

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

DECIZIA NR. 277/A

DOSAR NR./46/2013

Ședința publică din 29 octombrie 2018

La data de 01 octombrie 2018 s-au luat în examinare apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești și de inculpatul N. împotriva sentinței penale nr. 99/F din 11 august 2016 a Curții de Apel Pitești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 01 octombrie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când Înalta Curte, în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit termen pentru pronunțare la 15 octombrie 2018 și apoi a amânat pronunțarea la 29 octombrie 2018, când a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE :

Deliberând, asupra apelurilor de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 99/F din 11 august 2016 a Curții de Apel Pitești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, s-au dispus următoarele:

A fost condamnat inculpatul N. (...) la:

- 1 an pentru săvârșirea infracțiunii de „folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații” prevăzute de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal;

- 2 ani pentru săvârșirea infracțiunii „de trafic de influență” prevăzute de art. 257 Cod penal anterior, raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal;

- 500 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de „fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență” prevăzute de art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 290 Cod penal anterior, în legătură directă cu art. 257 Cod penal anterior, rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal;

- 500 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de „fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență” prevăzute de art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 290 Cod penal, în legătură directă cu art. 257 Cod penal anterior, rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal;

- 500 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de „fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură directă cu infracțiunea de trafic de

influență” prevăzute de art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 290 Cod penal anterior, în legătură directă cu art. 257 Cod penal anterior, rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal;

- 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „instigare la mărturie mincinoasă” prevăzute de art. 25 Cod penal anterior rap. la art. 260 alin. 1 Cod penal anterior, în condițiile art. 5 Cod penal.

În baza art. 33, 34 Cod penal anterior a contopit pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.

În baza art. 86/1 Cod penal anterior a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei și a fixat termen de încercare de 4 ani.

A instituit în sarcina inculpatului măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute de art. 86/3 alin. 1 lit. a – d Cod penal și anume:

- să se prezinte, la datele fixate la Serviciul de probațiune;
- să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

A atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86/4 Cod penal.

A dedus din pedeapsa aplicată perioada executată începând cu 01.11.2013 până la 29.11.2013.

În baza art.71 Cod penal anterior, a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal anterior, ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal anterior, a suspendat executarea pedepsei accesorii pe parcursul termenului de încercare.

A respins cererea formulată de inculpat având ca obiect excepția nelegalității administrării probelor constând în interceptarea convorbirilor telefonice, cu consecința înlăturării lor, potrivit art. 102 Cod procedură penală.

A respins cererile privind schimbarea încadrării juridice a faptelor formulate de D.N.A – ST Pitești și de către inculpat.

A obligat pe inculpat să plătească 15.000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

La data de 30 mai 2012, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești s-a sesizat din oficiu cu privire la faptul că inculpatul N. – avocat în cadrul Baroului ..., prin prisma acestei calități de apărător al inculpatului I., cu ocazia studierii dosarului penal nr.P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, la data soluționării cererii de arestare preventivă a susnumitului formulată în aceeași cauză, luând cunoștință de actele de urmărire penală din dosar, a divulgat date și informații nedestinate publicității din acest dosar numitului D., persoană față de care se efectuau cercetări penale în aceeași cauză.

Dosarul a fost înregistrat la data de 30 mai 2012, sub nr.P/2012.

La data de 23 mai 2012, la Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești a fost înregistrat dosarul penal nr.P/2012, din actul de sesizare rezultând că magistrați din cadrul Tribunalului ... în schimbul obținerii

unor foloase necuvenite, prin intermediul unor avocați din cadrul Baroului, pronunță hotărâri judecătorești netemeinice și nelegale, în favoarea unor inculpați.

Prin rezoluția cu nr.P/2012 din 07 august 2012, s-a dispus disjungerea cauzei, formarea unui nou dosar și înregistrarea acestuia pe rolul Serviciului Teritorial Pitești al Direcției Naționale Anticorupție în vederea efectuării de cercetări față de inculpatul N., avocat în cadrul Baroului, existând indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, faptă prev. și ped. de art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Dosarul a fost înregistrat la data de 07 august 2012, sub nr.P/2012. Din actul de sesizare au rezultat indicii conform cărora numitul T. i-ar fi remis inculpatului N. suma de 2.000 euro, pentru ca acesta la rândul său să intervină la completul de apel din cadrul Tribunalului, în vederea adoptării unei soluții favorabile acestuia.

La data de 25 octombrie 2013, organele de urmărire penală din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești au procedat la consemnarea denunțului oral formulat de către numitul T., cu privire la existența unor date și indicii privind săvârșirea de către P. – avocat în cadrul Baroului a infracțiunilor de favorizare a infractorului care a săvârșit o infracțiune de corupție, faptă prev. de art. 264 din C.pen. rap. la art. 17 lit. a din Legea nr. 78/2000, în legătură cu infr. prev. de art. 257 din C.pen. rap. la art. 5, 6 din Legea nr. 78/2000, trafic de influență faptă prev. de art. 257 din C.pen. rap. la art. 5, 6 din Legea nr. 78/2000, și instigare la săvârșirea infracțiunii mărturie mincinoasă, faptă prev. de art. 25 din C.pen. rap. la art. 260 din C.pen., toate cu aplic. disp. art.33 lit. a C.pen.

Denunțatorul a precizat printre altele că atât inculpatul N., cât și avocatul P. l-au determinat să-și retragă denunțul și declarațiile de martor date sub prestare de jurământ în dosarul penal nr.P/2012, cei doi lăsând să se înțeleagă că există o înțelegere cu procurorul de caz, iar ulterior i s-a restituit acestuia și suma de bani dată inculpatului N. pentru traficarea influenței.

Dosarul a fost înregistrat la data de 25 octombrie 2013 sub nr.P/2013.

Prin rezoluțiile din 28 septembrie 2012, respectiv 30 octombrie 2013 s-a dispus reunirea dosarelorP/2012, respectivP/2013, la dosarulP/2012.

Referitor la săvârșirea de către inculpatul N. a infracțiunii prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, din probatoriul administrat în cauză a rezultat următoarea situație de fapt:

La data de 31 octombrie 2011, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești a înregistrat dosarul penal nr.....P/2011 în vederea efectuării de cercetări sub aspectul săvârșirii de către funcționari publici și alți salariați a unor infracțiuni de corupție prevăzute de Legea nr.78/2000, în legătură cu împrejurările în care la nivelul Direcției Silvice se desfășoară unele licitații frauduloase având ca obiect vânzarea masei lemnoase din fondul forestier public al statului.

Din actul de sesizare, între alte aspecte, au rezultat indicii conform cărora numiții D., în calitate de prefect al județului, împreună cu I., director coordonator al Direcției Silvice, au solicitat și obținut foloase necuvenite, de la diverși agenți economici ce desfășoară activități de exploatare și prelucrare a

lemnului, în schimbul favorizării acestora în scopul câștigării licitațiilor privind vânzarea masei lemnoase pe picior, din fondul forestier public al statului.

Întrucât în cauză s-a constatat existența unor indicii temeinice de săvârșire a unor infracțiuni de corupție prevăzute de Legea nr.78/2000, cu autorizarea instanței competente, s-a procedat la interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor efectuate prin telefon de către mai multe persoane, între care și D. și I..

La data de 26 ianuarie 2012, la solicitarea procurorului de caz, Tribunalul - Secția Penală a emis Autorizația nr. 28/2012 în dosarul nr./109/2012 prin care, între altele, a autorizat interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, efectuării înregistrărilor audio-video în mediul ambiental, localizării sau urmării prin GPS ori prin alte mijloace electronice de supraveghere și înregistrarea de imagini cu privire la D. și I., autorizația fiind valabilă pentru o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 30 ianuarie 2012, până la data de 28 februarie 2012 inclusiv.

La data de 24 februarie 2012, inculpatul I. a fost reținut preventiv pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, faptă prev. și ped. de art. 254 al. 1 din C.pen. rap. la art. 5 al. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, reținerea dispunându-se pe o durată de 24 de ore, de la 24 februarie 2012 ora 02:30 până la 25 februarie 2012 ora 02:30 inclusiv.

Infracțiunea reținută în sarcina inculpatului a fost săvârșită în contextul în care acesta, în calitate de director coordonator al Direcției Silvice, a primit cu titlu de mită suma de 12.000 lei de la numitul P., administrator la S.C. E. S.R.L., pentru a-i facilita acestuia din urmă atribuirea unui contract de exploatare masă lemnoasă din domeniul silvic public.

Asistența juridică a inculpatului I. a fost asigurată de către apărătorii aleși R., precum și de inculpatul N., ambii avocați în cadrul Baroului, cel din urmă fiind apărător ales și al inculpatului P..

La data de 24 februarie 2012, Tribunalul - Secția Penală a luat în examinare, spre soluționare în primă instanță propunerea Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești cu privire la arestarea preventivă a inculpatului I., la apelul nominal făcut în ședința Camerei de Consiliu răspunzând inculpatul, în stare de reținere, și asistat de avocații aleși R. și inculpatul N., ambii avocați în cadrul Baroului, cu împuterniciri avocațiale aflate la dosar.

Cu această ocazie, apărătorilor aleși li s-au pus la dispoziție de către instanță dosarul cauzei și au studiat actele de urmărire penală.

De precizat că propunerea de arestare preventivă a fost soluționată în camera de consiliu a Tribunalului, fără accesul altor persoane în afara apărătorilor inculpatului.

De altfel, conform art. 149/1 alin. 4 din C.pr.pen., propunerea de arestare a inculpatului în cursul urmăririi penale se soluționează în camera de consiliu de un singur judecător indiferent de natura infracțiunii, iar conform alin. 5 din același articol, inculpatul este adus în fața judecătorului și va fi asistat de apărător.

Din acest text de lege rezultă cu certitudine caracterul nepublic al ședinței în care se soluționează propunerea de arestare preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale, iar apărătorul inculpatului este obligat să păstreze confidențialitatea și să nu divulge informații din dosar care să afecteze urmărirea penală.

Prin încheierea nr. 22/CC/24 februarie 2012, pronunțată în ședința Camerei de Consiliu a Tribunalului - Secția Penală în dosarul nr./109/2012, instanța a admis propunerea Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești și a dispus arestarea preventivă a inculpatului I., pentru o perioadă de 29 de zile.

Prin rechizitoriul nr./P/2011 din 19 martie 2012, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților I. (în stare de arest preventiv) și a inculpatului P., față de care s-a luat măsura obligării de a nu părăsi localitatea, și totodată, disjungerea cauzei și formarea unui nou dosar, pentru continuarea cercetărilor penale față de persoanele și pentru faptele indicate în actul de sesizare, cele rezultate din traficul convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate în cauză și din actele de urmărire penală efectuate, altele decât pentru cele care s-a început urmărirea penală și s-a pus în mișcare acțiunea penală față de cei doi inculpați.

Din actele de urmărire penală efectuate în cauză au rezultat probe conform cărora, după soluționarea în primă instanță, în data de 24 februarie 2012, a propunerii de arestare preventivă a inculpatului I. formulată de către Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești, inculpatul N., după ce a studiat actele de urmărire penală aflate la dosarul cauzei (între care se aflau și autorizațiile emise de instanța competentă pentru interceptarea și înregistrarea convorbirilor/comunicărilor telefonice efectuate de către numitul D., ultima autorizație emisă în acest sens fiind până la data de 28 februarie 2012, inclusiv), l-a contactat imediat, atât telefonic, cât și în mod direct pe făptuitorul D. și i-a divulgat acestuia date din dosar, respectiv că se efectuează cercetări penale și împotriva sa și că i-au fost interceptate convorbirile telefonice în respectiva cauză, aspecte care au fost preluate la scurt timp și în presa locală.

Relevante în acest sens sunt convorbirile și comunicările telefonice interceptate și înregistrate în baza autorizației nr. 28/26.01.2012, emisă de Tribunalul - Secția Penală în dosarul nr./109/2011.

Astfel, la data de 23 februarie 2012, ora 21:14:14, inculpatul N., după ce a luat la cunoștință că se efectuează urmărirea penală față de persoane cu funcții de conducere din cadrul Direcției Silvice în dosarul penal nr./P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești a transmis un mesaj tip SMS făptuitorului D. cu următorul conținut:

“E o mită la DNA. Răspunde E Urgent. Și Important.” (vol.1, fila 255).

Până la această dată inculpatul N. nu luase la cunoștință despre numele persoanelor față de care se efectuează urmărirea penală în cauză, însă imediat după ce află că se efectuează urmărirea penală față de inculpatul I., director al Direcției Silvice, îl informează pe făptuitorul D. în legătură cu acest aspect.

În acest sens, la data de 23.02.2012, începând cu ora 21:15:07, inculpatul N. poartă cu făptuitorul D. o discuție telefonică în care îl informează că se

efectuează cercetări față de I., director al Direcției Silvice, solicitându-i să se întâlnească, din care redăm:

„.....D.: Ce vrei?

N.: Simplu! Ă...

D.: Deci...

N.: D.!

D.: Unde ești, mă?

N.: La DNA!

D.: Da!

N.: Deci un client de-al meu de la Câmpulung, și-l aduc acuma, și vor să dea declarație că ... o șpagă către D.!

D.: ...(neinteligibil)... unde ești acuma?

N.: În sediul DNA-ului!

D.: Păi și ...

N.: Acum am ieșit afară! Am ieșit afară.....” (vol. 1, fila 255).

Este cert faptul că inculpatul N. la acea dată nu avea cunoștință despre toate persoanele față de care se efectua urmărirea penală în dosarul penal cu nr.P/2011, întrucât în cazul în care avea cunoștință ar fi transmis numele acestor persoane făptuitorului D..

La data de 24 februarie 2012, după ce inculpatul N. l-a asistat pe I. la Tribunalul în dosarul în care s-a formulat propunere de arestare preventivă față de acesta, a purtat o altă discuție cu făptuitorul D., solicitându-i acestuia să se întâlnească urgent pentru a-i comunica aspecte legate de actele de urmărire penală din dosar de care a luat la cunoștință cu prilejul studierii dosarului la instanță.

Practic la acest moment inculpatul N. a luat la cunoștință că în afară de persoane cu funcții de conducere din cadrul Direcției Silvice, în cauză se efectuează cercetări și față de făptuitorul D., care ocupa funcția de prefect al județului

În codul de procedură penală nu se prevede în mod expres că dosarul cauzei trebuie să fie pus la dispoziție de către instanță apărătorului inculpatului, însă instanța de judecată pentru a asigura inculpatului dreptul la apărare oferă posibilitatea apărătorului să ia la cunoștință de actele și lucrările dosarului penal, cât și de referatul cu propunerea de arestare preventivă.

În declarația dată în faza administrării actelor premergătoare în dosarul penal cu nr.P/2012, inculpatul a recunoscut, printre altele, că l-a informat pe făptuitorul D. că în cauză, cu autorizarea instanței competente, se interceptează convorbirile și comunicările telefonice efectuate de acesta, cât și de alte persoane care aveau legătură cu Direcția Silvică

La scurt timp informațiile privind interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor telefonice ale numitului D. în dosarul în care a fost arestat preventiv I., pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, au ajuns la presa locală, iar ulterior aceste aspecte au fost aduse la cunoștința opiniei publice prin articole de presă.

Relevantă în acest sens este convorbirea telefonică pe care D. o poartă în data de 25.02.2012, începând cu ora 12:09:29 cu o doamnă, discuție din care redăm:

,...,...DOAMNA: Bună ziua.

D.: Bună ziua.

DOAMNA: Ce faceți, domnu' prefect?

D.: Mă plimb.

DOAMNA: Aveți în spate, vreo mașină de filaj? Ha, ha...

D.: Să-i f...(n.l. înjură), că ...

DOAMNA: A! Ha, ha, ha...

D.: Că să..., să mă fileze cât or vrea.

DOAMNA: Pe bune, cred că mai au să vă mai intre..., nu știu, Doamne, Dumnezeule, prin buzunare...

D.: Da, da.

DOAMNA: ... prin...

D.: Da.

DOAMNA: ... prin ... Cine vă vrea capu', domnu' prefect?

D.: Nu știu...

DOAMNA: ... vr...

D.: Nu...

DOAMNA: Faceți-mi și mie...

D.: ... n-a reuși acu'...

DOAMNA: ... marea revelație, că nu mai...

D.: N-am reușit..., n-a reușit...

DOAMNA: N-ați reușit?

D.: ... să aflu.

DOAMNA: N-ați reușit să aflați?

D.: Îf. Caut să aflu. Poate ... aflu până la urmă.

DOAMNA: Ă...

D.: Nu știu.

DOAMNA: Pentru că ce..., mă rog, adică știți toate discuțiile, că tocmai ce m-am despărțit și dă...

D.: Da.

DOAMNA: ... prietenu' dumneavoastră, și... cordial și așa. Deci, eu asta vreau să știu. O să scriu de interceptările ăstea de rahat...

D.: Da.

DOAMNA: ... că suntem într-o...

D.: ăstea..., suntem un stat dă...

DOAMNA: Nu...

D.: Vai de mama...

DOAMNA: ... pe cuvânt...

D.: ... noastră. ... poate așa ceva. Deci, este incredibil. Este incredibil.

DOAMNA: Deci, eu știu că suntem și acuma ascultați, da', mă-ntreb pentru ...

D.: Știu...

DOAMNA: ...ce?

D.: ... știu, știu. Și eu la fel. Da', nu știu. Nu înțeleg. Atâta timp cât eu țin telefoanele la vedere tot timpul, nu mă ascund niciodată, vorbesc cu toată lumea, că n-am ce ascunde și ce piti. Nu, nu pricep, dar, e adevărat, cineva vrea..." (vol.1, fila 265-266).

Este cert faptul că făptuitorul D. a luat cunoștință despre interceptarea și înregistrarea convorbirilor sale telefonice de la inculpatul N., situație recunoscută de acesta, așa cum s-a relatat mai sus, conform declarației sale din data de 28 iunie 2012, în faza administrării actelor premergătoare.

În acest sens inculpatul N. a precizat:

„..... De asemenea, m-am dus la D. acasă și i-am spus despre această situație, inclusiv despre faptul că a fost interceptat cca. 4 luni și motivația acestor interceptări telefonice, toate acestea întâmplându-se în data de 24 februarie 2012.

În aceeași seară la domiciliul lui D. în prezența mea și a unui prieten comun, C., D. a fost sunat de un ziarist de la cotidianul Ancheta din Pitești, nu mai rețin C. sau A., care l-au întrebat dacă face comentarii în raport cu cele apărute în dosarul lui I., D. dând atunci și un interviu telefonic în acest sens.

Cu acceptul lui D. am sunat pe G. de la cotidianul Gherila și am întrebat-o dacă vrea să-i ia un interviu lui D. pe această temă, întrucât ziarul Ancheta era deja informat, fiind vineri seara și luni urmând să apară un articol pe această temă, ziarista confirmându-mi că este interesată de acest aspect și stabilind să se întâlnească în ziua următoare cu D., ceea ce s-a și întâmplat” (vol. 1, fila 68).

Din această declarație rezultă cu certitudine că inculpatul N. a informat și reprezentanți ai mass-media locale despre interceptarea convorbirilor și comunicărilor telefonice în dosarul în care se efectuau cercetări față de I., D. ș.a..

Conform art. 12 alin. 1 lit. e din Legea nr. 544/2001, privind liberul acces la informațiile de interes public, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 din lege, informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale, ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare.

De asemenea, conform art. 12 alin. 1 lit. f din Legea nr. 544/2001, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces.

Una din trăsăturile caracteristice ale urmăririi penale o reprezintă lipsa de publicitate a acesteia (cauza penală nu este publică, așa cum legea prevede în faza judecătii).

Conform art. 11 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat „avocatul este dator să păstreze secretul profesional privitor la orice aspect al cauzei care i-a fost încredințată, cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege”.

De asemenea, în Statutul profesiei de avocat la art. 1 alin. 2 lit. e este prevăzut între alte principii fundamentale și principiul păstrării secretului profesional, iar art. 9 alin. 1 din același statut prevede că „Obligația de a păstra secretul profesional este absolută și nelimitată în timp. Obligația se întinde asupra tuturor activităților avocatului, ale asociațiilor săi, ale avocaților colaboratori, ale avocaților salariați din cadrul formei de exercitare a profesiei, inclusiv asupra raporturilor cu alți avocați.”

Însăși faptul că soluționarea propunerii de arestare preventivă a unui inculpat în cursul urmăririi penale se face în camera de consiliu și nu într-o ședință publică, duce la concluzia caracterului nepublic al actelor și lucrărilor dosarului penal în această fază a procesului penal.

Inculpatul N. a motivat că l-a încunoștințat pe făptuitorul D. cu aspecte din dosarul cu nr.P/2011, de care a luat la cunoștință cu ocazia propunerii de arestare a inculpatului I., întrucât era apărătorul susnumitului, prezentând în acest sens împuternicire avocațială și contract de asistență juridică.

Apărarea inculpatului N. este nesinceră, întrucât așa cum rezultă din probele administrate în cauză, numitul D. nu putea să-l angajeze ca apărător în data de 24 februarie 2012 (împuternicire avocațială nr. 22 și contract de asistență juridică nr. 22 din 24.02.2012), necunoscând că față de acesta se efectuau cercetări în dosarul penal cu nr.P/2011.

Din verificările dosarului penal cu nr.P/2011 nu a fost identificată vreo împuternicire avocațială a inculpatului N. pentru acordare asistență juridică făptuitorului D..

În legătură cu acest aspect a fost audiat în prezenta cauză, în calitate de martor, D., acesta precizând că în după-amiaza zilei în care a fost soluționată propunerea de arestare preventivă a inculpatului I., respectiv 24 februarie 2012, a fost contactat telefonic de inculpatul N. după care s-au întâlnit la domiciliul său, ocazie cu care acesta i-a adus la cunoștință că îi sunt interceptate convorbirile și comunicările telefonice începând cu luna octombrie 2011, declarație din care redăm:

„..... În după-amiaza zilei următoare, am fost contactat din nou de N. care mi-a cerut să ne întâlnim. M-am întâlnit astfel cu N., în după-amiaza acelei zile, ocazie cu care acesta mi-a spus că la judecarea cererii de arestare preventivă a lui I., studiind actele aflate la dosarul cauzei, în calitate de avocat al acestuia, a luat la cunoștință despre faptul că toate convorbirile mele telefonice au fost interceptate începând cu luna octombrie 2011. Nu-mi amintesc dacă N. mi-a spus că, în respectiva cauză, cu excepția mea și a lui I., au mai fost interceptate telefonic și alte persoane. În această situație, înțelegând că se efectuează cercetări penale în cauza respectivă și împotriva mea, tot atunci am încheiat un contract de asistență juridică cu avocatul N. pentru ca eventual acesta să mă asiste în cauză” (vol. 1, fila 120-123).

Din această declarație a martorului D. rezultă cu certitudine că la momentul când acestuia i-au fost transmise informațiile cu caracter nepublic, inculpatul N. nu avea calitatea de apărător al acestei persoane.

De altfel, apărarea inculpatului N. constituie prin sine o dovadă a folosirii informațiilor cu caracter nepublic din dosarul nr.P/2011, privind numele persoanelor față de care se efectuau cercetări penale.

Mai mult, așa cum rezultă din actele de urmărire penală, inculpatul N. nu putea să afle că se efectuează cercetări penale și față de prefectul D. decât cu ocazia studierii dosarului penal nr.P/2011, în calitate de apărător al inculpatului I..

În plus, informațiile transmise de inculpatul N. prefectului D. au fost de natură a îngreuna cercetarea penală față de persoane care erau vizate în dosarul penal nr.P/2011 altele decât inculpații I. și P..

Din convorbirile telefonice mai sus menționate care au fost interceptate și înregistrate în baza autorizației emisă de instanța competentă în dosarul penal cu nr.P/2011, rezultă în mod indubitabil că inculpatul N. a transmis prefectului D. că se efectuează interceptări în această cauză și în ceea ce-l privește pe acesta, fapta fiind de natură a-i crea acestui avantaje personale.

De asemenea, tot din interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice în dosarul menționat mai sus, cât și din ansamblul probelor administrate în cauză, rezultă că informațiile nedestinate publicității care au afectat cercetările efectuate în dosarul penal cu nr.P/2011 au fost reflectate în presa locală, unele publicații locale făcând referire strictă cu privire la interceptarea convorbirilor telefonice efectuate de prefectul D., acest aspect fiind de natură a afecta grav activitatea organelor de urmărire penală, cunoscut fiind faptul că aceasta are un caracter nepublic.

Faptul că informațiile cu caracter nepublic din dosarul cu nr.P/2011 au fost transmise presei locale de către inculpatul N. rezultă și din declarația martorei G., jurnalist în cadrul publicației locale „GHERILA”, din care redăm:

„..... De cca.15 ani îl cunosc pe inculpatul N. cu care de-a lungul timpului am avut o bună colaborare profesională.

În ceea ce privește aspectele în legătură cu care sunt întrebată arăt faptul că am discutat cu inculpatul N. și mai întâi acesta mi-a dat de înțeles că în dosarul privind-l pe I. o cu totul altă persoană importantă din județ este de fapt vizată. Inculpatul N. s-a exprimat în sensul că Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești vrea să ajungă la altcineva.

La acea discuție nu mi-a mai dat alte detalii, însă pentru mine, având în vedere activitatea pe care o desfășor, a fost o adevărată provocare jurnalistică identificarea acestei persoane la care se referea inculpatul N., aspect pe care acesta era clar că îl cunoștea.

Din aceste considerente am insistat în discuțiile care au urmat cu inculpatul N. și la una dintre ele inculpatul mi-a dat mai multe elemente și s-a exprimat că acestea sunt și să rămână confidențiale.

Îmi amintesc că inculpatul N. mi-a spus că în dosarul lui I. cel vizat de către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești era de fapt D., prefectul județului care și el este urmărit în dosar.

Totodată inculpatul N. mi-a spus că în dosar existau interceptări, din câte îmi amintesc la două-trei numere de telefon, iar organele de urmărire penală făcuseră o eroare cu privire la un număr de telefon care aparținea prefectului D. dar nu a fost folosit.

Din câte îmi amintesc inculpatul N. mi-a spus că numerele de telefon aparțin unor angajați ai Regiei Naționale a Pădurilor.

Ca o concluzie pe care eu am avut-o în urma acestor discuții cu inculpatul N. a fost aceea că D. era și el cercetat în dosar și îi fuseseră interceptate convorbirile telefonice.

În aceste condiții, întrucât am considerat că se impune informarea opiniei publice, subiectul fiind de maxim interes, i-am spus în mod direct inculpatului N. că voi face un material și îl voi publica în legătură cu aceste aspecte și, mai mult decât atât, i-am cerut o declarație oficială în acest sens..... (vol. 4, filele 418-422).

Din această declarație rezultă cu certitudine că inculpatul N. la momentul când a transmis informațiile martorei G. cunoștea că acestea „sunt și să rămână confidențiale”. Cu toate acestea, martora G. a relatat că întrucât informațiile erau de interes maxim a considerat că se impune informarea opiniei publice, publicând un material în legătură cu aceste aspecte.

La rândul său, martorul I., jurnalist la publicația locală „ANCHETA” a precizat că la data de 24 februarie 2012 a aflat din „informații pe surse” că în dosarul în care s-a făcut propunere de arestare preventivă pentru inculpatul I. se efectuează cercetări și față de prefectul județului, D., cât și față de alte persoane (vol. 4, filele 414-417).

Martorul I. a precizat că aceste informații au fost primite în după-amiaza zilei de 24 februarie 2012, rezultând că aceste informații au fost transmise numai după soluționarea propunerii de arestare preventivă a inculpatului I., ocazie cu care inculpatul N. a avut posibilitatea să studieze actele și lucrările dosarului penal nr.P/2011.

Din cele de mai sus rezultă că inculpatul N., în calitatea sa de apărător al inculpatului I., cercetat în dosarul penal nr.P/2011, luând cunoștință de actele de urmărire penală din acest dosar care aveau caracter nepublic „cauza aflându-se în faza de urmărire penală, la procuror”, a folosit în mod direct informații din acest dosar care nu erau destinate publicității, transmițându-le numitului D., persoană față de care se efectuau cercetări în același dosar, scopul fiind obținerea unor avantaje de natură personală de acesta, fapta acestuia întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de „folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, faptă prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000.

Cu privire la infracțiunea de favorizarea infractorului în legătură directă cu infracțiunea de „folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, faptă prev. și ped. de art. 264 din C.pen. rap. la art. 17 lit. a din Legea nr. 78/2000 în legătură directă cu art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, pentru care s-a început urmărirea penală și pus în mișcare acțiunea penală față de inculpatul N., întrucât până în prezent nu s-a dispus o soluție față de D., cauza se va disjunge cu privire la această infracțiune și se vor continua cercetările pentru adoptarea unei soluții legale și temeinice.

În ceea ce privește săvârșirea de către inculpatul N. a infracțiunii de trafic de influență, prev. și ped. art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, din probatoriul administrat în cauză a rezultat următoarea situație de fapt:

Infracțiunile de corupție fac parte din infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciu, acestea diferențiindu-se de celelalte infracțiuni din această categorie prin caracteristicile elementului material, care în esență constă în traficarea atribuțiilor specifice funcției deținute în schimbul obținerii unor foloase sau specularea în aceste scopuri a influenței pe lângă unii funcționari.

Obiectul juridic special al infracțiunii de trafic de influență îl constituie relațiile sociale a căror normală desfășurare implică combaterea și reprimarea faptelor săvârșite de acele persoane care speculând influența lor pe lângă un

funcționar public sau funcționar, creează o stare de neîncredere în legătură cu corectitudinea funcționarului lăsând să se creadă că acesta ar putea fi corupt și determinat să facă ori să nu facă acte ce intră în atribuțiile lor de serviciu.

Inculpatul N. are calitatea de avocat în cadrul Baroului

Exercitarea profesiei de avocat și drepturile acestuia sunt consacrate de art. 2 din Legea nr. 51/1995 republicată, care stipulează:

„(1) În exercitarea profesiei avocatul este independent și se supune numai legii, statutului profesiei și codului deontologic.

(2) Avocatul promovează și apără drepturile, libertățile și interesele legitime ale omului.

(3) Avocatul are dreptul să asiste și să reprezinte persoanele fizice și juridice în fața instanțelor autorității judecătorești și a altor organe de jurisdicție, a organelor de urmărire penală, a autorităților și instituțiilor publice, precum și în fața altor persoane fizice sau juridice, care au obligația să permită și să asigure avocatului desfășurarea nestingherită a activității sale, în condițiile legii.

(4) Orice persoană are dreptul să își aleagă în mod liber avocatul.

(5) În exercitarea dreptului de apărare avocatul are dreptul și obligația de a stăruii pentru realizarea liberului acces la justiție, pentru un proces echitabil și într-un termen rezonabil.”

Din acest text de lege rezultă că printre altele avocatul se supune numai legii și apără drepturile, libertățile și interesele legitime ale omului.

De asemenea, în art. 29 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 republicată se stipulează: „Avocatul înscris în tabloul baroului are dreptul să asiste și să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândește dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență”.

Din actele de urmărire penală efectuate în cauză rezultă că inculpatul N. l- a asistat pe martorul denunțator la Judecătoria în dosarul cu nr./280/2010, cât și în calea de atac a apelului la Tribunalul, în baza unor împuterniciri avocațiale fără să fi fost identificate și contractele de asistență juridică, respectiv cele menționate în împuternicirile avocațiale.

Infrațiunea de trafic de influență săvârșită de către inculpatul N. rezultă din următoarele probe și mijloace de probă:

Prin sentința penală nr. 2133/02.11.2010, pronunțată de Judecătoria, în dosarul nr./280/2010, învinuitul T. a fost condamnat la pedeapsa închisorii pentru o perioadă de 2 ani și 2 luni, cuantumul rezultând din contopirea pedepsei închisorii cu durata de 8 luni, aplicată pentru săvârșirea infrațiunii prevăzute și sancționate de art. 87 alin. 5 din O.U.G. 195/2002, precum și a pedepsei închisorii cu suspendarea executării, având durata de 1 an și 6 luni, aplicată pentru săvârșirea unei alte infrațiuni, pronunțată de Judecătoria prin sentința penală nr. 3254/06.07.2006, definitivă prin decizia penală nr. 552/19.06.2007 a Curții de Apel

Ulterior, Tribunalul a pronunțat Hotărârea nr. 59/A/28.02.2011, prin care a admis apelul formulat de T. împotriva Sentinței penale nr. 2133/02.11.2010, pronunțată de Judecătoria în același dosar, înlocuind condamnarea la pedeapsa închisorii pentru o perioadă de 2 ani și 2 luni cu aplicarea unei amenzi administrative în cuantum de 1000 lei.

Curtea de Apel, prin Hotărârea nr. 637/31.05.2011, a admis recursul înaintat de Parchetul de pe lângă Tribunalul împotriva deciziei penale nr. 59/A/28.02.2011 și a decis casarea în totalitate a deciziei recurate și menținerea sentinței penale nr. 2133 din 02.11.2010, emisă de Judecătoria

La Judecătoria martorul denunțator T. a fost asistat de către inculpatul N. în faza finală a judecării când a formulat și concluzii scrise, soluția pronunțată de instanță fiind defavorabilă acestuia.

În acest sens, așa cum s-a precizat mai sus, T. a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 2 ani și 2 luni în condiții de executare în penitenciar, prin contopirea pedepsei de 8 luni primită pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 87 alin. 5 din O.U.G. 195/2002 cu pedeapsa de 1 an și 6 luni aplicată acestuia de Judecătoria pentru săvârșirea unei alte infracțiuni.

Întrucât soluția adoptată de instanța de judecată a fost defavorabilă, martorul denunțator T. a purtat o discuție cu inculpatul N. pentru a-i preciza dacă în calea de atac a apelului la Tribunalul ar putea să obțină o soluție favorabilă.

Din declarația martorului denunțator T. rezultă că acesta l-a cunoscut pe inculpatul N. prin intermediul învinuitului P.

În legătură cu acest aspect, în declarația dată în calitate de martor în data de 09.11.2012, învinuitul P. a făcut următoarele precizări:

„..... Îi cunosc atât pe T. cât și pe avocatul N.. Nu sunt în relații de ură sau dușmănie cu aceștia. Sunt amic cu T.....

I-am spus că eu cunosc un avocat bun și l-am condus la avocatul N. pe care îl cunoșteam de mai mult timp întrucât m-a apărut și pe mine în unul sau două dosare penale aflate pe rolul Poliției Mun.

Nu îmi amintesc cu exactitate data la care l-am condus pe T. la avocatul N., este posibil să fi fost în cursul anului 2010.....” (vol. 1, fila 115).

Pentru a obține o soluție favorabilă în calea de atac a apelului la Tribunalul, inculpatul N. a pretins de la martorul denunțator T. suma de 2.000 euro pentru a interveni la magistrații care compuneau completul de apel, lăsând să se înțeleagă că are o influență reală asupra acestora.

În acest sens, la data de 26 iunie 2012, martorul denunțator T. a formulat un denunț prin care a sesizat că inculpatul N., a pretins și primit de la acesta suma de 2.000 euro, lăsând să se creadă că are influență asupra completului de judecată, pentru a-i obține o soluție favorabilă, respectiv o amendă administrativă (vol.1, filele 23-25).

Martorul denunțator T. a precizat că din suma totală de 2.000 euro pretinsă de inculpatul N., 500 euro îi revin acestuia, iar suma de 1.500 euro va fi remisă de inculpat magistraților din completul de judecată pentru ca aceștia să adopte soluția favorabilă.

De asemenea, martorul denunțator T. cu ocazia denunțului a precizat că inculpatul N. l-a lăsat să creadă că poate interveni la judecătoria L. din cadrul Tribunalului, care făcea parte din completul de judecată și prin aceasta poate să-i obțină o hotărâre de achitare.

Relevantă în acest sens este declarația martorului denunțator T., din data de 13 august 2012, care a făcut următoarele precizări:

„..... După ce am primit acea pedeapsă cu executare avocatul N. mi-a spus să așteptăm să vedem la cine pică dosarul pentru că în funcție de complet mă poate ajuta.

Din câte îmi amintesc, după ce a văzut completul la care picase dosarul la Tribunalul, avocatul N. m-a apelat de pe un telefon aparținând unei alte persoane, despre care mi-a spus că de pe acel telefon poate vorbi, pe telefonul meu cu nr. și mi-a spus că la instanța de apel mă costă 2.000 euro pentru ca să-mi obțină o hotărâre de achitare cu aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ.

Mi-a spus că poate interveni la judecătoria L., din cadrul Tribunalului, pe care eu am recunoscut-o după o planșă fotografică la data de 26 iunie 2012 și că-mi poate obține o hotărâre de achitare. Din discuțiile purtate cu avocatul, acesta mi-a dat de înțeles că practic 500 de euro i-ar rămâne lui, iar 1.500 i-ar da judecătoria.....

Inițial în acest dosar a existat un avocat din oficiu, după care s-a prezentat avocatul N., care mi-a susținut interesele.

Concret, anterior remiterii sumei de 2.000 euro, avocatul N. mi-a spus că este un complet bun, că poată să intervină la acesta și mă poate ajuta. Practic acesta a și fost motivul pentru care N. nu și-a depus împuternicirea avocațială de la început și a așteptat să vadă la ce complet a fost repartizat dosarul.

Din câte îmi amintesc eu, completul de judecată de la Tribunalul era format din două judecătoria, una fiind cea care am recunoscut-o în data de 26 iunie 2012 de pe o planșă fotografică, respectiv L.....” (vol. 1, filele 72-75).

Cele precizate de martorul denunțator T. se confirmă din verificarea dosarului instanței în care a fost judecat acesta. Astfel, în dosarul cu nr./280/2010 al Judecătoriei se regăsește împuternicirea avocațială a avocatei M. din cadrul baroului, care l-a asistat pe martorul denunțator T., iar la data de 11 mai 2010 a fost depusă la dosar împuternicirea avocațială nr. 68 de către inculpatul N..

Pentru a dovedi remiterea efectivă a sumei de 2.000 euro inculpatului N., martorul denunțator T. a solicitat audierea, în calitate de martori, a numiților A., a soției sale T. și A..

Martorul A., în declarația sa din 13 august 2012, a precizat că are cunoștință că învinuitul T. i-a remis inculpatului N. suma de 2.000 euro, sumă de bani pe care a avut-o asupra sa martorul până la momentul remiterii către inculpat.

În acest sens, martorul A. a făcut următoarele precizări:

„.....La un termen din luna februarie 2011, m-am deplasat cu T. în municipiul, acesta spunându-mi că trebuie să vorbească cu avocatul, iar la momentul la care am ajuns în apropierea biroului avocatului acesta mi-a lăsat suma de 2.000 euro și a intrat în cabinetul avocatului.

Suma de 2.000 euro a rămas asupra mea pe perioada deplasării din Craiova în municipiul Pitești până la momentul în care T. a plecat cu aceasta către biroul avocatului care îl asista.

Nu cunosc care este motivul pentru care T. mi-a cerut ca suma de 2.000 euro să o țin eu asupra mea.

Acesta a intrat pentru scurt timp în biroul avocatului, după care a revenit la mașină, mi-a cerut suma de 2.000 euro și mi-a spus că merge să o remită avocatului.

Biroul avocatului care îl asista T. era în apropierea Judecătoriei, la demisolul unei clădiri, care avea la parter un bar.

Nu-mi mai amintesc dacă T. mi-a spus pentru ce îi remite suma de bani avocatului N..

Din discuțiile purtate cu T. aflasem că în primă instanță fusese condamnat să execute o pedeapsă privativă de libertate și acesta era interesat să scape de această pedeapsă.....

Este posibil ca eu să nu-mi amintesc motivul pentru care T. i-a dat suma de 2.000 euro avocatului său, însă nu contest susținerile lui T. că mi-ar fi declarat adevăratul motiv pentru care i-ar fi remis avocatului din Pitești suma de 2.000 euro.....” (vol. 1, filele 108-109).

Este cert că pretinderea sumei de 2.000 euro de către inculpatul N. a fost făcută înaintea termenului de judecată din luna februarie 2011, întrucât așa cum au precizat atât martorul denunțător T., cât și martorul A., suma a fost remisă la data respectivă.

Din verificarea dosarului cu nr./280/2010 aflat în calea de atac al apelului pe rolul Tribunalului – Secția Penală, rezultă cu certitudine că inculpatul N. a depus împuternicirea avocațială nr. 17/27.01.2011 la termenul de judecată din data de 27 ianuarie 2011, când a fost amânată cauza la solicitarea acestuia pentru a studia dosarul în vederea pregătirii apărării, iar la termenul din data de 24 februarie 2011, în ședința publică de la Tribunalul a fost prezent martorul denunțător, respectiv apelantul T. asistat de inculpatul N..

La acest termen inculpatul N. a pus și concluzii, solicitând admiterea apelului declarat de T. și achitarea acestuia în baza disp. art. 10 lit. b/1 din C.pr.pen. și art. 18/1 din C.pen.

Din coroborarea declarației dată de martorul A. și documentele aflate în dosarul cu nr./280/2010, aflat în calea de atac a apelului la Tribunalul – Secția Penală, rezultă că suma de 2.000 euro a fost efectiv primită de inculpatul N. la data de 24 februarie 2011.

În cauză a fost audiat în calitate de martor și numitul A., care a precizat în declarația sa din data de 13 august 2012, că are cunoștință de remiterea de către martorul denunțător T. a sumei de 2.000 euro către inculpatul N., aflând acest aspect de la soția acestuia, T., cu ocazia unei deplasări în municipiul Pitești.

Astfel, martorul a precizat că a aflat de la T. că suma de 2.000 euro a fost dată inculpatului N. pentru ca acesta „să-l scape de pușcărie” pe învinuitul T..

În acest sens, martorul A. a făcut următoarele precizări:

„.....Ulterior, T. mi-a spus că T. i-a dat avocatului suma de 2.000 euro, nu pot preciza cu exactitate, pentru ca acesta să-l scape de pușcărie.

Știu că T. s-a dus să-i reproșeze avocatului că i-a luat și banii și soțul său a fost condamnat să execute o pedeapsă cu pușcărie. Nu cunosc dacă i-a cerut să-i restituie banii.” (vol. 1, fila 102).

Totodată, martora T. confirmă prin declarația dată la 13 august 2012, în esență, faptul că a avut o discuție cu inculpatul N. în cadrul căreia i-a solicitat restituirea sumei de 2.000 euro despre care soțul său îi spusese că i-a dat-o

pentru a interveni la un judecător de la Tribunalul în vederea obținerii unei hotărâri favorabile, context în care inculpatul i-a spus că nu îi mai poate restitui banii deoarece, la rândul lui, a dat-o judecătorilor de la Tribunalul De asemenea, soțul său i-a povestit faptul că a remis suma de 2.000 euro inculpatului N. la data când s-a deplasat în municipiul Pitești împreună cu martorul A..

Martora T. a precizat în declarația menționată anterior următoarele:

„.....Din câte îmi amintesc, inițial am sunat pe un număr de telefon care era al tatălui avocatului R., însă ulterior l-am apelat pe numărul acestuia, cu precizarea că ambele numere de telefon au fost în memoria telefonului soțului meu T..

Cu ocazia întâlnirii, care a avut loc la cabinetul avocatului R., acesta mi-a relatat faptul că a fost o eroare judiciară din partea Curții de Apel, în sensul judecării soțului meu în lipsă, menținând hotărârea primei instanțe prin care a fost condamnat.

La momentul la care m-am întâlnit cu avocatul R. i-am cerut să-mi înapoieze suma de 2.000 euro, sumă despre care soțul meu T. îmi spusese că i-a dat-o pentru ca avocatul să intervină la judecător de la Tribunalul pentru ca soțul meu să obțină o hotărâre favorabilă.

Avocatul R. mi-a spus că nu-mi mai poate restitui această sumă de bani, deoarece la rândul lui a dat-o judecătorilor de la Tribunalul care au judecat apelul soțului meu.....” (vol.1, filele 92-93).

Din această declarație rezultă cu certitudine că inculpatul N., în discuția pe care a avut-o cu martora T., a lăsat să se înțeleagă că suma de 2.000 euro pe care a pretins-o și primit-o pentru a-și trafica influența a dat-o efectiv membrilor completului de judecată care au judecat apelul soțului său.

Trebuie precizat faptul că susținerile martorei T., menționate anterior, cu privire la deplasarea în municipiul Pitești, în vederea solicitării restituirii sumei de 2.000 euro de către inculpatul N., sunt confirmate inclusiv de învinuitul P., prin declarația dată în ziua de 20.11.2013, declarație din care redăm:

„..... După ce T. a fost condamnat definitiv de către instanțele de judecată am purtat o discuție cu soția acestuia pe nume T., care a venit la Pitești și mi-a spus că este supărată pe inculpatul N. deoarece nu s-a ocupat de dosar și vrea să îi ceară banii înapoi. Nu știu despre ce sumă de bani era vorba și nici ce reprezentau aceștia. Chiar m-a rugat să o însoțesc, însă am refuzat-o.....” (vol. 4, fila 207).

Totodată, pe timpul urmăririi penale, cu prilejul examinării contractelor de asistență juridică, a carnetelor chitanțier și a registrului jurnal de încasări și plăți, aferente perioadei 2010-2011, ridicate, în original, la data de 28 septembrie 2012 de la Cabinetul de avocat aparținând inculpatului N. nu a fost identificat niciun contract de asistență juridică încheiat de inculpat cu învinuitul T..

Astfel, nu a fost identificat nici contractul de asistență juridică cu nr. 68/06.05.2010, contract menționat în împuternicirea avocațială nr. 68/06.05.2010 emisă de inculpatul N., ce a fost depusă la dosarul/280/2010, singurul contract de asistență juridică încheiat de inculpat în luna mai 2010 fiind cel cu nr. 8/25.05.2010 (vol. 2, filele 41-42).

De fapt ultimul contract de asistență juridică încheiat de inculpatul N. pe anul 2010 este cel cu nr. 17/03.12.2010, rezultând că împuternicirea avocațială a fost întocmită formal pentru a da aparență de legalitate la instanța de judecată.

De asemenea, în carnetul chitanțier seria AG VPM, utilizat de inculpatul N., nu au fost identificate chitanțe care să ateste încasarea unor sume de bani de la învinuitul T. cu titlul de onorariu avocat.

Inculpatul N. nu a înregistrat în evidențele cabinetului de avocatură nicio sumă de bani primită cu titlul de onorariu avocat și nici nu s-a regăsit contractul de asistență juridică menționat în împuternicirea avocațială precizată mai sus, cu toate că învinuitul T. cu privire la acest aspect a relatat că i-a dat inculpatului o sumă cuprinsă între 8-10 milioane lei vechi cu titlul de onorariu.

În acest sens, martorul denunțator T., în declarația dată în calitate de martor la data de 27 septembrie 2012, a relatat următoarele:

„..... Nu pot preciza cu exactitate, dar cu titlu de onorariu de avocat i-am dat numitului R. o sumă cuprinsă între 8-10 milioane lei vechi.....” (vol.1, fila 88).

Astfel, din această declarație rezultă cu certitudine că martorul denunțator T. i-a achitat inculpatului N. o sumă distinctă cu titlul de onorariu de avocat.

Din întreg materialul probator cu referire la infracțiunea de trafic de influență rezultă că inculpatul N. a pretins și primit suma de 2.000 euro de la martorul denunțator T., lăsându-i acestuia să creadă că are o influență reală asupra completului de judecată de la Tribunalul ... pentru obținerea unei soluții favorabile.

Pe parcursul urmăririi penale inculpatul N. a făcut demersuri pentru a determina atât martorul denunțator, cât și alte persoane, să declare în favoarea sa, procedând chiar la restituirea sumei de bani pe care a primit-o pentru a-și trafica influența. Aceste demersuri le-a efectua pentru a îngreuna și zădărnici urmărirea penală.

În acest sens, după începerea urmăririi penale față de învinuitul P., acesta a precizat că inculpatul N. i-a solicitat să ia legătura cu martorul denunțator T. și să-i spună să-și retragă denunțul întrucât s-a schimbat procurorul de caz și de asemenea, să-l întrebe dacă vrea bani de la inculpat, declarație din care redăm:

„..... În urmă cu cca. două luni – două luni jumate am purtat o discuție cu inculpatul N. spunându-i că intenționez să merg la Craiova, iar acesta m-a întrebat dacă nu pot să trec și pe la T. dacă tot merg acolo și să-l întreb pe acesta ce vrea „și de ce a făcut denunțul ăsta”.

Totodată, inculpatul N. mi-a spus să-l întreb pe T. dacă vrea ceva bani de la inculpat. Atunci inculpatul mi-a mai spus să îi spun lui T. să-și retragă denunțul, dacă vrea, că s-a schimbat procurorul de caz.....” (vol. 4, fila 208).

Totodată, învinuitul P. a confirmat și faptul că ulterior discuției pe care a avut-o la Craiova cu T., inculpatul N. i-a înmănat suma de 8.000 lei, rugându-l să i-o remită susnumitului, întrucât purtase o discuție cu acesta după ce a fost audiat în calitate de martor la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Craiova în prezentul dosar.

De asemenea, în aceeași declarație învinuitul P. a precizat că ulterior primei discuții inculpatul N. l-a rugat să meargă la Craiova și să-i ducă suma de

8.000 lei martorului denunțator T., sumă pe care i-a remis-o acestuia efectiv, declarație din care redăm:

„.....La câteva zile l-am sunat pe inculpatul N. și l-am întrebat ce face, iar acesta mi-a spus că este la Craiova și vorbim după ce se întoarce în Pitești.

În aceeași zi am mai purtat discuții telefonice cu inculpatul N. și m-am întâlnit cu acesta seara în Pitești, fiind numai noi doi.

Inculpatul N. mi-a spus că este totul în regulă și m-a rugat să merg, dacă pot, la Craiova să-i duc niște bani lui T.. Eu i-am solicitat acestuia să meargă cu mine, dar mi-a spus că nu poate merge deoarece este obosit.

Cu acel prilej inculpatul mi-a dat suma de 300 lei pentru motorină la autoturismul pe care îl utilizam, precum și suma de 8.000 lei ce urma să o înmânez lui T..

Inculpatul N. mi-a spus că a discutat personal cu T., în Craiova, la o cafea și că „nu este chiar ce credea el”, respectiv că susnumitul a fost forțat să formuleze denunțul.

La Craiova m-am dus însoțit tot de C. și în prealabil l-am sunat pe „A.” ca să-l anunțe la rândul său pe T. că ajungem la le acasă.

Întrucât de data aceasta cunoșteam adresa de domiciliu a lui T. din Craiova am ajuns la blocul în care locuiește acesta din urmă cu mențiunea că nu mi aduc aminte dacă ne-am mai întâlnit cu „A.”.

T. se afla în fața blocului și eu am discutat cu el simple chestiuni „ce faci, ce faci”, după care i-am spus „ăștia mi i-a dat să ți dau R.” moment în care i-am întins suma de 8.000 lei, compusă din bancnote de 100 lei.....” (vol. 4, fila 210).

Aspectele relatate de învinuitul P. privind deplasarea sa la Craiova și întâlnirile pe care le-a avut cu martorul denunțator T. sunt confirmate de martorii C. și R..

Martorul C. a confirmat cele două întâlniri pe care învinuitul P. le-a avut la Craiova cu T., precizând că nu a asistat personal la discuțiile dintre cei doi, însă ulterior a aflat de la învinuitul P. că acesta i-ar fi dat lui T. o sumă de bani ce provenea de la inculpatul N..

Faptul că învinuitul P. s-a întâlnit cu martorul T. la Craiova, rezultă și din convorbirea înregistrată în mediul ambiantal la data de 25 octombrie 2013 între inculpatul N. și martor, convorbire din care redăm:

„...N.: - Nu. Ia stai un pic tu mergi pe declarația ta, în continuare. Te-ai întâlnit cu doi oameni trimiși de mine? Cine sunt ăia?

T.: - Da. Păi și nu știi domne, doi mai bruneti așa, că ălea. Spui domne eu am atâția prieteni, eu de unde să știu.

N.: - ... (neinteligibil)... cine sunt aia trimiși de mine?

T.: - Nu știu

N.: - De ce te-ai întâlnit undeva cu ei, în Craiova.. hai să întreb neinteligibil între blocuri

T.: - Nu în Craiova. Ei știu că-s de aici din Pitești, aia doi.

N.: - Păi și în afară, în afară de M. (n.n. P.) cine a fost din Pitești?

T.: - Păi eu știu cine a fost? Nu știu cine a fost.

N.: - Al doilea e din Craiova? Al doilea.

T.: - Nu știu cine a fost. Mă întrebi pe mine.

N.: - Când am fost la tine, n-a fost ăla din Craiova, ăla din Craiova la tine, M.....” (vol.4, fila 72).

Mai mult decât atât, din actele de urmărire penală efectuate în cauză rezultă că inculpatul N. s-a deplasat personal la Craiova, însoțit de avocatul P., în data de 16 septembrie 2013 și a luat legătura cu martorul denunțator T., după ce acesta a fost audiat în calitate de martor la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Craiova, ocazie cu care i-a transmis acestuia că îi va restitui suma de bani.

În acest sens, T. în declarația din data de 30.10.2013, printre altele, a relatat :

„.....Totodată, N. mi-a spus că în aceeași zi, seara, o să mă sune cineva și o să treacă pe la mine să-mi dea banii, fiind vorba de banii pe care îi dădusem eu anterior pe timpul judecării dosarului în care am fost condamnat la închisoare.....” (vol. 1, fila 361).

Acest lucru s-a realizat, așa cum s-a precizat mai sus, întrucât în seara respectivă învinuitul P. i-a restituit martorului denunțator suma de 8.000 lei.

Faptul că inculpatul N. a primit de la martorul denunțator T. suma de 2.000 euro rezultă și din convorbirea înregistrată în mediul ambiant la data de 25 octombrie 2013, purtată între cei doi, din discuție rezultând că despre acest aspect mai are cunoștință și o persoană cu numele de A. (n.n. martorul A.), convorbire din care redăm:

„.....T.: - Nu, că mie acuma mi-e frică iar și cu băiatul ăla de venea atunci cu mine, cu A., că el a ținut, atunci când am venit, a ținut banii și ălea și ăla acolo la serviciu, unde lucrează, unde era înainte PIC-ul, Succes îi spune. Și șeful de acolo, tatăl ăluia, tot așa, lucrează la DNA și ăla.

N.: - Care?

T.: - Băiatul ăla de venea el cu mine.

N.: - Păi l-a audiat, l-a audiat și pe el?

T.: - Da, da.

N.: - Îî?

T.: - Da, da

N.: - Și ce a spus?

T.: - A spus că am venit cu el, că el a ținut banii tot drumul și când a fost, am venit i-am luat de la mașină și ți i-am dat ție.

N.: - A văzut că mi i-ai dat mie?

T.: - N-a văzut când ți i-am dat ție, dar d-aia i-am luat, să ți-i aduc și....

N.: - Păi și știa pentru ce, că-s pentru judecător, (neinteligibil n.n.)

T.: - Păi știa că i-am zis că pentru tine, că.....

N.: - Dar nu pentru judecător nu?

T.: - Nu, că ce pentru.....

N.: - Știa ceva de judecător?

T.: - Nu, știa de judecător, știa de tine, că te..., na că cu ăia, dă ... câștig eu soluție favorabilă.....eu știu?

N.: - Da' nu i-ai spus nimic ăsta de ...(neinteligibil n.n.)... de judecătoare, nu, ăluia lui A. ?

T.: - Nu, nu!

.....

T.: - Și ei continuă dosarul și ălea și îl cheamă pe ăsta pe A. și ăsta susține în continuare, că : „da, că a venit cu mine în data de, el a ținut banii pe drum.....”

N.: - Da dar nu știe că mi i-ai dat.

T.: - Cum?

N.: -Dar nu știe că mi i-ai dat, că n-a fost când mi i-ai dat mie banii, nu?

T.: -Știe că eu am venit, i-am luat de la mașină și ți i-am dat ție.

N.: -A văzut când mi-ai dat mie banii? Nu!

T.: -N-a văzut, dar știa că sunt pentru tine.

N.: -Da și nu mi-ai dat banii. Da .Asta a fost treaba. Că (neinteligibil n.n.)Nu? El a văzut banii?Nu.

T.: -El i-a ținut tot drumul. I-am ținut la el.

N.: -Da,dar el n-a văzut...

T.: -Nici când am venit la tine în birou nu-i aveam. Nu știi că m-am dus afară și i-am luat în ... „lacoste,,

N.: -El n-a știut. El nu știe că nu mi-ai dat banii. Nu? Altă dovadă în afară de declarația ta, nu au (neinteligibil n.n.) Dacă tu acum schimbi declarația, spui: Domn'e R. m-a influențat (neinteligibil n.n.) venise la mine să spună cutare,cutare. Ai înțeles?

T.: - Da

N.: - Asta vor să declari tu. Nu? Asta vor să declari. Nu?

T.: - Da să revin la ălea dinainte.

N.: - Spui că nu e adevărat. M-am întâlnit cu foarte multe persoane, nu îmi aduc aminte de R.....” (vol. 4, fila 69-70).

Din această convorbire înregistrată în mediul ambiental a rezultat și interesul inculpatului N. de a-l determina pe martorul denunțator să dea în fața organelor de urmărire penală o altă declarație decât cea reală, aspect ce nu s-a materializat întrucât T. formulase denunț împotriva inculpatului cât și a avocatului P., în care a relatat că aceștia l-au determinat să-și retragă denunțul și să-și schimbe declarațiile date în calitate de martor.

Din cele de mai sus au rezultat probe certe că inculpatul N. a pretins și primit de la martorul denunțator T. suma de 2.000 euro lăsând să se creadă că are influență reală asupra completului de judecată de la Tribunalul care judeca apelul declarat de acesta din urmă împotriva unei sentințe penale de condamnare a Judecătoriei, suma de bani fiind remisă pentru obținerea unei soluții de achitare a susnumitului, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. și ped. art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Fapta de trafic de influență așa cum a fost descrisă mai sus a fost dovedită prin ansamblul mijloacelor de probă administrate în cauză.

Referitor la săvârșirea de către inculpatul N. a infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșite în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. și ped. art. 17 lit.c din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din C.pen. în legătură directă cu art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, din probatoriul administrat în cauză a rezultat următoarea situație de fapt:

Infrațiunile de fals au ca obiect juridic generic relațiile sociale care se formează și se dezvoltă în legătură cu încrederea care trebuie să fie acordată de orice persoană semnelor și înscrisurilor cu valoare probatorie expresă.

Elementul material al infrațiunilor de fals se realizează printr-o acțiune de alterare și contrafacere sau plăsmuire, acțiuni care duc la alterarea adevărului.

Contrafacerea înscrisurilor, denumită și plăsmuire, presupune confecționarea în mod artificial, în întregime, a unei valori sau lucru din cele ce formează obiectul infrațiunilor de fals material în înscrisuri.

Alterarea se realizează și prin modificarea conținutului unui înscris sau prin schimbarea datelor reale ale acestuia.

Din actele de urmărire penală efectuate în cauză au rezultat probe certe că inculpatul N., avocat în cadrul Baroului, în realizarea scopului urmărit prin comiterea infrațiunii de trafic de influență a falsificat trei înscrisuri sub semnătură privată depuse în dosarul cu numărul .../280/2010 al Judecătoriei, dosar care s-a aflat ulterior în calea de atac a apelului la Tribunalul și în calea de atac a recursului la Curtea de Apel Falsul s-a realizat prin contrafacerea scrierii și semnăturii martorului denunțător T..

Concret inculpatul N., fără să aibă o împuternicire scrisă sau acceptul verbal al martorului denunțător T. a întocmit în numele acestuia trei cereri și a semnat pentru acesta, după cum urmează:

- cerere de declarare apel împotriva sentinței penale 2133/02.11.2010 a Judecătoriei, aflată la fila 2 a dosarului .../280/2010, înregistrată la Tribunalul la data de 04.11.2010 (vol. 1, fila 160);

- cererea de amânare judecare cauză pentru angajare apărător, aflată la fila 8 din dosarul cu nr. unic .../280/2010 al Tribunalului, înregistrată la dosar la 14.12.2010 (vol. 1, fila 161);

- cererea de amânare judecare cauză pentru angajare apărător, aflată la fila 11 din dosarul cu nr. unic .../280/2010 al Curții de Apel, înregistrată la dosar la 09.05.2011 (vol. 1, fila 156).

În cauză s-a dispus efectuarea unei constatări tehnico-științifice grafice cu privire la cele trei înscrisuri menționate anterior, iar din raportul de constatare tehnico-științifică cu nr. 48394 din 19.10.2012, întocmit de către Serviciul Criminalistic din cadrul Inspectoratului de Poliție Județean Vâlcea, s-a concluzionat că „scrisul de redactare și semnăturile în litigiu de pe cele trei cereri depuse la dosarul .../280/2010 la datele de 04.11.2010, 14.12.2010 și 09.05.2011, au fost executate de N.” (vol.1, fila 145)

Din actele de urmărire penală efectuate în cauză a rezultat că martorul denunțător T. nu l-a împuternicit sau mandatat pe inculpatul N. să întocmească și să semneze cereri la instanțele de judecată în numele său.

De altfel, la datele când inculpatul N. a depus la instanța de judecată înscrisurile menționate mai sus nu avea nici calitatea de apărător al martorului denunțător T., acest aspect rezultând atât din verificarea înscrisurilor aflate la dosarul cu nr. .../280/2010 al Judecătoriei, cât și din celelalte probe administrate în cauză.

Astfel, în cauză nu a fost regăsit niciun contract de asistență juridică la cabinetul de avocatură al inculpatului N. din care să rezulte că îl asistă la instanțele de judecată pe martorul denunțător T. sau că a fost împuternicit să-i

redacteze înscrisuri, nefiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 29 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 republicată, care prevede: „Avocatul înscris în tabloul baroului are dreptul să asiste și să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândește dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență”, ori din actele de urmărire penală nu rezultă încheierea unui astfel de contract.

Faptul că martorul denunțator T. nu l-a împuternicit pe inculpatul N. să redacteze înscrisuri în numele său pe care să le depună la instanța de judecată a rezultat din declarația acestuia dată în calitate de martor, la data de 27 septembrie 2012:

„..... Mi se prezintă de către organul de urmărire penală următoarele cereri depuse în dosarul cu numărul unic/280/2010, dosar în care am fost judecat de instanțele din pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere de la recoltarea de probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, după cum urmează:

- cererea depusă la 16.12.2010 prin care aş fi solicitat amânarea judecării cauzei pentru a-mi angaja un avocat. Fac precizarea că nu a fost depusă de mine și nu a fost semnată de mine. Este posibil să fi fost făcută de avocatul R..

- declarația de apel depusă la data de 4.11.2010 împotriva s.p. 2133, nu este întocmită de mine și nu este semnată de mine, este posibil să fi fost scrisă și semnată de avocatul R..

- cererea înregistrată la 09.05.2011 la același dosar cu numărul unic prin care solicitam Curții de Apel amânarea judecării cauzei pentru a-mi angaja un avocat, nu este scrisă de mine și nu este semnată de mine, este posibil să fi fost scrisă și semnată de avocatul R..

Fac precizarea că nu mi-am exprimat acordul ca avocatul R. să formuleze în numele meu astfel de cereri și nu l-am împuternicit pe acesta să întocmească și să semneze pentru mine astfel de cereri.....” (vol. 1, filele 88-89).

Înscrisurile mai sus precizate așa cum rezultă din probele administrate în cauză au fost redactate și folosite la instanțele de judecată în realizarea scopului urmărit prin infracțiunea de trafic de influență.

Astfel, așa cum s-a precizat mai sus inculpatul N., anterior pretinderii sumei de bani, după o discuție prealabilă purtată cu martorul denunțator T., i-a garantat acestuia că va face demersurile pentru a-i obține o soluție favorabilă în căile de atac contra unei sume de bani și acest lucru depindea, în primul rând, de completul de judecată de la instanța de apel a Tribunalului la care putea să aibă o influență reală.

În acest sens inculpatul N. a urmărit să vadă la ce complet de judecată urma să fie repartizat dosarul în care se judeca calea de atac a apelului, formulând în acest sens în numele martorului denunțator, fără știrea și acordul acestuia, cererea de declarare apel.

De altfel, cererea de declarare apel a fost formulată de către inculpatul N. în contextul în care acesta i-a promis martorului denunțator T. că va putea să aibă influență asupra membrilor completului de judecată la Tribunalul, numai după ce va afla numele judecătorilor care fac parte din complet.

De asemenea, cererea a fost formulată în contextul în care ulterior inculpatul N. urma să pretindă și să primească de la martorul denunțator suma de 2.000 euro pentru a-și trafica influența.

Ulterior, inculpatul N. a formulat și semnat în numele martorului denunțator T. cererea din data de 14 decembrie 2010, de amânare a judecării cauzei pentru angajare apărător, pe care a depus-o la dosarul cu nr./280/2010 al Tribunalului, cu toate că nu a fost împuternicit în acest sens și nu există un contract de asistență juridică conform art. 29 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 republicată.

Această cerere de amânare a judecării cauzei a fost întocmită și semnată în fals de către inculpatul N. în considerentul aceleași promisiuni că-i va obține o soluție favorabilă în calea de atac a apelului contra unei sume de bani, numai după ce va cunoaște cu certitudine componența completului de judecată, respectiv a numelor magistraților care făceau parte din complet.

De altfel, din examinarea dosarului instanței de judecată, rezultă cu certitudine că la următorul termen de judecată al celui din 16 decembrie 2010, respectiv la termenul din data de 27 ianuarie 2011, inculpatul N. l-a reprezentat pe martorul denunțator T. în baza unei împuterniciri avocațiale din aceeași dată, solicitând cu această ocazie un alt termen pentru studiul dosarului, cu toate că, așa cum s-a precizat mai sus, în aceeași cauză inculpatul a reprezentat pe martorul denunțator și la instanța de fond, respectiv Judecătoria, depunând aceleași concluzii.

Este cert faptul că inculpatul N. avea nevoie de timp pentru a crea convingerea martorului denunțator T. că are o influență reală asupra completului de judecată sau pentru a lăsa să se creadă că are influență asupra membrilor completului.

Așa cum s-a precizat mai sus, martorul denunțator T. în declarația sa a menționat că inculpatul N. a lăsat să se înțeleagă, în mod concret, că are influență asupra magistratului L. care făcea parte din completul de judecată și că având ajutorul acestui magistrat va obține o soluție de achitare și de aplicare a unei sancțiuni cu caracter administrativ, aspect care ulterior s-a și materializat.

Împotriva soluției de achitare a martorului denunțator T. a formulat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul, considerându-se soluția nelegală și netemeinică în contextul probelor evidente din dosar și a antecedentelor penale ale acestuia.

Cu toate că martorul denunțator T. nu l-a împuternicit pe inculpatul N. să formuleze în numele său cereri și nici nu s-a identificat vreun contract de asistență juridică în acest sens, inculpatul a formulat cererea de amânare judecare cauză pentru angajare apărător, aflată la dosarul cu nr./280/2010 pe rolul Curții de Apel, înregistrată la dosar la data de 09 mai 2011.

Și această cerere a fost formulată de inculpatul N. în realizarea scopului urmărit prin săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, acesta având tot interesul să justifice demersurile pe care le-a făcut prin traficarea influenței și obținerea soluției favorabile pentru martorul denunțator T..

Din actele de urmărire penală au rezultat probe certe privind săvârșirea de către inculpatul N. a trei infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșite în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență, prev. și ped.

art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din C.pen. în legătură directă cu art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, respectiv înscrisurile menționate mai sus, care așa cum s-a precizat anterior au fost întocmite în fals în numele martorului denunțator T., fără ca acesta să fie împuternicit în acest sens, faptele fiind săvârșite în realizarea scopului urmărit prin săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Referitor la săvârșirea de către inculpatul N. a infracțiunii de instigare la mărturie mincinoasă, faptă prev. și ped. de art. 25 din C.pen, rap. la art. 260 alin. 1 din C.pen., din probatoriul administrat în cauză a rezultat următoarea situație de fapt:

Din actele de urmărire penală efectuate în cauză au rezultat probe certe în sensul că inculpatul N., prin intermediar și personal l-a determinat pe martorul denunțator T. să își schimbe declarațiile date sub prestare de jurământ, fapta fiind de natură a-i crea acestuia avantaje de natură personală.

Pe parcursul urmăririi penale inculpatul N. a solicitat reaudierea martorilor în prezența apărătorului ales. Organul de urmărire penală a acceptat reaudierea martorului denunțator T., astfel că la data de 16 septembrie 2013 acesta a fost citat pentru a se prezenta în vederea audierii la Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Craiova.

Referitor la audierea din data de 16 septembrie 2013 a fost înștiințat și apărătorul inculpatului N., care solicitase să asiste la efectuarea actelor de urmărire penală în cauză.

Conform probelor administrate în cauză rezultă că anterior datei de 16 septembrie 2013, inculpatul N. a solicitat învinutului P. să ia legătura cu martorul denunțator T. și să-i comunice acestuia că s-a schimbat procurorul de caz în dosarul în care acesta a formulat denunț, lăsând să se înțeleagă că există o înțelegere cu procurorul pentru a se adopta o soluție favorabilă inculpatului.

De asemenea, cu aceeași ocazie, la solicitarea inculpatului N., învinutul P. i-a cerut martorului denunțator să-și retragă denunțul, să spună ce sumă de bani vrea și să solicite un termen pentru angajarea unui apărător, cu toate că acesta avea calitatea de martor în cauză.

Ulterior, respectiv în data de 16 septembrie 2013, după audierea martorului denunțator T., acesta a fost contactat de inculpatul N., prilej cu care l-a instigat personal să-și retracteze denunțul și mărturia, sub motivarea că a vrut să se răzbune pe acesta, întrucât nu i-a obținut o soluție finală favorabilă în cauza în care a fost condamnat de către instanțele de judecată din județul

Cu aceeași ocazie inculpatul N. i-a garantat martorului denunțator că-i va restitui suma primită de la acesta pentru a-și trafica influența în calea de atac a apelului la Tribunalul ..., în scopul obținerii unei soluții favorabile, sumă care de altfel i-a fost restituită în aceeași zi prin intermediul învinutului P..

Tot cu această ocazie inculpatul N. i-a indicat martorului denunțator T. un avocat, respectiv pe martorul R., care să asiste la audierea sa de la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești când își va retracta denunțul și mărturia.

De altfel, la data de 27 septembrie 2013, ca urmare a acțiunilor de instigare săvârșite de către inculpatul N., martorul denunțator T., în prezența avocatului R., și-a retras mărturia, indicând motivul transmis de inculpat.

La data de 25 octombrie 2013, după ce T. a fost pus sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunilor de mărturie mincinoasă, prev. și ped. de art. 260 alin. 1 din C.pen. și favorizarea infractorului, prev și ped. de art. 17 lit. a din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 264 din C.pen., în legătură directă cu infracțiunile de trafic de influență, prev. și ped. de art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr.78/2000, din proprie inițiativă s-a prezentat la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești și a formulat denunț împotriva inculpatului N. și avocatului P., arătând că prin manopere frauduloase și prin intermediar, creându-i o stare psihică deosebită, a fost nevoit să-și retragă atât denunțul, cât și declarațiile date sub prestare de jurământ.

În declarația din data de 15 noiembrie 2013, T. fiind audiat în calitate de învinuit, în completarea declarației din data de 30 octombrie 2013 a precizat:

„..... În seara zilei de 15.09.2013, așa cum am precizat în declarația anterioară, am fost căutat de P., persoana care inițial mă pusese în legătură cu avocatul N. pe perioada în care am fost judecat la Tribunalul

Acesta a venit la volanul unui autoturism Audi Q7 de culoare neagră însoțit de un alt bărbat din Craiova pe care nu îl știu cum îl cheamă dar știu că este concubinul patroanei barului A.... din Pitești, unde P. este bodyguard.

Am ținut legătura cu P. prin intermediul unui alt bărbat cu porecla ”A.” care la vremea respectivă mă suna de la postul telefonic cu nr. Această persoană îmi comunica că voi fi căutat de P. și să ies în fața blocului.

Așa s-au petrecut lucrurile și în seara zilei de 15.09.2013. P. mi-a precizat în cursul întâlnirii din seara zilei respective, să îmi retrag denunțul și declarațiile anterioare, să îl apăr pe avocatul N., că există o înțelegere frauduloasă cu procurorul de caz, care este altul, nu cel care a cercetat cauza până atunci și să stau liniștit fiindcă „totul este aranjat”. Mi-a spus totodată că avocatul îmi va restitui banii și m-a întrebat câți bani vreau iar eu i-am spus că vreau doar banii mei pe care i-am dat avocatului și nu m-a rezolvat.

În ziua de 16.09.2013, m-am prezentat la sediul Direcția Națională Anticorupție Craiova unde am declarat în sensul celor cerute de P.. După declarație, avocatul P., care a asistat la audiere, m-a întrebat dacă sunt de acord să merg să beau o cafea cu el. Am fost de acord și am mers inițial la mașina lui unde în interior se afla avocatul N.. Am urcat împreună cu avocatul P. și unul dintre cei doi, nu îmi aduc aminte care, a cerut să închidem telefoanele mobile, iar eu m-am conformat oprindu-l pe al meu. Am mers la barul E.... din apropiere unde am stat pe o terasă toți 3 la aceeași masă, telefoanele mobile lăsându-le la mașină. Practic, am stat astfel încât ne puteam auzi și participa toți 3 la discuție. P. a lipsit câteva minute cât s-a dus la toaletă.

N. mi-a repetat că a tot încercat să ia legătura cu mine chiar și prin intermediul numitului L., dar nu a reușit și că în cele din urmă a avut curaj P. să mă contacteze.

N. m-a tot întrebat cum a decurs declarația eu i-am spus că mi-am retras declarațiile anterioare și că am solicitat asistență juridică prin apărător ales. N. a fost foarte mulțumit că am cerut acest lucru și a spus că îmi va da un avocat pentru audiere.

P. a intervenit și a spus că totul a fost bine, a dat de înțeles că există o înțelegere frauduloasă cu procurorul care m-a audiat dar că procurorul nu s-a putut manifesta în acest sens întrucât mai era de față un coleg.

Când ne-am întors la mașină, N. și-a aprins telefonul și mi-a dat numărul de telefon al avocatului R. pe care mi-a spus să îl contactez când primesc citația de la Direcția Națională Anticorupție, după care ne-am despărțit.

În seara aceleiași zile am fost căutat de P. care a venit însoțit tot de bărbatul cu care venise în seara anterioară.

Am fost contactat telefonic tot prin intermediul lui „A.” și am ieșit în fața blocului unde locuiesc, însoțit de prietenul meu M. și celălalt au venit tot cu autovehiculul Q7 de culoare neagră. Eu am purtat o discuție scurtă cu P., timp în care am mers pe jos spre o cișmea. Mi-a spus că mi-a adus banii și să stau liniștit că totul e bine. La înapoiere, la mașină, P. mi-a dat suma de 8.000 de lei, într-un teanc constituit din bancnote de 100 de lei.

Aceste momente au fost observate de M. căruia nu i-am spus atunci cine sunt persoanele respective și nici ce reprezintă banii.

Apoi am fost citat din nou de Direcția Națională Anticorupție să mă prezint la Pitești și am dat declarație în prezența avocatului R. la data de 27.09.2013, unde am declarat cum mă învățase avocatul N.. Din atitudinea organelor de urmărire penală, am realizat că totul a fost o minciună, că nu a existat nicio înțelegere cu procurorul și am încercat să îl contactez pe P. prin intermediul lui „A.” dar P. a spus că mă va căuta dar nu a făcut acest lucru.....” (vol. 1, filele 365-367).

Aspectele relatate de T. sunt confirmate, în parte, și de învinuitul P., care a precizat:

„..... În urmă cu cca. două luni – două luni jumate am purtat o discuție cu inculpatul N. spunându-i că intenționez să merg la Craiova, iar acesta m-a întrebat dacă nu pot să trec și pe la T. dacă tot merg acolo și să-l întreb pe acesta ce vrea „și de ce a făcut denunțul ăsta”.

Totodată, inculpatul N. mi-a spus să-l întreb pe T. dacă vrea ceva bani de la inculpat. Atunci inculpatul mi-a mai spus să îi spun lui T. să-și retragă denunțul, dacă vrea, că s-a schimbat procurorul de caz.....”(vol. 4 fila 208)

Fapta de instigare la mărturie mincinoasă săvârșită de inculpatul N. rezultă și din convorbirea purtată în mediul ambiental la data de 25 octombrie 2013, de către acesta cu martorul denunțător T., din care redăm:

„.....N.: -Spui că nu e adevărat. M-am întâlnit cu foarte multe persoane, nu îmi aduc aminte de R..

.....
N. : ...(neinteligibil)... Nu domne, m-am întâlnit cu doi oameni, care e problema. Problema este următoarea ...(neinteligibil)...

T. : Nu, pe bune, numai, că mie mi s-a luat, să mor de nu mergi cu mine la, la încercare, la noroc. Cad tot eu, iar fac pârnaie, a doua oară.

N. : Cum să faci tu, nu cade nimeni. Ori cădem amândoi, ori nu cade nici unul în faza asta.

.....
T. : Păi eu am zis cum mi-ai, cum m-ai învățat, cum ălea, da domne, am dat-o eram supărat pe el, din dușmănie...

N. : Da, da, da.

T. : ... din ălea....

N. : Nu așa a fost? Erai supărat pe mine da, corect, da?.....". (vol. 4, filele 71, 60)

Din cele de mai sus rezultă probe certe că inculpatul N., direct sau prin intermediar, respectiv prin învinuitul P., l-a determinat pe martorul denunțator T. să-și retragă denunțul și să facă declarații necorespunzătoare adevărului în fața organului de urmărire penală, fapta acestuia întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la măturie mincinoasă, faptă prev. și ped. de art. 25 din C.pen, rap. la art. 260 alin. 1 din C.pen.

Cu privire la aplicarea legii mai favorabile, Curtea a apreciat că dispozițiile Codului penal anterior sunt mai favorabile inculpatului, sub aspectul limitelor (minimumul special) de pedeapsă, a stabilirii pedepsei rezultante, dat fiind faptul că inculpatul a săvârșit infracțiuni concurente, dar și al modalității de executare a pedepsei. Reținând ca lege mai favorabilă vechiul Cod penal, trebuie aplicată și Legea nr. 78/2000, în forma anterioară datei de 1 februarie 2014, în ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor, inclusiv al reținerii art. 17 lit. c, chiar dacă între timp acesta a fost abrogat.

1) **În drept**, fapta inculpatului N., care la data de 24.02.2012, având calitatea de apărător al inculpatului I. cercetat în dosarul penal cu nr.P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, cu ocazia studierii dosarului aflat la Tribunalul cu propunere de arestare preventivă, a luat la cunoștință de actele de urmărire penală din acest dosar care aveau caracter nepublic, după care a folosit în mod direct aceste informații din dosar care nu erau destinate publicității și le-a transmis presei locale și făptuitorului D., persoană față de care se efectuau cercetări în același dosar, scopul fiind obținerea de către această persoană a unor foloase necuvenite, constând în crearea unor avantaje de natură juridică privind exonerarea de răspundere penală, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de „folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, faptă prev. și ped. de art.12 lit.b din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, text în baza căruia inculpatul va fi condamnat.

2) Fapta inculpatului N., care în calitate de avocat în cadrul Baroului și apărător al martorului denunțator T., cercetat în dosarul nr./280/2010 al Judecătoriei, dosar aflat în calea de atac a apelului pe rolul Tribunalului, a pretins și primit de la acesta suma de 2.000 euro lăsând să se creadă că are influență reală asupra membrilor completului de judecată pentru ca aceștia să adopte o soluție favorabilă în această cauză, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, faptă prev. și ped. art. 257 din C.pen. anterior rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, text în baza căruia inculpatul va fi condamnat.

De precizat că inculpatul N. inițial a discutat cu martorul denunțator că este de acord să îl reprezinte în calea de atac la Tribunalul, menționându-i acestuia că îi va obține o soluție favorabilă numai după ce se va asigura că dosarul va fi repartizat unui complet de judecată față de care putea să aibă influență. Prin această manoperă frauduloasă inculpatul N. a lăsat să se creadă

martorului denunțator că nu putea să aibă influență la toți magistrații judecătorești de la Tribunalul, ci numai la unii dintre aceștia, menționând-o în acest sens pe judecătoarea L..

De asemenea, inculpatul N. i-a precizat martorului denunțator că soluția favorabilă va consta în achitare pentru fapta comisă la legea circulației și aplicarea față de acesta a unei sancțiuni administrative, situația care de altfel s-a și realizat după ce în prealabil inculpatului i s-a remis efectiv suma de 2.000 euro.

3) Fapta inculpatului N. care în calitate de avocat în cadrul Baroului, fără să aibă o înțelegere prestabilită cu martorul denunțator T. și împuternicire din partea acestuia și, de asemenea, fără să fie angajat cu contract de asistență juridică, la data de 04.11.2010 a întocmit în fals și a depus în numele martorului denunțator o cerere de apel adresată Judecătoriei împotriva sentinței penale nr. 2133 din 02.11.2010, după ce în prealabil inculpatul l-a asigurat pe acesta că în funcție de completul de judecată la care va ajunge dosarul în calea de atac a apelului la Tribunalul, îi va putea obține o soluție favorabilă contra unor sume de bani sau alte foloase, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură cu infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. și ped. art. 17 lit.c din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din C.pen. anterior în legătură directă cu art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, text în baza căruia inculpatul va fi condamnat.

4) Fapta inculpatului N. care la data de 14.12.2010 a întocmit în fals și depus la Tribunalul cererea de amânare a judecării cauzei în numele martorului denunțator T. pentru angajare apărător, cu toate că inculpatul a avut calitatea de apărător la judecarea cauzei în fond la Judecătoria, cererea de amânare a judecării cauzei făcându-se fără o înțelegere prealabilă cu martorul denunțator sau prin împuternicire dată de acesta, scopul întocmirii cererii fiind acela de a afla componența completului de judecată pe lângă care inculpatul a lăsat să se creadă martorului denunțator că are influență în vederea adoptării unei soluții favorabile față de acesta, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură cu infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. și ped. art. 17 lit.c din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din C.pen. anterior în legătură directă cu art. 257 din C.pen. anterior rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, text în baza căruia inculpatul va fi condamnat.

5) Fapta inculpatului N. care la data de 09.05.2011 a întocmit în fals și depus la Curtea de Apel cererea de amânare a judecării cauzei în numele martorului denunțator T. pentru angajare apărător, cu toate că inculpatul a avut calitatea de apărător la judecarea cauzei în fond la Judecătoria și în calea de atac a apelului la Tribunalul, cererea de amânare a judecării cauzei făcându-se fără o împuternicire expresă din partea martorului denunțator și fără ca ulterior inculpatul să atașeze la dosarul Curții de Apel în calea de atac a recursului împuternicire avocațială, scopul întocmirii cererii fiind acela de a crea ulterior convingerea martorului denunțator T. ca urmare a primirii de la acesta a sumei de 2.000 euro pentru traficarea influenței, că face diligențe pentru a justifica suma de bani primită, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii

de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură cu infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. și ped. art. 17 lit.c din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din C.pen. anterior în legătură directă cu art. 257 din C.pen. anterior rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, text în baza căruia inculpatul va fi condamnat.

6) Fapta inculpatului N., avocat în cadrul Baroului, care în perioada 15 septembrie 2013 – 25 octombrie 2013, în mod direct sau prin intermediar, respectiv prin învinuitul P., l-a determinat pe martorul denunțator T. să-și retragă denunțul formulat împotriva sa și să facă declarații necorespunzătoare adevărului în fața organului de urmărire penală, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la măturie mincinoasă, faptă prev. și ped. de art. 25 din C.pen. anterior, rap. la art. 260 alin. 1 din C.pen. anterior, în condițiile art. 5 Cod penal, text în baza căruia inculpatul va fi condamnat.

Cu privire la încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat, Curtea a constatat că prin rechizitoriu s-a dat infracțiunilor săvârșite de către inculpat o încadrare juridică corectă, astfel că sunt lipsite de temei cererile formulate de parchet și inculpat privind schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului.

Contrar opiniei parchetului, care a susținut că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, în privința infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată (3 infracțiuni), Curtea a apreciat că nu ne aflăm în ipoteza unei veritabile schimbări de încadrare juridică a faptei, întrucât articolul sus-menționat face trimitere la infracțiunea de fals și uz de fals, săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în Secțiunea a 2-a și a 3-a sau săvârșite în realizarea scopului urmărit printr-o asemenea infracțiune, și nu la elementele constitutive ale infracțiunilor amintite anterior (fals în înscrisuri sub semnătură privată).

Un alt argument este și acela că legiuitorul, în conținutul art. 17, a înțeles să arate care dintre infracțiuni sunt în legătură directă cu infracțiunile de corupție, cu infracțiunile asimilate acestora, făcând în acest sens trimiteri la infracțiunile care se răgesc la lit. a – k.

În temeiul dispozițiilor art. 386 Cod procedură penală, inculpatul a solicitat schimbarea încadrării juridice, după cum urmează:

- din infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. de art. 257 Cod penal, raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în infracțiunea de evaziune fiscală, faptă prev. de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005: constituie infracțiune de evaziune fiscală omisiunea în tot sau în parte a evidențierii în actele contabile ori în alte documente legale a operațiunilor comerciale efectuate ori a veniturilor realizate. Cu ocazia dezbaterilor, inculpatul a arătat că această schimbare de încadrare juridică a faptei nu o mai susține.

- din infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, cu privire la fapta din 04.11.2010, în infracțiunea de fals în înscris sub semnătură privată prev. de art. 290 din vechiul Cod penal, deoarece nu există nicio dovadă că fapta de fals are legătură cu o infracțiune de corupție.

- din infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, cu privire la fapta din 14.12.2010, în infracțiunea de fals în înscris sub semnătură privată, prev. de art. 290 din vechiul Cod penal, deoarece nu există nicio dovadă că fapta de fals are legătură cu o infracțiune de corupție

- din infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, cu privire la fapta din 09.05.2011, în infracțiunea de fals în înscris sub semnătură privată, prev. de art. 290 din vechiul Cod penal, deoarece nu există nicio dovadă că fapta de fals are legătură cu o infracțiune de corupție

- din infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, prev. de art. 25 raportat la art. 260 alin. 1 Cod penal anterior, în infracțiunea de încercare de a determina mărturie mincinoasă, faptă prev. de art. 261 din vechiul Cod penal.

- din infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. de art. 257 Cod penal anterior, raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în fapta de trafic de influență, prev. de art. 291 din noul Cod penal, raportat la art. 5 din Legea nr. 78/2000 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012.

- din infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, cu privire la fapta din 04.11.2010, în infracțiunea de fals în înscris sub semnătură privată, prev. de art. 322 din noul Cod penal, deoarece limitele de pedeapsă sunt reduse și nu există nicio dovadă că fapta de fals are legătură cu o infracțiune de corupție

- din infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, cu privire la fapta din 14.12.2010, în infracțiunea de fals în înscris sub semnătură privată prev. de art. 322 din noul Cod penal, deoarece limitele de pedeapsă sunt reduse și nu există nicio dovadă că fapta de fals are legătură cu o infracțiune de corupție.

- din infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, cu privire la fapta din 09.05.2011, în infracțiunea de fals în înscris sub semnătură privată, prev. de art. 322 din noul Cod penal, deoarece limitele de pedeapsă sunt reduse și nu există nicio dovadă că fapta de fals are legătură cu o infracțiune de corupție

- din infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, prev. de art. 25 raportat la art. 260 alin. 1 Cod penal anterior, în infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, faptă prev. de art. 47 raportat la art. 273 din noul Cod penal, deoarece limitele de pedeapsă sunt reduse.

Contrar opiniei inculpatului, care a susținut că se impune schimbarea încadrării juridice, Curtea a considerat că această cerere trebuie respinsă, întrucât:

- infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă s-a consumat, denunțatorul schimbându-și declarația. Din acest motiv nu se impune

schimbarea încadrării juridice a faptei prev. de art. 25 Cod penal anterior, raportat la art. 260 alin. 1 Cod penal anterior, în art. 261 Cod penal anterior.

- nu se impune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. de art. 257 Cod penal anterior, raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în fapta de trafic de influență, prev. de art. 291 din noul Cod penal, raportat la art. 5 din Legea nr. 78/2000 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, deoarece legea mai favorabilă este vechiul Cod penal, așa cum s-a arătat anterior.

- nu se impune nici schimbarea încadrării juridice a celor trei infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 17 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000 (3 infracțiuni), în trei infracțiuni de fals în înscris sub semnătură privată, prev. de art. 322 din noul Cod penal, deoarece legea mai favorabilă este Codul penal anterior, pentru argumentele deja expuse.

- nu se impune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, prev. de art. 25 raportat la art. 260 alin. 1 Cod penal anterior, în infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, faptă prev. de art. 47 raportat la art. 273 din noul Cod penal, având în vedere argumentele prezentate mai înainte.

- referitor la reținerea sau nu a art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, privind infracțiunile prev. de art. 290 Cod penal anterior, raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 78/2000, Curtea și-a exprimat opinia când a analizat aplicarea legii penale mai favorabile, precum și cererea parchetului privind schimbarea încadrării juridice, argumentele deja expuse fiind valabile și cu privire la cererea formulată de inculpat.

- inculpatul a renunțat la a solicita schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. de art. 257 Cod penal anterior, raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în infracțiunea de evaziune fiscală, faptă prev. de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005, astfel că cererea, din această perspectivă, nu a mai fost analizată.

I. Cu privire la cererile formulate de către inculpat, având ca obiect achitarea, referitor la **infracțiunea prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000**, Curtea, contrar opiniei inculpatului, a considerat că cererea sa întemeiată pe dispozițiile art. 16 lit. c și d Cod procedură penală este nefondată, probele administrate demonstrând că inculpatul a săvârșit infracțiunea sus-menționată, vinovăția inculpatului în săvârșirea acesteia și că nu există o cauză justificativă sau de neimputabilitate.

Din această perspectivă, Curtea a constatat că inculpatul, având calitatea de avocat al inculpatului I., a folosit, în mod direct, informații din dosar, informațiile nefiind destinate publicității. Inculpatul a transmis aceste informații numitului D., în scopul obținerii unor avantaje de natură personală.

Din declarația dată la data de 28.06.2012, a rezultat că D. a luat cunoștință despre întâmplarea și înregistrarea convorbirilor sale telefonice de la inculpat.

Și reprezentanții mass-media locală au primit astfel de informații de la inculpat.

Art. 12 alin. 1 lit. e din Legea nr. 544/2001 exceptează de la liberul acces al cetățenilor, cu informațiile privind procedura în timpul anchetei penale, dacă

se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale, dar și informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora va aduce atingere asigurării unui proces echitabil, ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces.

Curtea a notat că urmărirea penală se caracterizează prin lipsa publicității, iar avocatul este dator să păstreze secretul profesional privitor la orice aspect al cauzei care i-a fost încredințată, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, așa cum rezultă din conținutul art. 11 din Legea nr. 51/1995. În raport de textul de lege anterior amintit, este nefondată apărarea inculpatului care a susținut că avocatul nu face parte din categoria funcționarilor care posedă certificat ORNIS. Inculpatul cunoștea că urmărirea penală are caracter nepublic, iar aspectele de care a luat cunoștință trebuie să rămână confidențiale.

Tot despre obligația de păstrare a secretului profesional, care este absolută și nelimitată în timp, vorbește și art. 1 alin. 2 lit. e din Statutul profesiei de avocat.

Este nefondată apărarea formulată de inculpat, în sensul că încunoștințarea numitului D. a fost justificată de faptul că avea calitatea de avocat al său, întrucât D. nu cunoștea că se efectuau cercetări în dosarul penal cu nr.P/2011, la data de 24.02.2012. De asemenea, în dosarul sus-menționat nu a fost identificată o astfel de împuternicire avocațială a inculpatului privind asistența juridică a numitului D..

Într-adevăr, la data de 24.02.2012, după soluționarea propunerii de arestare a inculpatului I., numitul D. a fost informat de către inculpat despre interceptarea convorbirilor și comunicărilor telefonice, dar numai după acest moment s-a încheiat un contract de asistență juridică între cei doi pentru cauza respectivă.

Și martora B., jurnalist în cadrul publicației locale „Gherila”, a fost informată de inculpat despre faptul că în dosarul inculpatului I. cel vizat de către DNA era de fapt D., așa cum rezultă din declarația martorei. A mai relatat martora că inculpatul i-a spus că în dosar existau interceptări „la două - trei numere de telefon, iar organele de urmărire penală făcuseră o eroare cu privire la un număr de telefon care aparținea prefectului D., dar nu a fost folosit (...) Inculpatul mi-a spus că numerele de telefon aparțin unor angajați ai Regiei Naționale a Pădurilor”.

În altă ordine de idei, Curtea a reamintit că legea nu prevede noțiunea de „mandat în alb”, ci numai obligația avocatului de a încheia contract de asistență juridică în fiecare cauză. Prin urmare, este lipsită de fundament apărarea formulată de inculpat, în sensul că avea împuternicire din partea numitului D. în mai multe dosare.

În legătură cu scopul divulgării informațiilor, Curtea a reamintit că art. 12 din Legea nr. 78/2000 se referă nu numai la scopul obținerii de bani, bunuri, foloase pentru sine, dar și pentru altul. În acest sens, cerința este îndeplinită pentru că inculpatul a încasat onorariul, prin încheierea contractului de asistență juridică, iar numitul D. a obținut un folos de natură nepatrimonială, constând în posibilitatea evitării purtării unor discuții telefonice care ar fi putut constitui probe în dosarul penal.

În fine, Curtea a notat că inculpatul, în calitate de avocat, este subiect activ al infracțiunii, întrucât art. 1 din Legea nr. 78/2000 se referă la persoanele care sunt subiectul activ al infracțiunii. Acest text de lege vizează și orice altă persoană prevăzută de lege. În opinia Curții, în categoria sus-menționată, se încadrează și avocatul căruia îi revine obligații, conform statutului avocatului, de a nu divulga informații pe care le-a cunoscut în această calitate, din dosare, dar și potrivit dispozițiilor procesual penale privind caracterul nepublic al urmăririi penale.

II. Cu privire la celelalte infracțiuni reținute în sarcina inculpatului, acesta a susținut că nu există probe certe, cel puțin sub aspectul laturii subiective, care să demonstreze săvârșirea faptelor și vinovăția.

Din această perspectivă, probele administrate în cauză (declarațiile martorului denunțator T., a martorilor T., P., declarația martorului A., A., înregistrarea în mediul ambiental din data de 25.10.2013) au demonstrat că inculpatul a săvârșit **infracțiunea de trafic de influență**, întrucât a pretins de la martorul denunțator suma de 2000 de euro pentru a-și folosi influența asupra membrilor completului de judecată, în scopul obținerii unei soluții favorabile în cauza în care denunțatorul era judecat de Tribunalul

Martorul denunțator a declarat că inculpatul i-a spus că la instanța de apel îl costă 2000 de euro pentru a-i obține o hotărâre de achitare cu aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ.

Martorul a mai declarat că inculpatul i-a spus că poate interveni la judecătoria L. și că-i poate obține o hotărâre de achitare.

Reținând și declarația martorului A., inculpatul a primit la data de 24.02.2011 suma de 2000 de euro.

Prin urmare, este lipsită de suport probator cererea inculpatului privind achitarea sa în temeiul art. 16 lit. c și e Cod procedură penală.

III. Cu privire la **infracțiunile de fals în înscrisuri sub semnătură privată**, Curtea a constatat că „scrisul de redactare și semnăturile în litigiu de pe cele trei cereri depuse au fost executate de inculpatul N.”, așa cum rezultă din constatările tehnico-științifice grafice cu privire la aceste înscrisuri.

Chiar dacă ar fi avut calitatea de avocat al denunțatorului T., inculpatul ar fi trebuit să întocmească cerere în numele clientului său, semnându-le cu numele său, și nu cu numele clientului pe care îl asistă ori îl reprezintă.

Inculpatul nu a fost mandatat sau împuternicit de către denunțatorul T. să întocmească, să semneze cereri în numele său la instanța de judecată. Prin urmare, este nefondată solicitarea sa privind achitarea.

IV. Cu privire la **infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă**, aceasta a fost dovedită cu declarația martorilor T., P., convorbirea purtată în mediul ambiental la data de 25.10.2013 de către inculpat cu denunțatorul T..

Înregistrarea ambientală din data de 25.10.2013 nu este o probă ce a fost obținută în condițiile unei provocări realizată de către denunțatorul T., deoarece nu se circumscrie dispozițiilor art. 101 alin. 3 Cod procedură penală, fapta inculpatului, care la data de 24.02.2011 a primit banii, fiind consumată.

Contrar opiniei inculpatului, care a susținut că se impune achitarea sa conform art. 16 lit. e Cod procedură penală, Curtea a constatat că T. a formulat denunț și avea calitatea de martor la momentul instigării sale de către inculpat,

direct sau indirect, în perioada 15.09-25.10.2013, așa cum rezultă din probele administrate în cauză și amplu expuse.

Inculpatul a fost audiat în faza de cercetare judecătorească, cu privire la acuzația care i se aduce, declarația sa regăsindu-se la dosar.

Cu privire la *latura civilă*, Curtea a constatat că infracțiunile pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, respectiv pentru cele care s-a început urmărirea penală nu sunt infracțiuni de prejudiciu.

Aceste infracțiuni sunt infracțiuni de pericol, fiind cuprinse în Titlurile VI și VII al Codului Penal în categoria infracțiunilor care aduc atingere unor activități de interes public sau altor activități reglementate de lege, respectiv în categoria infracțiunilor de fals.

De asemenea, infracțiunea de „folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, face parte din infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție din respectivul act normativ.

Conform disp. art. 22 alin. 1 din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în cazul infracțiunilor atribuite prin această ordonanță de urgență, se aplică dispozițiile art. 118 din Codul Penal privind confiscarea bunurilor. Dacă bunurile care fac obiectul infracțiunii prevăzute la art. 1 nu se găsesc, se confiscă echivalentul lor în bani sau bunurile dobândite în locul acestora, iar pentru a garanta aducerea la îndeplinire a confiscării bunurilor, se pot lua măsurile asigurătorii prevăzute de Codul de Procedură Penală.

De asemenea, conform art. 19 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în cazul săvârșirii infracțiunilor la care se referă prezenta lege, banii, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru a determina săvârșirea infracțiunii sau pentru a răsplăti pe infractor ori cele dobândite prin săvârșirea infracțiunii, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă, iar dacă bunurile nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în lei.

Totodată, conform art. 61 alin. 4 din Legea nr. 78/2000, în cazul cumpărătorului de influență care denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat pentru acea faptă, banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat.

Astfel, din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul N. i-a restituit denunțatorului echivalentul sumei de 2.000 euro, fapt pentru care s-a apreciat că nu se mai impune luarea măsurilor asigurătorii, T. formulând denunțul mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat pentru această faptă.

La *stabilirea și individualizarea pedepsei* ce a fost aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 Cod penal anterior, respectiv gradul de pericol social concret al faptei, împrejurarea comiterii acesteia, persoana inculpatului, care nu este cunoscut cu antecedente penale, apreciindu-se că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins prin

condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii orientată spre minimul său special.

La stabilirea și individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 257 Cod penal anterior, raportat la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 Cod penal anterior, respectiv gradul de pericol social concret al faptei, împrejurarea comiterii acesteia, persoana inculpatului, care nu este cunoscut cu antecedente penale, apreciindu-se că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins prin condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii orientată spre minimul său special.

La stabilirea și individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 290 Cod penal anterior, în legătură directă cu art. 257 Cod penal anterior, rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 Cod penal anterior, respectiv gradul de pericol social concret al faptei, împrejurarea comiterii acesteia, persoana inculpatului, care nu este cunoscut cu antecedente penale, apreciindu-se că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins prin condamnarea inculpatului la pedeapsa amenzii penale orientată spre minimul său special.

La stabilirea și individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 290 Cod penal anterior, în legătură directă cu art. 257 Cod penal anterior, rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 Cod penal anterior, respectiv gradul de pericol social concret al faptei, împrejurarea comiterii acesteia, persoana inculpatului, care nu este cunoscut cu antecedente penale, apreciindu-se că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins prin condamnarea inculpatului la pedeapsa amenzii penale orientată spre minimul său special.

La stabilirea și individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 290 Cod penal anterior, în legătură directă cu art. 257 Cod penal anterior, rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, în condițiile art. 5 Cod penal, au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 Cod penal anterior, respectiv gradul de pericol social concret al faptei, împrejurarea comiterii acesteia, persoana inculpatului, care nu este cunoscut cu antecedente penale, apreciindu-se că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins prin condamnarea inculpatului la pedeapsa amenzii penale orientată spre minimul său special.

La stabilirea și individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 25 Cod penal anterior rap. la art. 260 alin. 1 Cod penal anterior, în condițiile art. 5 Cod penal, au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 Cod penal anterior, respectiv gradul de pericol social concret al faptei, împrejurarea comiterii acesteia, persoana inculpatului, care nu este cunoscut cu antecedente penale, apreciindu-se că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins prin condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii orientată spre minimul său special.

Întrucât infracțiunile sunt concurente, Curtea, în baza art. 33, 34 Cod penal anterior, a contopit pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa închisorii cea mai grea.

Reeducarea inculpatului se poate realiza și fără ca acesta să execute pedeapsa în condiții de penitenciar, întrucât pe parcursul procesului penal, în timpul măsurii obligării de a nu părăsi țara și a măsurii preventive a controlului judiciar, a conștientizat gravitatea faptelor, iar aplicarea art. 86/1 și urm. din Codul penal anterior este în măsură să asigure schimbarea atitudinii inculpatului față de valorile sociale ocrotite de legea penală, în sensul respectării acestora.

O garanție în plus o reprezintă și instituirea, în sarcina inculpatului, a măsurilor și obligațiilor prev. de art. 86/3 alin. 1 lit. a – d Cod penal anterior, pe care acesta trebuie să le respecte pe parcursul termenului de încercare.

A respins cererea formulată de inculpat, având ca obiect excepția nelegalității administrării probelor constând în interceptarea convorbirilor telefonice, cu consecința înlăturării lor, potrivit art. 102 Cod procedură penală, având în vedere următoarele:

Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale este aplicabilă cauzelor aflate pe rolul instanțelor, dar numai în măsura în care nu s-au depășit termenele procedurale pentru a se putea cere înlăturarea mijloacelor de probă despre care se susține că sunt nelegale, fără ca publicarea deciziei să poată fi interpretată ca o „repunere în termen” pentru verificarea legalității administrării unor probe și a efectuării unor acte.

Cauza a parcurs procedura de cameră preliminară, ocazie cu care inculpatul a ridicat cereri și excepții cu privire la declarațiile denunțatorului și cu privire la convorbirile ambientale înregistrate în data de 25.10.2013 (fila 134 dosar instanță), iar judecătorul de cameră preliminară le-a analizat, a constatat legalitatea acestora, prin încheierea camerei de consiliu din data de 24.03.2014 (fila 173 dosar instanță).

Legalitatea administrării probelor se realizează numai în procedura camerei preliminare.

Chiar dacă decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale a fost pronunțată după încheierea procedurii în cameră preliminară, hotărârea nu redeschide posibilitatea invocării nulității probei administrate, iar nulitatea nu mai poate fi invocată la acest moment procesual.

Conform paragrafului 52 al deciziei, efectele acesteia se produc pentru viitor.

În cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 281 Cod procedură penală, întrucât presupusa încălcare nu se circumscrie nici uneia dintre ipotezele menționate de textul de lege amintit anterior.

Nici dispozițiile privind nulitatea relativă nu sunt aplicabile, deoarece, așa cum s-a arătat, procedura camerei preliminare a fost finalizată, iar hotărârea prin care s-a constatat legalitatea probelor este definitivă. În aceste condiții, nulitatea ar fi putut fi invocată decât până la încheierea procedurii de cameră preliminară.

Numai dacă s-ar fi putut constata existența vreunei nulități absolute sau relative decizia ar fi fost aplicabilă cauzelor aflate pe rolul instanței de judecată.

Or, așa cum s-a arătat, probele obținute cu autorizarea judecătorului și la cererea procurorului care a efectuat urmărirea penală sunt legale.

În fine, Curtea a reamintit că deciziile Curții Constituționale își produc efectul din momentul publicării lor în Monitorul Oficial al României.

Decizia nr. 51 a Curții Constituționale a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 14.03.2016, dată la care a fost publicată O.U.G. nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal. Prin O.U.G. nr. 6/2016, sintagma declarată neconstituțională a fost înlăturată, textul de lege fiind pus în acord cu Constituția României.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești și inculpatul N..**

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești a criticat hotărârea atacată sub două aspecte, și anume:

- 1. *au fost stabilite pedepse care nu corespund gravității faptelor și pericolității inculpatului*, în sensul că, la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea de trafic de influență, trebuia să se țină cont de calitatea de avocat a inculpatului și de săvârșirea traficului de influență în legătură cu actul de justiție, chestiuni pe care prima instanță nu le-a valorificat în mod corespunzător în procesul de individualizare.

De asemenea, a susținut că trebuie să se dea o valoare corespunzătoare împrejurării că traficul de influență viza modul de soluționare a unui dosar penal, unde interesul public general era una dintre valorile protejate de lege; era vorba de interesul general de a trage la răspundere penală pe martorul denunțator T., și nu de un dosar civil, de o cauză administrativă, context în care, s-a apreciat că gradul de pericol social al faptei este cu atât mai ridicat.

În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, de asemenea, a susținut că trebuia să se țină seama de faptul că dosarul în care au fost furnizate informațiile viza o cauză penală în care persoanele bănuite dețineau funcții importante de autoritate, context în care, furnizarea de informații nedestinate publicității era de natură să împiedice mult mai ușor aflarea adevărului în ceea ce privește implicarea persoanei respective, care a beneficiat de informațiile nedestinate publicității referitoare la activitățile infracționale care făceau obiectul cercetării.

Din această perspectivă, a apreciat că pedeapsa trebuia stabilită la un nivel mai ridicat, în acord cu gradul de pericol concret al faptei inculpatului.

De asemenea, a considerat că și instigarea la mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului, săvârșită în calitate de avocat urmărit penal, prezintă o gravitate sporită, nefiind justificată aplicarea unei pedepse de numai 1 an închisoare, așa cum a stabilit prima instanță.

În legătură cu această infracțiune, a solicitat să se observe că, în contextul săvârșirii instigării la mărturie mincinoasă, inculpatul a pretins, din nou, că a rezolvat dosarul cu noul procuror desemnat în cauză, chestiune care, în opinia parchetului, denotă o oarecare familiaritate și obișnuință din partea inculpatului, în ceea ce privește influența pe care pretindea că o are pe lângă magistrați, similar cu modul în care a săvârșit și prima infracțiune de trafic de influență. Din punctul său de vedere, această familiaritate din partea inculpatului cu modul de

operare, relevă un grad de pericol social crescut, astfel încât, pedeapsa ar trebui să fie stabilită corespunzător.

Aceste împrejurări relevă desconsiderarea totală a actului de justiție de către inculpat, care avea calitatea de avocat și căruia deontologia profesiei îi impunea o anumită conduită.

Pentru aceste motive, a considerat că pedeapsa rezultantă trebuia să fie stabilită în regim de detenție efectivă și nu cu suspendare sub supraveghere, așa cum a hotărât prima instanță.

În ceea ce privește infracțiunea de fals în formă continuată, a formulat concluzii în sensul stabilirii unei pedepse cu închisoarea, în măsura în care instanța schimbă încadrarea juridică și stabilește forma continuată, urmând să aibă în vedere și o nouă pedeapsă. Prin urmare, a solicitat stabilirea unei pedepse cu închisoarea, întrucât consideră că numai aceasta este corespunzătoare gradului de pericol social și conduitei adoptate de către inculpat.

- 2. *modul în care au fost stabilite pedepsele complementare*, învederând că, în realitate, prima instanță a stabilit doar pedepse accesorii și doar pe lângă pedeapsa rezultantă, chestiune pe care a apreciat-o ca fiind una de nelegalitate.

A solicitat să se dispună stabilirea pedepselor complementare pe lângă fiecare dintre infracțiunile reținute, urmând ca pedeapsa rezultantă să fie însoțită de pedepsele complementare și accesorii rezultante.

Astfel, instanța de apel urmează să aibă în vedere pedepsele complementare prevăzute la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) din Codul penal anterior, pe lângă pedepsele principale aplicate pentru infracțiunile de trafic de influență și permiterea accesului la informații nedestinate publicității, iar aceste pedepse complementare și accesorii să fie reflectate și în pedeapsa rezultantă.

În ceea ce privește stabilirea pedepsei complementare prevăzută la art. 64 alin. (1) lit. c) din Codul penal anterior, are în vedere interzicerea dreptului inculpatului de a exercita profesia de avocat, întrucât în sarcina acestuia s-au reținut fapte săvârșite în calitatea sa de avocat și consideră că este necesar ca pedeapsa să includă și interzicerea dreptului inculpatului de a mai profesa o perioadă, în conținutul pedepselor accesorii.

Inculpatul N. a arătat că i-a furnizat informații din dosar numitului D., că a avut o discuție cu martorul T. și că este autorul celor trei înscrisuri despre care parchetul pretinde că au fost falsificate în condițiile art. 290 Cod penal, săvârșind în acest fel o infracțiune unică în formă continuată.

În schimb, nu recunoaște săvârșirea actelor de traficare a influenței, pentru că, datorită mutațiilor de ordin probatoriu intervenite în procedura apelului, în legătură cu această faptă, formulează concluzii de achitare, întrucât nu există probe din care să rezulte că inculpatul N. ar fi pretins și apoi ar fi primit 2.000 de euro de la denunțatorul T., cu titlu de trafic de influență.

În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, s-a susținut că, în fapt, inculpatul N. nu a făcut altceva decât să disemineze (să divulge) către terți informații care nu erau destinate publicității (erau consacrate într-un dosar de urmărire penală, aflat într-o fază confidențială, cum de altfel, chiar luat separat, mandatul de supraveghere este unul nedestinat publicității) și nicidecum să folosească aceste informații în scopul prevăzut de

lege, adică acela de a obține bani, bunuri sau alte valori pentru sine ori pentru altul.

A solicitat să se constate că în anul 2011, când inculpatul N. a săvârșit această faptă, erau active dispozițiile art.196 din Codul penal anterior (divulgarea secretului profesional), potrivit căroră, divulgarea, fără drept, a unor date, de către acela căruia i-au fost încredințate sau de care a luat cunoștință în virtutea profesiei ori funcției, dacă fapta este de natură a aduce prejudicii unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, iar acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Deci, era incriminată fapta unui profesionist, de a divulga informații, faptă care avea ca efect vătămarea interesele legale ale unei persoane. Or, în cauză, nu s-a pus vreodată problema ca, prin datele pe care inculpatul le-a furnizat numitului D. sau presei, să pună în pericol vreun drept sau vreun interes al vreunei persoane și, prin urmare, nu sunt incidente dispozițiile art. 196 din Codul penal anterior.

A considerat că fapta inculpatului, de a-i aduce la cunoștință, de a divulga secretul unei persoane, care era vizată de o operațiune de supraveghere prin mijloace tehnice, nu este incriminată.

Făcând o analiză sumară a conținutului normativ al acestei infracțiuni, rezultă că, din ultima teză se deduce că subiectul activ este calificat, și anume că persoana care poate să folosească informațiile sau să le divulge, să permită accesul altor persoane, este funcționarul care este detentorul legal al acestor informații, depozitarul lor. Prin urmare, inculpatul nu putea să aibă calitatea necesară care să-i permită fie să folosească, fie să permită accesul unor persoane la aceste informații.

A solicitat să se aibă în vedere că inculpatul nu a făcut altceva decât să divulge un secret profesional, dintr-un dosar penal, unei persoane vizate, dar nu a vătămat niciun interes și nu putea să fie subiect activ al acestei infracțiuni.

Dacă instanța va ajunge la concluzia că inculpatul, după ce a luat cunoștință de informație, a devenit subiect activ al infracțiunii și era obligat să păstreze secretul profesional, apărarea a făcut trimitere la dispozițiile Legii nr. 51/1995, care evocă o singură împrejurare în care avocatul este obligat să păstreze secretul în legătură cu situația clienților săi, fiind o chestiune de confidențialitate de tip profesional.

A solicitat să se observe că judecătorul fondului a apreciat că a existat obținerea de foloase, altele decât bani, bunuri și alte valori, constând în aceea că s-au creat avantaje de natură juridică, privind exonerarea de răspundere penală. Cu alte cuvinte, a reținut că scopul nu a fost acela de a obține foloase pentru sine, ci pentru altul și că acel altul urma să aibă avantaje de ordin juridic, respectiv să fie exonerat de răspundere penală. Astfel, se pune problema dacă fapta inculpatului sau împrejurările invocate de către parchet se circumscriu fidel prescripțiilor legii în legătură cu scopul. Or, în opinia apărării, nu se circumscriu, având în vedere că inculpatul N. nu poate fi incriminat de două ori cu privire la aceeași faptă, atâta vreme cât față de acesta se fac cercetări într-o cauză disjunctă pentru favorizarea infractorului.

S-a apreciat că inculpatul N., spunându-i numitului D. că este interceptat, a făcut-o în scopul de a-l ajuta pe acesta să se sustragă de la urmărire penală,

fiind realizată exact tipicitatea favorizării infractorului, numai că parchetul nu l-a trimis în judecată și pentru infracțiunea de favorizarea infractorului.

Lăsând la o parte imposibilitatea legislativă de disjungere a unor fapte săvârșite în concurs ideal, conform art. 38 din Codul de procedură penală din vechea reglementare, se observă că aceeași faptă, în mod artificial, a făcut obiectul unei trimiteri în judecată și, în același timp, al unei disjungeri, ceea ce conduce la dificultăți de ordin procedural în soluționarea cauzei de față.

A susținut că nu se poate pune semnul egal între folosire și transmitere și, de aceea, a precizat că inculpatul recunoaște transmiterea, pentru că fapta reprezintă o divulgare de date care nu erau destinate publicității, iar la vremea respectivă nu era prevăzută de legea penală.

În consecință, a solicitat Înaltei Curți să recalifice fapta, în materialitatea ei, să constate că, de fapt, nu este o folosire, ci o divulgare, că se circumscrie favorizării infractorului și că, în cauza care a fost disjunsă, inculpatul nu a fost trimis niciodată în judecată.

În consecință, a apreciat că se impune achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

A treia faptă pentru care inculpatul a fost condamnat constă în aceea că, în calitate de avocat, fără să aibă o înțelegere prestabilită cu martorul denunțator T. și împuternicire din partea acestuia și, de asemenea, fără să fie angajat cu contract de asistență juridică, la data de 04 noiembrie 2010 a întocmit în fals și a depus în numele martorului denunțator o cerere de apel împotriva sentinței penale nr. 2133 din 02 noiembrie 2010, instanța de fond încadrând fapta în dispozițiile art. 290 cu referire la art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, întrucât era o infracțiune de fals în legătură cu o infracțiune de corupție. Or, pentru apărare, art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 nu are relevanță, întrucât a fost dezincriminat.

A susținut că fapta inculpatului constă în aceea că a formulat o cerere de apel, iar parchetul a considerat că ar fi un fals sub semnătură privată pentru motivul că inculpatul nu avea abilitarea în acest sens de la martorul T., care fusese condamnat la o pedeapsă cu închisoarea.

Or, inculpatul N. fusese angajat la fond și avea obligația să declare apel în calitate de avocat, aceasta fiind, de fapt, ultima obligație pe care avocatul o are față de un acuzat care este judecat la fond, în condițiile în care era nemulțumit de soluția pronunțată. Dacă inculpatul N. nu-i declara apel în termen de 10 zile, T. trebuia să meargă la închisoare pentru executarea pedepsei. Așadar, în condițiile în care inculpatul N. a fost avocatul lui T. la instanța de fond, unde a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea, cu executare, dacă a făcut o declarație de apel la care era nu numai îndreptățit de lege, ci și obligat, în calitate de avocat, nu înseamnă că a săvârșit infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În al doilea rând, nu rezultă care erau consecințele juridice, dacă ar fi întocmit în fals această declarație de apel. În opinia apărării, erau consecințe juridice numai dacă inculpatul N. nu făcea declarația de apel. Or, inculpatul nu a făcut altceva decât să provoace o cale de atac printr-o declarație făcută de el, în numele inculpatului.

Prin urmare, a considerat că, fapta inculpatului, de a declara apel, în numele lui T. și pentru acesta, în condițiile în care fusese avocatul acestuia la instanța de fond, nu numai că nu este prevăzută de legea penală, ci consacră, de fapt, o respectare a unei obligații consfințite de Codul de procedură penală la vremea respectivă.

În acest sens, a făcut trimitere la art. 409 alin. (1) din Codul de procedură penală, care prevede că persoanele care pot face apel sunt partea civilă, inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, partea responsabilă, persoana vătămată, martorul și avocatul, orice persoană fizică și avocatul, iar la alin. (2) se arată că pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. b) – f), apelul poate fi declarat și de către reprezentantul legal ori de către avocat, iar pentru inculpat, și de către soțul acestuia.

Astfel, a susținut că fapta nu este prevăzută de legea penală, întrucât nu era de natură să producă consecințe juridice.

A doua faptă de fals constă în aceea că, la data de 14 decembrie 2010 a întocmit în fals și a depus la Tribunal o cerere de amânare a judecării cauzei, în numele martorului denunțator T., pentru angajare apărător, cu toate că a avut calitatea de apărător în fond la Judecătoria, iar a treia faptă constă în aceea că, la data de 09 mai 2011 a întocmit în fals și a depus la Curtea de Apel o cerere de amânare a judecării cauzei, în numele aceluiași martor denunțator, tot pentru angajare avocat, cu toate că avusese calitatea de avocat la judecarea cauzei în fond la Judecătoria și în calea de atac a apelului la Curtea de Apel, fără să aibă împuternicire expresă din partea martorului denunțator.

În legătură cu scopul pentru care ar fi săvârșit pretinsele falsuri, prima instanță a reținut că, cea de-a doua faptă a fost săvârșită în scopul de a afla componența completului de judecată, cu privire la care lăsase să se creadă că are influență, iar cea de-a treia ar fi fost săvârșită în scopul de a-i crea convingerea martorului denunțator că, după ce primise suma de 2.000 de euro pentru traficul influenței, va face diligențe pentru a justifica suma de bani primită.

Or, admitând că nu avea abilitare să formuleze acele cereri de amânare, nu rezultă ce consecințe juridice puteau produce astfel de cereri, în condițiile în care acestea sunt supuse cenzurii instanței de judecată căreia îi sunt adresate.

Cererea de amânare formulată de inculpat nu era menită să producă consecințe juridice, pe care, de altfel, parchetul nu le-a arătat, ci, dimpotrivă, era o cerere supusă cenzurii instanței, ca și cea de la recurs și, în aceste condiții, nu se poate susține că, prin actul său, de falsificare a unei cereri făcute în numele martorului T., s-ar fi produs anumite consecințe juridice. Oricum, primul termen de judecată este de amânare, fiind obținut de la lege și, chiar dacă nu este motivată, cererea de amânare formulată la primul termen nu poate fi respinsă. Prin urmare, fiind făcute la primul termen de judecată, cererile nu puteau să producă *de plano* vreo consecință juridică, întrucât erau sub cenzura instanței. Astfel, a apreciat că nici aceste două fapte nu sunt prevăzute de legea penală, mai ales că inculpatul N. l-a apărat pe T. atât la apel, unde a obținut achitarea acestuia, cât și la recurs.

A șasea faptă constă în aceea că, în intervalul 15 septembrie 2013 – 25 octombrie 2013, în mod direct sau prin intermediar, respectiv prin martorul P., l-a determinat pe martorul denunțator T. să își retragă denunțul formulat

împotriva sa și să facă declarații necorespunzătoare adevărului în fața organelor de urmărire penală.

A solicitat să se observe declarația dată de T. la 16 septembrie 2013 – la o zi după ce ar fi fost instigat de către N. – , în care a arătat că, la momentul la care a formulat denunțul a fost transferat de la Penitenciarul și era supărat fiindcă nu știa motivul pentru care a fost transferat. A mai arătat că situația prezentată în denunț nu este adevărată.

În aceeași declarație, martorul denunțator a arătat că depozițiile date anterior, sub prestare de jurământ, nu sunt reale, au fost făcute din motive personale, precum și faptul că a formulat denunțul pentru că era supărat pe avocat.

A susținut că, de fapt, inculpatul N. nu putea nici prin intermediar să îl determine pe T. să își retragă denunțul formulat împotriva sa, iar dacă ar fi fost să-l instige vreodată pe acesta la mărturie mincinoasă, singura declarație posterioară datei de 15 septembrie 2013, este declarația din 16 septembrie 2013. Astfel, se pune întrebarea de ce parchetul mai reține în sarcina lui T. și alte declarații, respectiv declarația din 27 septembrie 2013, din moment ce acesta a revenit asupra declarațiilor de martor date, după care, imediat a fost învinuit de mărturie mincinoasă.

Față de împrejurarea că martorul T. și-a retras mărturiile date, în consonanță cu denunțul, pentru motivul că denunțul fusese formulat „la supărare”, inculpatul N. nu putea să săvârșească instigarea decât pe data de 15 septembrie 2013, însă parchetul a reținut că ar fi săvârșit actele materiale în perioada 15 septembrie 2013 – 25 octombrie 2013.

În acest context, datele ulterioare, când se reține că s-au dat declarații mincinoase, în raport cu prima declarație din 16 septembrie 2013, sunt lipsite de relevanță.

La data de 15 septembrie 2013, N. nu îl văzuse pe T., s-a întâlnit ulterior cu acesta, când i-a adus la cunoștință faptul că îi pare rău că a formulat denunțul împotriva sa. Singurul martor cu care s-a întâlnit T. înainte de 16 septembrie 2013, când s-a dus să-și retragă denunțul și să revină asupra declarațiilor, este martorul P., însă acesta din urmă a declarat la organul de urmărire penală și apoi la instanța de judecată, că s-a întâlnit întâmplător cu T. și că acesta i-a spus „am fost un nenorocit, am făcut un denunț împotriva lui N. și îmi pare rău, o să mă duc să-l retrag”.

A apreciat că, dacă era săvârșită în forma determinării, infracțiunea s-ar fi consumat înainte de data de 16 septembrie 2013, având în vedere că declarația care atestă o schimbare de poziție în legătură cu denunțul, dar și cu mărturiile pe care le-a dat, este cea din 16 septembrie 2013. Prin urmare, nu există nicio probă din care să rezulte că anterior datei de 16 septembrie 2013, inculpatul N., în orice mod, direct, indirect, prin interpuși, să-l fi determinat pe martorul denunțator T. să revină asupra denunțului și asupra mărturiei.

În concluzie, a susținut că nu există fapta de determinare la mărturie mincinoasă, întrucât nu există probe în acest sens și, pe cale de consecință, a solicitat achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 lit. a) din Codul de procedură penală.

A mai învederat că acuzația a fost formulată pe un denunț făcut de martorul T., iar ulterior acel denunț sau declarațiile de martor denunțător au fost confirmate de discuții purtate în mediu ambiental.

La momentul la care martorul T. a făcut denunțul, organele judiciare o urmăreau pe doamna judecător L.. În acest sens, a solicitat să se observe procesul-verbal întocmit de un polițist de poliție judiciară, în care se arată că i s-au luat toate dosarele doamnei judecător L. în care a pronunțat hotărâri de achitare sau puneri în libertate în dosarele Direcției Naționale Anticorupție. De aici s-a tras concluzia că aceasta s-ar putea să fi luat mită, așa s-a ajuns și în speța de față, și anume, pentru că T. fusese achitat după o condamnare a operat o prezumție de mită pentru doamna judecător L..

A solicitat să se observe cum începe denunțul: *„sunt de acord să formulez un denunț împotriva judecătoarei L. din cadrul tribunalului, secția penală”*.

Din punctul său de vedere, limbajul folosit în denunț nu era al lui T., iar în acest sens, a solicitat să se analizeze declarațiile date de martorul T., fără avocat, pentru a observa limbajul acestuia.

A apreciat că se impune înlăturarea acestui denunț, întrucât nu este făcut de către T. și, oricum, nu este mijloc de probă care să ateste probe.

Așadar, rămân ca probe declarațiile date de martor, însă trebuie să se analizeze dacă din acestea rezultă momentul săvârșirii faptei pentru că, după prescripțiile instanței de fond, se reține că inculpatul „a pretins” - infracțiunea de trafic de influență având mai multe modalități normative de realizare a elementul material, respectiv pretindere, primire, acceptare, corelative cu cumpărarea de influență.

A solicitat să se aibă în vedere că, atunci când a fost chemat să formuleze denunțul, T. se afla într-o procedură de liberare condiționată și era supărat că a fost adus la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, ca urmare a unei dispoziții de transfer de la Penitenciarul Craiova la Penitenciarul Colibași și astfel nu îi mai primeau cererea de liberare condiționată la Craiova.

Într-una din discuții, T. a arătat că Direcția Națională Anticorupție i-a promis că o să-l ajute cu liberarea condiționată, pentru că era disperat și avea copii.

Din punctul său de vedere și în raport de jurisprudența Curții Europene, declarația de martor este suficientă pentru condamnarea unei persoane, numai cu o singură condiție, și anume ca persoana să nu fie interesată, însă, inculpatul a apreciat că T. era o persoană interesată la acea vreme, fiind forțat și de D.N.A.

Așadar, singura probă în acest dosar ar fi declarația lui T., la care parchetul a mai atașat înregistrările convorbirilor din parcare de la magazin.

Apărarea a constatat că proba cu înregistrările ambientale ale discuțiilor dintre inculpatul N. și martorul denunțător T. a fost obținută în mod nelegal, iar sancțiunea este prevăzută de dispozițiile art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul că nu poate fi folosită în procesul penal.

Argumente în sprijinul concluziei de nelegalitate a administrării probei sunt caracterul neoriginal al înregistrărilor puse la dispoziția organului de urmărire penală, înregistrări care au fost redactate în procesele-verbale ce constituie mijloc de probă, iar caracterul lipsit de originalitate al înregistrărilor nu face

altceva decât să ateste o prezumție de neveridicitate a conținutului convorbirilor, care nu poate fi înlăturată decât prin punerea la dispoziție a unor înregistrări originale; caracterul nelegal al procedurii probator folosit pentru punerea în executare a mandatului emis de către procuror, care își are izvorul în lipsa calității de polițiști de poliție judiciară a ofițerilor din cadrul D.G.I.P.I., care nu sunt organe de urmărire penală în sensul legii și, în fine, imposibilitatea administrării unei probe științifice, cum este aceea a expertizei criminalistice, care să conducă la o concluzie cu privire la corespondența dintre convorbirile purtate în mediul ambiental și procesele-verbale de redare a acestora.

A arătat că, în cursul procedurilor penale, probele nu pot fi administrate decât cu participarea organelor de urmărire penală și cu respectarea tuturor garanțiilor conferite de lege acuzatului, iar nulitatea probelor poate să fie constatată pentru motive de nerespectare a dispozițiilor legale în materia procedurilor probatorii. De altfel, jurisprudența națională, însemnând aici cu precădere hotărârile Înaltei Curți, au consacrat, în mod repetat, că imposibilitatea de efectuare a unor expertize criminalistice, pe baza unor înregistrări originale ori administrarea probelor după procedee probatorii, cu încălcarea legii, constituie temei din care rezultă nelegalitatea administrării probelor.

Astfel, a solicitat instanței să constate mai întâi nelegalitatea administrării probei cu înregistrările ambientale și, consecutiv, să nu le aprecieze ca probe, care pot fi folosite în soluționarea apelului.

A considerat că declarațiile date de martorul denunțator T. nu dau garanții de imparțialitate și de adevăr, întrucât au fost luate în anumite condiții.

În concluzie, cu privire la această infracțiune a susținut că nu există *pretinderea*, întrucât nu există probe și, pe cale de consecință, a solicitat achitarea inculpatului, în baza art.16 lit. a) din Codul de procedură penală.

În cursul cercetării judecătorești, în faza procesuală a apelului, prin încheierea de ședință din data de 15 mai 2017, cu privire la cererile de probatorii formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești și de către inculpatul N., pentru motivele menționate în cuprinsul încheierii, s-au dispus următoarele:

S-a admis *cererea de probatorii formulată de către reprezentantul Ministerului Public*, privind readministrarea probei testimoniale cu martorul denunțator T. și a martorilor P., T., A. și D..

S-a admis *cererea de probatorii formulată de către apelantul intimat inculpat N., prin apărător ales*, privind:

- *emiterea unei adrese către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești pentru a se transmite: procesul-verbal de sesizare din oficiu din data de 22 mai 2012, în urma căruia a fost înregistrat dosarul nr.P/2012, din care s-a disjuns dosarul nr.P/2012; copie a procesului-verbal de citare a lui T. la Penitenciarul, în scopul transferului la Penitenciarul în vederea audierii în dosarul nr.P/2012; ordonanța de delegare a procurorului de caz din 25.10.2013 pentru efectuarea înregistrărilor telefonice și ambientale în dosarul nr.P/2013;*

- *efectuarea unei expertize de către I.N.E.C., având ca obiect analizarea originalului pe care s-a făcut înregistrarea și a aparatului folosit, cu obiectivele menționate în cererea de probatorii la fila nr. 10;*

- *reaudierea tuturor martorilor audiați în cauză, respectiv, D., P., P., A., A. și C., inclusiv a martorului denunțator T.;*

S-a prorogat, după întocmirea expertizei, discutarea cererii de *efectuare a unei noi transcrieri a înregistrării ambientale din data de 25.10.2013 după efectuarea expertizei care să îmbunătățească calitatea înregistrării efectuate.*

S-a luat act că apărătorul ales al apelantului intimat inculpat a precizat că nu mai menține solicitarea cuprinsă în cererea de probatorii la pct. II lit. d) și e), respectiv emiterea adresei către DNA pentru a comunica care sunt organele care au efectuat înregistrările convorbirilor în dosarul nr.P/2013 și care sunt organele care au efectuat înregistrările convorbirilor în dosarul nr. 102/P/2013.

S-a luat act că apărătorul ales al apelantului intimat inculpat a renunțat la pct. VI din cererea de probatorii, respectiv cererile de sesizare a Curții Europene de la Luxembourg pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare de către această instanță.

S-a luat act că apelantul intimat inculpat a precizat că dorește să dea o declarație, însă după audierea martorilor din cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 420 alin. 5 din Codul de procedură penală, respectiv art. 381 alin. 1 din Codul de procedură penală, în ședința publică de judecată din data de 09 octombrie 2017 au fost audiați martorii D., T. și T.; în ședința din data de 22 ianuarie 2018 a fost audiat martorul A.; în ședința din 05 martie 2018 a fost audiat martorul P., iar în ședința din 11 iunie 2018 a fost audiat martorul P..

Prin încheierea de ședință din 16 aprilie 2018, în conformitate cu dispozițiile art. 383 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală, s-a luat act de renunțarea apelantului intimat inculpat N. la administrarea probelor testimoniale cu martorii C. și A., având în vedere constatarea imposibilității administrării acestor probe în cadrul cercetării judecătorești în apel.

În ședința publică de judecată din data de 11 iunie 2018, în conformitate cu dispozițiile art. 420 alin. 4 din Codul de procedură penală, respectiv art. 379 alin. 1 din Codul de procedură penală, s-a procedat la audierea apelantului intimat inculpat N..

Prin încheierea de ședință din data de 05 martie 2018, s-a admis cererea de probe formulată de apelantul intimat inculpat N., constând în efectuarea unei adrese către Direcția Generală de Protecție Internă, pentru a preciza: dacă mai deține aparatul cu care s-au făcut înregistrările în această cauză; dacă înregistrările originale se mai află în memoria acestui aparat; numele persoanei care a translatat de pe aparat pe suportii optici puși la dispoziția parchetului înregistrările transmise și, totodată ca această persoană să ateste autenticitatea acestora; dacă persoana care a pus în executare mandatul de supraveghere tehnică era ofițer de poliție judiciară, cu comunicarea ordinului prin care acesta a fost numit în funcție.

Prin încheierea de ședință din data de 02 mai 2018, s-a admis cererea de probe formulată de apelantul intimat inculpat N., constând în efectuarea unei adrese către Direcția Generală de Protecție Internă, prin care să se precizeze

calitatea persoanei care a realizat copiile înregistrărilor de pe aparatul original, precum și calitatea celui care a certificat autenticitatea acestora.

Prin încheierea de ședință din data de 11 iunie 2018, s-a admis cererea de probe formulată de către apelantul intimat inculpat N. privind emiterea unei adrese către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, pentru a preciza dacă în acest dosar au fost efectuate acte de urmărire penală de către persoane având calitatea de ofițeri ai Serviciului Român de Informații și, în caz afirmativ, ce acte de urmărire penală au fost efectuate în concret, răspunsul instituției de parchet fiind negativ, potrivit adresei depuse la fila nr. 182, vol. II, dosarul instanței de apel.

Totodată, s-a respins solicitarea formulată de apelantul intimat inculpat, prin apărător, în sensul emiterii unei adrese către Direcția Generală de Protecție Internă pentru a comunica dacă ofițerii acestei instituții au ascultat convorbirile telefonice.

Prin încheierea de ședință din data de 17 septembrie 2018 s-a dispus emiterea unei adrese către Serviciul Român de Informații, în sensul de a comunica dacă în dosarul nr.P/2012 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești s-a lucrat în conformitate cu Protocolul de Colaborare încheiat între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și S.R.I. din anul 2009, dacă au existat echipe operative mixte și, în caz afirmativ, ce acte de urmărire penală au fost efectuate în cauză în mod concret, răspunsul fiind, de asemenea, negativ, conform adresei depuse la fila nr. 4, vol. III, dosarul instanței de apel.

Examinând legalitatea și temeinicia sentinței penale apelate, prin prisma motivelor de apel invocate, cât și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală, Înalta Curte – Secția Penală constată următoarele:

I. În ceea ce privește apelul declarat de inculpatul N., Înalta Curte îl apreciază ca fondat, în considerarea următoarelor argumente:

I.1. Cu referire la încadrarea juridică a faptelor de fals în înscrisuri sub semnătură privată (trei infracțiuni), în sarcina inculpatului s-a reținut succint că, la data de 04 noiembrie 2010, a redactat și a semnat în fals declarația de apel împotriva sentinței penale nr. 2133 din 02 noiembrie 2010 a Judecătoriei și la datele de 14 decembrie 2010 și 09 mai 2011, a redactat și a semnat în fals două cereri de amânare judecare cauză pentru angajare apărător.

Or, din formularea acuzațiilor împotriva inculpatului N. rezultă că, de fapt, este vorba despre *o singură infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată*.

Astfel, infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Se constată că, în cauză, condiția unității de subiect activ este îndeplinită.

De asemenea, cerința pluralității actelor de executare omogene este întrunită, deoarece în datele de 04 noiembrie 2010, 14 decembrie 2010 și 09 mai 2011 se presupune că a avut loc activitatea de contrafacere (redactare și semnare în fals) a înscrisurilor respective.

Condiția unicității de rezoluție este îndeplinită, rezoluția infracțională fiind menținută pe întreaga durată (nu este schimbată modalitatea de contrafacere).

Totodată, condiția de unitate de calificare juridică este îndeplinită, acțiunile de redactare și semnare săvârșite succesiv creând conținutul aceleiași infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În consecință, în baza art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, Înalta Curte va schimba încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului N., *din trei infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșite în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din Codul penal din 1969 în legătură directă cu art. 257 din Codul penal din 1969 rap. la art. 5 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 78/2000 într-o infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prev. de art. 290 din Codul penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969 (reținând că articolele 17 și 18 care compuneau secțiunea a 4-a intitulată "Infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție" din cuprinsul Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție au fost abrogate).*

I.2. În ceea ce privește invocarea *nulității înregistrării ambientale și a procesului-verbal din 25 octombrie 2013 de redare a convorbirii purtate în mediul ambiental la aceeași dată între inculpatul N. și martorul denunțator T.*, precum și *solicitarea ca mijlocul de probă astfel obținut să fie înlăturat ca nelegal*, motivat de faptul că:

- 1. pe de o parte, înregistrările (întocmite în baza unor mandate emise de Curtea de Apel ...) au fost efectuate de către un organ incompetent (întrucât lucrătorii de poliție DIPI – actual DGPI – nu aveau și nu au calitatea de poliție judiciară), fiind astfel încălcate dispozițiile referitoare la *competența materială a organului de urmărire penală*, sancționabile cu nulitatea absolută și,

- 2. pe de altă parte, proba cu înregistrarea discuțiilor ambientale dintre inculpatul N. și martorul denunțator T. a fost obținută nelegal, iar sancțiunea este consacrată de dispozițiile art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, având în vedere *caracterul neoriginal al înregistrărilor* puse la dispoziția organului de urmărire penală, înregistrări care au fost redactate în procesele verbale care constituie mijloc de probă,

Înalta Curte reține că *solicitarea este neîntemeiată*, urmând să mențină soluția dispusă de instanța de fond cu privire la această chestiune, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

1. În considerentele *Deciziei Curții Constituționale nr. 302 din 04 mai 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 566 din 17 iulie 2017 (prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria *nulităților absolute* încălcarea dispozițiilor referitoare la *competența materială* și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională), instanța de contencios constituțional a reținut următoarele:

... "37. În legătură cu dispozițiile referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, Curtea observă că începând cu Codul de procedură penală din 1936 și până la 1 februarie 2014

(deci pe parcursul unei perioade însemnate de timp) a existat o prezumție absolută că încălcarea acestor norme produce o vătămare. În doctrină, s-a subliniat faptul că unele dintre dispozițiile care reglementează desfășurarea procesului penal au fost selectate de legiuitor și înscrise în art. 197 alin. (2) din Codul de procedură penală din 1968, încălcarea lor fiind considerată atât de gravă, încât atrăgea întotdeauna nulitatea actelor efectuate cu încălcarea lor.

38. Astfel, din analiza succesiunii în timp a dispozițiilor ce reglementează cazurile de nulitate absolută, concluzia care se impune este că, în prezent, legiuitorul a apreciat că încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală nu mai reprezintă o încălcare atât de gravă încât să determine incidența nulității absolute...

Curtea observă că expunerea de motive care însoțește proiectul actului normativ nu face nicio referire la motivul eliminării acestui caz de nulitate absolută ...

58. ... eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

59. Pe de altă parte, Curtea reține că incidența nulității relative în cazul nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală determină în sarcina celui ce o invocă obligația dovedirii unui interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate, a dovedirii unei vătămări a drepturilor sale prin nerespectarea dispoziției, a dovedirii imposibilității înlăturării acestei vătămări altfel decât prin desființarea actului.

60. În ceea ce privește vătămarea ce trebuie dovedită, Curtea observă că în doctrină s-a apreciat că, deși legea nu precizează în ce poate consta vătămarea procesuală, aceasta se poate constitui în încălcarea drepturilor pe care le au părțile în procesul penal. Totodată, în doctrină, s-a arătat că se poate defini vătămarea ca atingerea adusă principiilor fundamentale ale procesului penal din care rezultă posibilitatea de a nu se realiza scopul acestuia. De asemenea, s-a menționat că, prin vătămare, se poate înțelege orice atingere adusă justiției sau intereselor legitime ale părților. Atingerea se aduce părților din proces în cazul în care li se încalcă un drept procesual ori o garanție procesuală de natură a le asigura apărarea intereselor lor legitime în cursul procesului penal.

61. Așa fiind, din analiza dispozițiilor art. 282 din Codul de procedură penală și a celor reținute de doctrină, Curtea constată că, în cazul nulității relative, vătămarea se referă la o încălcare a normelor ce are drept consecință o afectare a drepturilor procesuale ale persoanei îndreptățite de a o invoca. Astfel, teoretic, orice încălcare de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate determina o vătămare independent de respectarea regulilor de competență ale acestuia. În consecință, demonstrarea vătămării va

putea fi realizată prin relevarea consecințelor actului organului de urmărire penală, printr-o modalitate independentă, ce nu implică, întotdeauna, analiza respectării competenței acestuia. Cu alte cuvinte, încălcarea de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate produce o vătămare, chiar și atunci când normele de competență au fost respectate, situație în care vătămarea e mai ușor de dovedit, fiind precis determinată.

62. Or, Curtea constată că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă *probatio diabolica*, și implicit determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil. Tocmai de aceea legiuitorul codurilor de procedură penală anterioare a prevăzut sub sancțiunea nulității absolute nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure*.

63. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție ... ”.

Înalta Curte reține că, **la momentul efectuării actului, încălcarea competenței materiale (sau funcționale) a organelor de urmărire penală era prevăzută de lege sub sancțiunea nulității absolute**, în conformitate cu dispozițiile art. 197 alin. (2) teza I-a din Codul de procedură penală de la 1968, iar *evaluarea incidenței nulității se realizează prin raportare la legea procesual penală în vigoare la momentul efectuării actului, întrucât legea procesual penală nu retroactivează*, ceea ce înseamnă că nu poate fi invocată decizia Curții Constituționale (care modifică o dispoziție procesual penală) în privința actelor de procedură efectuate anterior publicării acesteia.

Prin urmare, se constată că aspectul invocat reprezintă un caz de nerespectare a dispozițiilor privind *competența materială a organelor de urmărire penală*, întrucât **nu au fost respectate dispozițiile art. 91² alin. (1) din Codul de procedură penală de la 1968 în vigoare** la data efectuării actului, la administrarea unui mijloc de probă prevăzut de lege, care a fost realizat de un organ *necompetent din punct de vedere material (funcțional)*.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 91² alin. (1) din Codul de procedură penală de la 1968, *procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală*.

Potrivit art. 201 alin. (1) din același cod, urmărirea penală se efectuează de către procurori și de către organele de cercetare penală, iar conform alin. (2), **organele de cercetare penală sunt organele de cercetare ale poliției judiciare și organele de cercetare specială**.

Din relațiile transmise de Ministerul Afacerilor Interne – Direcția Generală de Protecție Internă, prin adresele nr. 1566237/13 aprilie 2018 și nr. 1566359/08

iunie 2018 (filele nr. 114 și nr. 157, vol. II, dosarul instanței de apel), rezultă că persoanele care au realizat copiile înregistrărilor (au pus în aplicare măsurile de interceptare și înregistrare a comunicărilor și convorbirilor efectuate în mediul ambiental din actele autorizate privindu-l pe inculpatul N.) aveau calitatea de ofițeri/agenți de poliție, desfășurându-și activitatea în cadrul DIPI – SJPI, dar **nu erau/nu sunt ofițeri de poliție judiciară**.

Regulile de competență materială avute în vedere de dispozițiile art. 197 alin. (2) teza I-a din Codul de procedură penală de la 1968 vizează *repartizarea prin lege a organelor judiciare*, după anumite criterii, care pot fi anumite infracțiuni sau anumite acte ori măsuri dintr-o anumită fază a procesului penal (în acest sens, a se vedea paragraful 53 din Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 04 mai 2017), *reguli care nu au fost respectate în cauză*.

Or, din perspectiva efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 190 din 14 martie 2016 și invocată de către apelantul inculpat în susținerea cererii de constatare a nulității, eventuala nelegalitate a interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor, care putea fi invocată și anterior pronunțării hotărârii sus menționate, trebuie examinată prin prisma regimului nulităților, întrucât, potrivit art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.

În acest sens, prin Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 177 din 26 februarie 2018, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală și s-a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care prin sintagma “excluderea probei”, din cuprinsul lor, se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei.

Așadar, probele ar putea fi excluse dacă actul prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată este lovit de nulitate absolută ori de nulitate relativă, însă în acest din urmă caz trebuie să se fi produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod.

Decizia precitată, astfel cum de altfel reține instanța de contencios constituțional în paragraful nr. 22, trebuie interpretată prin raportare la dispozitivul și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 383 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I-a, nr. 535 din 17 iulie 2015, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate, constatându-se, în paragraful nr. 22, că rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedurilor probatorii, determină imposibilitatea folosirii probelor în proces.

În aceeași ordine de idei, Înalta Curte reține că, *potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în principiu nu este interzisă folosirea în procesul penal a unei probe obținute în mod nelegal, dacă procedura, în ansamblul ei, este echitabilă, iar inculpatul a avut posibilitatea contestării ei*. Prin urmare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului admite folosirea probelor nelegale în procesul penal, în anumite condiții.

Astfel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, utilizarea probelor obținute în faza instrucției penale nu contravine art. 6

paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât dreptul la apărare a fost respectat (Hotărârea din 20 septembrie 1993, pronunțată în Cauza Saidi împotriva Franței, paragrafele 43 și 44, și Hotărârea din 13 octombrie 2005, pronunțată în Cauza Bracci împotriva Italiei, paragrafele 51 și 54). De aceea, utilizarea unei probe așa cum a fost administrată în faza de urmărire penală nu poate fi luată în considerare dacă acuzatul nu a avut posibilitatea, în niciun stadiu al procedurii, să o conteste în mod efectiv.

Totodată, în soluționarea plângerilor având ca obiect încălcarea principiilor loialității și legalității utilizării procedurilor probatorii speciale – investigatori, agenți infiltrați – Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat cu privire la necesitatea analizării atente a procedurilor judiciare prin care se produc aceste probe și, în special, cu privire la verificarea respectării cerințelor de contradictorialitate și egalitate a armelor (Hotărârea din 16 februarie 2000, pronunțată în Cauza Jasper împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, paragrafele 50-58, și Hotărârea din 26 octombrie 2006, pronunțată în Cauza Khudobin împotriva Rusiei, paragrafele 133 – 135).

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că, în anumite circumstanțe, autoritățile judiciare pot apela la declarațiile administrate în faza „instrucției”, în special în cazul refuzului persoanelor care le-au dat de a le reitiera în public de teamă pentru consecințele pe care acestea le-ar putea avea pentru siguranța lor. Dacă inculpatul a avut o ocazie adecvată și suficientă de a contesta astfel de mărturii, în momentul în care sunt făcute ori mai târziu, utilizarea lor nu violează în sine art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 24 noiembrie 1986, pronunțată în Cauza Unterpertinger împotriva Austriei, paragrafele 31-33, Hotărârea din 20 septembrie 1993, pronunțată în Cauza Saidi împotriva Franței, paragrafele 43 și 44, și Hotărârea din 23 aprilie 1997, pronunțată în Cauza Van Mechelen împotriva Olandei, paragraful 55).

În același fel, în Cauza Schenk împotriva Elveției, instanța de la Strasbourg a arătat că este în sarcina sa aprecierea în ansamblu a caracterului echitabil al procesului și nu excluderea în principiu și *in abstracto* a probelor administrate nelegal. În cauză, s-a constatat că reclamantului i-a fost respectat dreptul la apărare, chiar dacă cererile sale fuseseră respinse, întrucât acesta a putut contesta caracterul nelegal al înregistrărilor, pe motivul că nu fuseseră dispuse de un judecător, și, pe de altă parte, a avut posibilitatea de a tăgădui autenticitatea înregistrărilor și de a se opune la folosirea lor (Hotărârea din 12 iulie 1988, paragrafele 46 – 49).

De asemenea, în Hotărârea din 12 mai 2000, pronunțată în Cauza Khan împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, paragrafele 34 – 40, instanța europeană a reținut, în esență, că reclamantul a avut posibilitatea de a contesta în toate gradele de jurisdicție autenticitatea înregistrărilor, precum și posibilitatea folosirii lor ca probe în proces.

În aceste împrejurări, Înalta Curte constată că instanța europeană a statuat, în jurisprudența sa, cu privire la necesitatea analizării atente a procedurilor judiciare prin care se administrează probe în procesul penal, la posibilitatea veritabilă, adecvată și suficientă de a contesta legalitatea probatoriilor produse în faza „instrucției” (urmăririi penale), aspecte care presupun, în concret,

posibilitatea părților de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea lor fapte sau împrejurări, inclusiv administrarea oricăror mijloace de probă ce ar demonstra nelegalitatea probatoriilor produse de organele de urmărire penală.

În altă ordine de idei, instanța de apel reține că inculpatul N. a solicitat să se constate efectul automat al deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016 cu privire la acte de procedură efectuate anterior publicării acesteia (ceea ce este inadmisibil, în raport de principiul *tempus regit actum*, prevăzut de art. 13 alin. (1) din Codul de procedură penală – aplicarea legii procesuale penale în timp și spațiu), și **în baza normelor din Codul de procedură penală de la 1968 (art. 91¹ și urm.), care nu au făcut obiectul excepției de neconstituționalitate admise prin decizia sus citată.**

Astfel, vechea reglementare avea un conținut diferit, în sensul că articolele 91¹ și 91² din Codul de procedură penală de la 1968 atribuiau competența executării metodei de supraveghere tehnică exclusiv organelor de urmărire penală.

În consecință, **nu pot fi extinse efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016 și asupra activităților de supraveghere tehnică desfășurate de alte organe decât cele de urmărire penală, întrucât nu aveau această atribuție în fosta redactare a Codului de procedură penală.**

Pe de altă parte, se constată că **Decizia Curții Constituționale nr. 554 din 19 septembrie 2017**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 1013 din 21 decembrie 2017 – invocată de către apelantul inculpat în susținerea cererii – nu este incidentă în cauză, întrucât se referă la neconstituționalitatea soluției legislative cuprinsă în dispozițiile art. 282 **alin. (2)** din Codul de procedură penală, care nu permite invocarea din oficiu a **nulității relative**.

În sfârșit, legat de **momentul până la care se poate dispune excluderea probelor obținute în mod nelegal (întrucât nu pot fi folosite în procesul penal) ori sancționarea, potrivit art. 280 – 282 din Codul de procedură penală, a actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii**, în conformitate cu dispozițiile art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală și art. 346 alin. (3) lit. b) din Codul de procedură penală, se constată că **instanța de contencios constituțional, printr-o jurisprudență constantă, a tranșat problema, statuând, cu titlu obligatoriu, următoarele:**

Din perspectiva verificării legalității administrării probelor, Curtea a constatat că, pe de o parte, probele, odată ce au fost excluse, nu mai pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei, iar pe de altă parte, **judecătorul de cameră preliminară este suveran asupra stabilirii legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire, fiind singurul care poate aprecia asupra acestor elemente.** Astfel, **actele pe care acesta le îndeplinește au o influență directă asupra desfășurării și echității procesului propriu-zis. Odată începută judecata, judecătorul fondului nu mai poate aprecia asupra probelor excluse, dar nici asupra legalității administrării probelor ce au rămas câștigate procesului. După rămânerea definitivă a soluției dispuse de judecătorul de cameră preliminară, nu mai există niciun temei legal în baza căruia inculpatul să poată ridica cereri ori excepții referitoare la aspecte deja**

analizate în camera preliminară (în acest sens, a se vedea paragraful 59 din Decizia Curții Constituționale nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 887 din 05 decembrie 2014).

Rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecătii pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului (paragraful 61 din decizia precitată).

Verificarea legalității probelor, realizată de judecătorul de cameră preliminară, privește conformarea activității de probațiune anterior efectuată de organele de cercetare penală (a mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale, a procedurilor probatorii utilizate) cu principiile legalității probelor, respectiv al loialității administrării probelor, în condițiile în care ipotezele reglementate în art. 101 din Codul de procedură penală constituie aspecte de nelegalitate a obținerii probelor. Constatarea - în camera preliminară - încălcării prescripțiilor procedurale de administrare a probelor, respectiv constatarea obținerii probelor prin utilizarea unor metode nelegale atrage aplicarea, de către judecătorul de cameră preliminară, a sancțiunii excluderii acestora (în acest sens, a se vedea paragraful 26 din Decizia Curții Constituționale nr. 802 din 05 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 116 din 06 februarie 2018).

Momentul procesual, reglementat expres de normele în vigoare, în care, în cursul procesului penal, se verifică legalitatea administrării probelor de către organele de urmărire penală este cel al camerei preliminare (art. 342 din Codul de procedură penală), în acest sens, instanța de control constituțional reținând că, în cursul judecătii nu s-ar mai putea aprecia asupra legalității administrării probelor ce au rămas câștigate procesului, de vreme ce nu este admisibil a se face proba împotriva unor aspecte definitiv validate, după încheierea procedurii de cameră preliminară, cu privire la legalitatea administrării probațiunii realizată de către organele de urmărire, operând autoritatea de lucru judecat (paragraful 27 din decizia precitată).

Restul considerentelor deciziei nr. 802/2017 se referă la prevederile art. 101 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală care interzic în mod absolut administrarea probelor prin practici neloiale (violente, amenințări, alte mijloace de constrângere, promisiuni sau îndemnuri, metode sau tehnici de ascultare care afectează capacitatea persoanei de a-și aminti și de a relata în mod conștient și voluntar faptele care constituie obiectul probei, provocare) ori probele obținute prin tortură, precum și cele derivate din acestea, potrivit art. 102 alin. (1) din Codul de procedură penală, ceea ce semnifică obținerea probelor prin metode nelegale, spre deosebire de vicierea probelor prin încălcarea prescripțiilor procedurale de administrare a lor, cum este cazul în speța de față (în acest sens, a se vedea paragraful 28 din decizia sus menționată).

Numai din această perspectivă, a obținerii probelor prin metode nelegale, astfel cum s-a arătat în paragraful anterior, instanța de contencios constituțional a constatat că o verificare a loialității/legalității administrării probelor este admisă și în cursul judecătii, aplicându-se, în acest mod, regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului

penal. Așadar, interdicția categorică a legii în obținerea probelor prin practici/procedee neloiale/nelegale justifică competența judecătorului de fond de a examina și în cursul judecății aceste aspecte. Altfel spus, probele menținute ca legale de judecătorul de cameră preliminară pot face obiectul unor noi verificări de legalitate în cursul judecății din perspectiva constatării inadmisibilității procedurii prin care au fost obținute și a aplicării nulității absolute asupra actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate, în condițiile în care, în această ipoteză, se prezumă *iuris et de iure* că se aduce atingere legalității procesului penal, vătămarea neputând fi acoperită (paragraful 29 din decizia nr. 802/2017).

Raportând considerentele instanței de contencios constituțional redade mai sus la speța de față, Înalta Curte reține că, prin încheierea judecătorului de cameră preliminară de la Curtea de Apel ... – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie din data de 24 martie 2014 pronunțată în dosarul nr. .../46/2013, s-a dispus începerea judecății privind pe inculpatul N. pentru săvârșirea infracțiunilor cu privire la care s-a dispus trimiterea acestuia în judecată.

În considerentele acestei încheieri (fila nr. 2), cu privire la chestiunea ce interesează în cauză, s-a arătat că temeinicia învinuirii urmează “să fie analizată de instanța de judecată, precum și *concludența probelor*, deoarece, altfel, ar însemna o antepunțare, nepermisă” și că “sunt indicate în cuprinsul rechizitoriului și mijloacele de probă pe baza cărora s-a reținut starea de fapt, respectiv rezumatul convorbirilor telefonice, ca urmare a *interceptărilor făcute în mod legal*”.

Prin încheierea nr. 1751 din data de 23 mai 2014 pronunțată în dosarul nr. 1630/1/2014, judecătorul de cameră preliminară de la Înalta Curte – Secția Penală a respins, ca nefondată, contestația formulată de inculpatul N. împotriva încheierii sus menționate.

În esență, în motivarea soluției dispuse în contestație (filele nr. 4 – 5) s-au reținut următoarele:

- în cauză, *nu sunt “efectuate acte de urmărire penală cu încălcarea legii, care să justifice aplicarea sancțiunilor prevăzute de art. 280 – 282 Cod procedură penală sau excluderea probelor administrate în faza de urmărire penală”*.

- „în privința *înregistrărilor și interceptărilor precum și a convorbirilor ambientale înregistrate la data de 25.10.2013*”, “*acestea au fost efectuate în mod legal, de organele abilitate și în baza unei autorizări legale emisă de instanța de judecată, ceea ce înseamnă că ele beneficiază de prezumția de legalitate, fiind supuse expertizării numai în situații excepționale, la aprecierea instanței de judecată*”.

Nefăcându-se dovada că înregistrările ar fi fost efectuate nelegal”, s-a apreciat că „*nu sunt incidente dispozițiile art. 102 Cod procedură penală conform cărora „probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal”*”.

În concluzie, în condițiile în care procedura camerei preliminare a fost definitiv finalizată la data de 23 mai 2014, se constată că a fost depășit momentul procesual până la care putea fi invocată vicierea probei prin

încălcarea prescripțiilor procedurale de administrare a ei (act îndeplinit în cursul urmăririi penale). De altfel, proba constând în înregistrarea convorbirii purtate în mediul ambiental la data de 25 octombrie 2013 între inculpatul N. și martorul denunțator T. a fost cercetată în mod efectiv în procedura camerei preliminare, operând autoritatea de lucru judecat.

În același sens, sunt chiar considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 779 din 28 noiembrie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 439 din 24 mai 2018 prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 alin. (2) și art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, **excepție ridicată de R. în Dosarul nr. .../46/2013 al Curții de Apel ... - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** (excepție ridicată, așadar, în prezenta cauză, în fața instanței de fond).

Astfel, în paragraful 21 al deciziei sus menționate, instanța de contencios constituțional a constatat că, în esență, autorul excepției tinde, pe calea excepției de neconstituționalitate, la excluderea anumitor probe din dosar, respectiv a interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor telefonice. Or, acesta a fost trimis în judecată sub imperiul prevederilor procedural penale din Codul de procedură penală din 1968. Drept urmare, potrivit art. 257 din Codul de procedură penală din 1968, inculpatului i s-a prezentat materialul de urmărire penală, ocazie cu care, în acord cu art. 91³ alin. 4 din același act normativ, procurorul i-a prezentat procesele-verbale în care au fost redată convorbirile înregistrate, fiind obligat, totodată, să-i asigure, la cerere, ascultarea acestora. Așa fiind, *inculpatul avea posibilitatea să invoce, pe motiv de necompetență a organului de urmărire penală, în acord cu art. 197 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, nulitatea absolută a interceptărilor efectuate de către un organ necompetent*. De asemenea, după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, potrivit art. 4 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, „actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege”, iar „nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile Codului de procedură penală”. Totodată, potrivit art. 6 din aceeași lege, „cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluționează de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege”, instanța pe rolul căreia se află cauza urmând a o trimite la judecătorul de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342 – 348 din Codul de procedură penală, în această situație regăsindu-se și cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

2. În ceea ce privește *caracterul neoriginal al înregistrărilor* puse la dispoziția organului de urmărire penală, înregistrări care au fost redată în procesele verbale care constituie mijloc de probă, Înalta Curte reține următoarele:

Din cuprinsul raportului de expertiză criminalistică nr. 315 din 25 octombrie 2017 întocmit de Institutul Național de Expertize Criminalistice – Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice București (depus la filele nr. 214 – 220, vol. I, dosarul instanței de apel) a rezultat că, la examinarea *canalelor audio ale celor două înregistrări* de expertizat s-a constatat că acestea *surprind aceeași convorbire și își susțin reciproc continuitatea, iar secvența video* examinată, deși conține cadre defecte, *este sincronă cu canalul audio*, conchizându-se că *înregistrările sunt neîntrerupte*. În absența urmelor de recompresie ori reînregistrare, *nu au fost stabilite urme de nesimultaneitate* între efectuarea înregistrării și evenimentele înregistrate. Pe baza celor constatate s-a conchis că, *în cuprinsul înregistrărilor examinate nu au fost identificate elemente de colaj audio – video ori de rearanjare a conținutului înregistrării* (filele nr. 12 – 13 din raport).

Potrivit adresei nr.P/2012 din data de 21 februarie 2018 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești (filele nr. 66 – 67, vol. II, dosarul instanței de apel), în cursul urmăririi penale, procurorul a dispus ca punerea în executare a măsurilor dispuse cu titlu provizoriu și a măsurilor autorizate de către instanță să se realizeze prin intermediul Departamentului de Informații și Protecție Internă – Serviciul de Informații și Protecție Internă

Prin urmare, se constată că echipamentul tehnic nu a aparținut Direcției Naționale Anticorupție, ci fostului Serviciului de Informații și Protecție Internă, în prezent Direcția Generală de Protecție Internă, instituție evident distinctă de prima, aflată în subordinea Ministerului Afacerilor Interne.

Pe de altă parte, dispozitivele utilizate la efectuarea înregistrărilor audio – video nu constituie mijloace de probă, în înțelesul art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, și, ca atare, nu se comunică instanței, în condițiile art. 329 alin. (2) din Codul de procedură penală, odată cu înaintarea dosarului de urmărire penală și nici nu există obligația de a fi păstrate până la finalizarea procesului penal.

În ceea ce privește “înregistrările originale”, în conformitate cu dispozițiile art. 143 alin. (2) din Codul de procedură penală, *suportul* care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică *sau o copie certificată a acestuia* se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat și va fi pus la dispoziția instanței, la solicitarea acesteia. Or, prin adresa din data de 25 iulie 2017, în conformitate cu prevederile legale sus menționate, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești a transmis instanței de apel, în plic sigilat, *suportul optic original ce conține înregistrarea audio – video a convorbirii din 25 octombrie 2013*, aspect ce rezultă, de altfel, și din adresa nr.P/2012 din data de 21 februarie 2018, despre care s-a făcut vorbire mai sus.

În plus, dispozițiile O.G. nr. 75 din 24 august 2000 actualizată privind organizarea activității de expertiză criminalistică, precum și cele ale Ordinului M.J. nr. 1901/C/2015 - aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertize Criminalistice, ce stabilesc domeniile în care se fac expertize criminalistice, nu menționează eventuala expertizare a echipamentelor tehnice folosite în activitatea operativă.

În aceeași ordine de idei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil este acela că, în materie penală, inclusiv elementele ce țin de procedură, ar trebui să se desfășoare într-o manieră contradictorie, trebuind să existe egalitate de arme între acuzare și apărare. Dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un caz penal, că atât procurorului cât și inculpatului trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței (Hotărârea din 16 februarie 2000 pronunțată în Cauza Rowe și Davis împotriva Regatului Unit, paragraful 60). Legislația națională poate îndeplini această exigență în diverse maniere, dar metoda adoptată de către aceasta trebuie să garanteze ca partea adversă să fie la curent cu depunerea observațiilor și să aibă posibilitatea veritabilă de a le comenta (Hotărârea din 28 august 1991 pronunțată în Cauza Brandstetter împotriva Austriei).

Or, în cauză, se constată că dreptul inculpatului la un proces echitabil a fost întrutotul respectat, oferindu-i-se posibilitatea reală de a contesta înregistrările folosite împotriva sa, acesta având acces la suportii deținuți de parchet.

Conchizând, Înalta Curte – reținând și concluziile raportului de expertiză întocmit în cauză – constată că înregistrările nu au fost alterate, conținutul acestora fiind identic cu redarea din procesele verbale certificate de către procuror (de altfel, *inculpatul* nici *nu a contestat conținutul discuțiilor înregistrate*); nu există nicio diferență calitativă între “suportul” și “copia suportului” pe care au fost efectuate înregistrările deoarece *copia digitală realizează o redare identică a suportului original*.

I.3. În ceea ce privește *fondul apelului* declarat de inculpatul N.:

De plano, se constată că **apelantul inculpat nu a contestat situația de fapt reținută în hotărârea atacată, ci interpretarea și încadrarea juridică dată faptelor pentru care s-a dispus condamnarea sa.**

Cu referire la infracțiunea de “folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, Înalta Curte reține următoarele:

În sarcina inculpatului s-a reținut, prin actul de sesizare a instanței, faptul că, la data de 24 februarie 2012, având calitatea de apărător al inculpatului I., cercetat în dosarul penal nr. .../P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, cu ocazia studierii dosarului aflat la Tribunalul ... cu propunere de arestare preventivă, a luat la cunoștință de actele de urmărire penală din acest dosar, care aveau caracter nepublic, după care a folosit, în mod direct, aceste informații din dosar, care nu erau destinate publicității și le-a transmis presei locale și făptuitorului D., persoană față de care se efectuau cercetări în același dosar, scopul fiind obținerea de către această persoană a unor foloase necuvenite, constând în crearea unor avantaje de natură juridică privind exonerarea de răspundere penală.

Conform dispozițiilor art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 (prevederi ce nu au suferit modificări între data săvârșirii presupusei fapte penale și data pronunțării prezentei decizii), constituie infracțiune **folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității** ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, **dacă faptele sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.**

Instanța de control judiciar reține că inculpatul N. nu a contestat că a luat cunoștință de informațiile nedestinate publicității (în circumstanțele arătate, atât în cuprinsul actului de sesizare, cât și în hotărârea atacată) și că a adus la cunoștință făptuitorului D. și a unor ziariști din presa locală aceste informații, respectiv că se efectuau cercetări în dosarul nr.P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești în privința făptuitorului D. și că acesta făcea obiectul unei supravegheri operative.

Astfel, pe parcursul administrării actelor premergătoare, N. a dat o declarație, la **28 iunie 2012**, în care a arătat că este prieten de aproximativ 17 ani cu D. (prefect al județului) și a fost apărătorul său în toate dosarele penale și civile în care a fost implicat și că, la data de 24 februarie 2012, la ieșirea din sediul tribunalului, întrebat fiind de ziariștii din presa locală, nu a menționat nimic despre interceptarea lui D..

Ulterior, s-a deplasat la sediul P.... unde a informat conducerea partidului, precum și alte persoane în legătură cu interceptarea lui D. și a altor membrii P.... De asemenea, s-a deplasat la domiciliul lui D. pe care l-a informat cu privire la faptul că a fost interceptat circa 4 luni, prezentându-i și motivația acestor interceptări telefonice.

În continuare, cu acceptul lui D., a sunat-o pe G. de la cotidianul “Gherila” și a întrebat-o dacă vrea să-i ia un interviu primului pe această team, ziaristul confirmându-i că este interesat.

Inculpatul a arătat că nu a mai discutat cu alți reprezentanți mass-media ori alte persoane până la judecarea recursului în cauza respectivă, când a făcut referire la interceptările telefonice, ședința fiind publică.

În faza de cercetare judecătorească în fond, la termenul din **25 septembrie 2014**, inculpatul a arătat că i-a comunicat lui D., la data de 24 februarie 2012, că i-au fost ascultate telefoanele și, în timp ce se afla la domiciliul acestuia, a fost sunat de un ziarist de la “Ancheta”, care l-a întrebat pe prefect cum comentează faptul că a avut telefonul ascultat.

În fața instanței de apel, la termenul din **11 iunie 2018**, inculpatul a precizat că:

“... După soluționarea propunerii de arestare preventivă și arestarea lui D., m-am deplasat la domiciliul lui D., nu cu intenția de a-l avertiza, ci ca să aflu ce se întâmplase de fapt în toată nebunia aceea de dosar. Ajungând la domiciliul lui D. am constatat că acesta vorbea la telefon cu un ziarist apropiat D.N.A., I., care îl întreba cum comentează faptul că are un dosar și că a fost ascultat ...

După apariția aceluși articol în ziarul “Ancheta” am fost sunat de șeful ziarului “Gherila” care mi-a cerut un punct de vedere, întrebându-mă dacă D. este ținta aceluși dosar. I-am spus că nu numai D., ci și alte persoane ...”.

Martorul D. a arătat, în cursul urmăririi penale, la data de **23 noiembrie 2012**, că este prieten de foarte mult timp cu inculpatul și a fost reprezentat de acesta, în calitate de avocat, în unele cauze civile aflate pe rolul instanțelor. A confirmat faptul că inculpatul i-a comunicat că, la judecarea cererii de arestare preventivă a lui I., studiind actele aflate la dosarul cauzei, în calitate de avocat al acestuia, a luat la cunoștință despre faptul că toate convorbirile telefonice ale lui D. au fost interceptate din octombrie 2011.

A mai arătat martorul că a fost contactat telefonic de un ziarist din presa locală care l-a întrebat dacă știe că i-au fost interceptate convorbirile telefonice în cauza privindu-l pe I., acesta răspunzând afirmativ, întrucât aflase acest lucru de la inculpat, imediat după judecarea cererii de arestare preventivă a lui I..

În cursul cercetării judecătorești în fond, la termenul din **10 februarie 2015**, martorul a precizat că inculpatul era avocatul casei, având cu acesta o înțelegere de a-i reprezenta interesele ori de câte ori se ivește o situație în fața organelor judiciare. Totodată, martorul a arătat că este prieten cu inculpatul și toate discuțiile pe care le-a avut cu acesta au fost amicale, inculpatul neavând intenția de a-l avertiza în vreun fel asupra unor aspecte ale anchetei.

A precizat martorul că, în dosarul privindu-l pe I., nu a fost cercetat și nici nu a primit vreo soluție.

În fine, în fața Înaltei Curți, la termenul din **09 octombrie 2017**, menținându-și depozițiile date anterior în cauză, martorul D. a precizat că, în ziua reținerii lui I., a fost inițial apelat de un ziarist de la săptămânalul „Ancheta” din care l-a întrebat dacă știe că îi sunt interceptate telefoanele, răspunsul martorului fiind negativ. A arătat martorul că, în acea seară, inculpatul i-a făcut o vizită și l-a întrebat surprins dacă știe că telefoanele îi sunt interceptate încă din luna octombrie.

A mai precizat martorul că, în dosarul respectiv nu a fost chemat în nicio calitate, nu a fost cercetat și nu s-a pronunțat nicio soluție cu privire la persoana sa.

În privința acestei infracțiuni, apelantul inculpat a formulat următoarele **apărări**:

I.3.1. Faptele inculpatului nu constituie acte de folosire a informațiilor nedestinate publicității, ci dimpotrivă, acțiuni de divulgare a acestora către făptuitorul D. și către ziariști, mai ales în condițiile în care acțiunea de folosire are semnificația unei întrebuițări (operațiune mult mai amplă care presupune un interes propriu al celui care folosește informația, spre care tinde, cu un scop bine determinat). Inculpatul a diseminat (a divulgat), către terți, informații care nu erau destinate publicității și, deci, nu a folosit aceste informații.

În privința acestei apărări, Înalta Curte o apreciază ca fiind **neîntemeiată**, reținând că „folosirea” (utilizarea, întrebuițarea) de informații nedestinate publicității este distinctă de divulgarea (dezvăluirea, demascarea, destăinuirea) unor anumite informații.

Sintagma „informații ce nu sunt destinate publicității” are în vedere toate acele *informații nepublice* care pot fi de două categorii, și anume, *informații clasificate* care intră sub incidența Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a,

nr. 248 din 12 aprilie 2002, și informații confidențiale pentru care există obligativitatea păstrării acestui caracter.

În sfera informațiilor confidențiale intră acele informații care, fără a avea caracter clasificat, sunt supuse unui regim restrictiv de circulație, unor limitări și îngrădiri legale, impuse de interese sociale superioare.

De altfel, informațiile dintr-un dosar penal aflat în faza de urmărire penală pot fi, informații clasificate ce intră sub incidența Legii nr. 182/2002 ori informații confidențiale. În acest sens, coroborând dispozițiile art. 285 alin. (2) din actualul Cod de procedură penală, potrivit căruia "Procedura în cursul urmăririi penale este nepublică", cu caracterul cel puțin confidențial al informațiilor dintr-un dosar penal, doctrina și jurisprudența în materie au acceptat în mod unanim faptul că urmărirea penală are caracter nepublic. Această concluzie își găsește rațiunea sub vechea reglementare – și care subzistă și sub cea actuală – în faptul că unele activități cum sunt: strângerea probelor în vederea stabilirii vinovăției făptuitorului, conservarea unor urme care să ajute la aflarea adevărului, deșurarea unor planuri ale făptuitorilor care încearcă să denatureze sau să ascundă probe pentru a se sustrage răspunderii penale, luarea măsurilor preventive etc., ar fi mult îngreunate, iar unele chiar imposibil de realizat dacă persoanele cu interes direct în cauză, și nu numai acestea, ar cunoaște în amănunt întreaga strategie de cercetare a organelor de urmărire penală sau ar lua cunoștință de întregul material probator înainte de terminarea urmăririi penale.

De asemenea, potrivit art. 12 lit. e) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare.

În același sens, sunt chiar considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 50 din 02 februarie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 308 din 28 aprilie 2017 (paragrafele 33, 35 – 37) prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. g) și art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 91² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968, **excepție ridicată de R. în Dosarul nr. .../46/2013 al Curții de Apel - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie (excepție ridicată, așadar, în prezenta cauză, în fața instanței de fond).**

În aceeași ordine de idei, a se vedea și paragrafele 17 – 19 din Decizia Curții Constituționale nr. 520 din 06 iulie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 824 din 18 octombrie 2017; paragrafele 21 – 26 din Decizia Curții Constituționale nr. 549 din 13 iulie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 81 din 26 ianuarie 2018 și paragrafele 16 – 21 din Decizia Curții Constituționale nr. 101 din 01 martie 2018 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 510 din 21 iunie 2018).

I.3.2. Inculpatul nu a avut calitatea de subiect activ al infracțiunii, dat fiind că acesta din urmă nu poate fi o altă persoană decât aceea care este

depozitar al informațiilor ce nu sunt destinate publicității, în virtutea funcției pe care o ocupă. Dacă legiuitorul ar fi dorit să consacre, ca subiect activ al infracțiunii, o altă persoană decât aceea care deține informațiile în virtutea funcției, ar fi normat în mod separat, cum a făcut-o în art. 304 alin. (2) din Codul penal, iar în ceea ce privește avocații, ar fi consacrat obligația de a păstra confidențialitatea și secretul datelor de care au luat cunoștință cu ocazia consultării dosarului, așa cum a făcut-o în art. 94 alin. (5) din Codul de procedură penală și, corelativ, ar fi incriminat faptele contrare obligației de păstrare a confidențialității.

S-a mai arătat că dispozițiile art. 1 lit. g) din Legea nr. 78/2000 corelate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 51/1995 instituie obligații de confidențialitate în ceea ce privește secretul profesional, cu privire la orice aspect al cauzei, care i-a fost încredințat, în raport de interesul părților pe care le reprezintă și nicidecum în raporturile cu terții de raporturile de reprezentare și asistență juridică.

Înalta Curte apreciază că este *neîntemeiată* și această apărare a inculpatului N., în virtutea următoarelor considerente:

Neîndoielnic, **subiectul activ** al infracțiunii este titularul (deținătorul) informației.

În ceea ce privește calitatea de subiect activ al infracțiunii a avocatului, instanța de contencios constituțional a reținut că excluderea persoanelor care exercită profesii liberale din sfera de incidență a răspunderii penale în materia infracțiunilor de serviciu și de corupție (ori asimilate infracțiunilor de corupție, cum este cazul în speță) nu constituie un criteriu obiectiv în funcție de care se poate justifica intervenția legiuitorului. Așa fiind, Curtea a apreciat că determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia care se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public (în acest sens, a se vedea paragraful VI.4.1. din Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 71 din 29 ianuarie 2014).

De asemenea, cât privește informațiile confidențiale, instanța de contencios constituțional a constatat că, potrivit art. 2 din Legea nr. 78/2000, persoanele prevăzute la art. 1 – **avocatul**, deși nenominalizat *in terminis*, intră în categoria altor persoane fizice, în condițiile prevăzute de lege (respectiv Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011) – , sunt obligate să îndeplinească îndatoririle ce le revin din exercitarea funcțiilor, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate, cu respectarea strictă a legilor și a normelor de conduită profesională, și să asigure ocrotirea și realizarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, fără să se folosească de funcțiile, atribuțiile ori însărcinările primite, în scopul dobândirii, pentru ele sau pentru alte persoane, de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite. Drept urmare, ținând seama de natura și diversitatea informațiilor confidențiale ce pot fi deținute de subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, Curtea a reținut că legiuitorul nu avea cum să prevadă în textul criticat

toată paleta de informații, motiv pentru care, identificarea ori individualizarea lor se va face în funcție de domeniul specific prevăzut în legile speciale, regulamente ori convenții sau angajamente ale subiectului activ.

Cu privire la exercitarea profesiei de avocat, Curtea a constatat că, potrivit art. 11 din Legea nr. 51/1995: „Avocatul este dator să păstreze secretul profesional privitor la orice aspect al cauzei care i-a fost încredințată, cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege”. În acest sens, secretul profesional este de ordine publică, avocatul fiind dator să-l păstreze privitor la orice aspect al cauzei care i-a fost încredințată și nu poate fi obligat în nicio circumstanță și de către nicio persoană să divulge secretul profesional. Avocatul nu poate fi dezlegat de secretul profesional nici de către clientul său și nici de către o altă autoritate sau persoană. Obligația de a păstra secretul profesional nu împiedică avocatul să folosească informațiile cu privire la un fost client, dacă acestea au devenit publice. Totodată, obligația de a păstra secretul profesional este absolută și nelimitată în timp și se întinde asupra tuturor activităților avocatului, ale asociațiilor săi, ale avocaților colaboratori, ale avocaților salarizați din cadrul formei de exercitare a profesiei, inclusiv asupra raporturilor cu alți avocați (a se vedea art. 8 și art. 9 din Statutul profesiei de avocat, aprobat prin Hotărârea nr. 64 din 3 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 19 decembrie 2011) (paragraful 34 din Decizia Curții Constituționale nr. 50 din 02 februarie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 308 din 28 aprilie 2017).

În consecință, Înalta Curte constată – *contrar susținerilor inculpatului* – că **avocatul are calitatea de subiect activ al infracțiunii** prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, în raport de prevederile art. 1 lit. g) din aceeași lege (alte persoane fizice decât cele prevăzute la lit. a) – f), în condițiile prevăzute de lege) coroborate cu dispozițiile art. 11 din Legea nr. 51/1995 și ale articolelor 8 și 9 din Statutul profesiei de avocat, texte de lege în vigoare în aceeași formă la data presupusei fapte infracționale.

Din acest motiv, împrejurarea că obligațiile instituite prin dispozițiile art. 94 alin. (5) din Codul de procedură penală și ale art. 304 alin. (2) din Codul penal nu existau la data presupusei fapte penale (24 februarie 2012) nu are relevanță în cauză, câtă vreme respectivele obligații erau prevăzute în legea specială.

I.3.3. Lipsa scopului prevăzut de textul incriminator, și anume, acela al obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, în condițiile în care, interesul în obținerea foloaselor este exclusiv al autorului infracțiunii, interes care trebuie dovedit, prin raportare la circumstanțele și împrejurările cauzei.

S-a arătat că inculpatul i-a divulgat făptuitorului D. informațiile nedestinate publicității, în baza unor relații de prietenie necontestate de către parchet, în scopul de a-l ajuta să se sustragă de la represiunea penală.

Înalta Curte constată că această din urmă apărare a inculpatului este *întemeiată*. Astfel, în actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul a săvârșit fapta în scopul ca făptuitorul D. să obțină foloase necuvenite, constând în crearea unor avantaje de natură juridică privind exonerarea de răspundere penală.

Or, incriminând infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, legiuitorul a impus o cerință suplimentară pentru existența acesteia, și anume, ca faptele să fie săvârșite **în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite**.

Folosul necuvenit trebuie să fie obținut de titularul informației de la un terț, pentru sine sau pentru altul, și **nu de la cel pentru care se obține**, de către deținătorul informației, **folosul necuvenit**. Cu alte cuvinte, subiectul activ al infracțiunii este și persoana care vizează obținerea numai de către el, pentru sine sau pentru altul, de foloase necuvenite.

Scopul îl constituie, de fapt, folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, în timp ce **obținerea pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite este mijlocul** prin care se ajunge la accesul neautorizat (cu alte cuvinte, **elementul material al infracțiunii**).

Prin urmare, nu orice diseminare de informații confidențiale intră în sfera de aplicare a textului legal, întrucât cerința esențială instituită de legiuitor pentru existența infracțiunii nu este aceea a nerespectării unei clauze de confidențialitate ori a unor norme legale, regulamentare, statutare etc., ci aceea ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informațiile nedestinate publicității ori folosirea, în orice mod, direct sau indirect de astfel de informații obținute în virtutea funcției, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate să fie realizată **în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite** (în acest sens, a se vedea paragraful 35, Decizia Curții Constituționale nr. 50 din 02 februarie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 308 din 28 aprilie 2017).

Noțiunea de **folos necuvenit** utilizată de legiuitor își are explicațiile doctrinare conturate de-a lungul anilor și reflectă faptul că folosul astfel obținut este „*legal nedatorat*”, are caracter de retribuție, constituind o plată ori răsplată în vederea determinării unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate al subiectului activ al infracțiunilor de abuz în serviciu ori de uzurpare a funcției. De altfel, câtă vreme *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, atunci folosul presupune orice avantaje patrimoniale, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, prestații de servicii în mod gratuit, angajarea, promovarea în serviciu, dar și avantaje nepatrimoniale, cu condiția ca acestea să fie legal nedatorate (paragraful 24 din Decizia Curții Constituționale nr. 400 din 15 iunie 2016 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 639 din 19 august 2016; paragraful 31 din Decizia Curții Constituționale nr. 50 din 02 februarie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 308 din 28 aprilie 2017; paragraful 16 din Decizia Curții Constituționale nr. 422 din 15 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 768 din 27 septembrie 2017).

În mod evident, crearea unor avantaje de natură personală, juridică privind exonerarea de răspundere penală a făptuitorului D. – astfel cum reține parchetul – nu poate constitui obținerea unui folos necuvenit pentru altul, în sensul normei de incriminare prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, motiv pentru care, instanța de apel constată că nu este îndeplinită cerința ca fapta

să fi fost comisă **în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite** și, pe cale de consecință, **fapta nu este prevăzută de legea penală**, ceea ce impune **achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală.**

La pronunțarea acestei soluții, instanța de apel are în vedere dispozițiile art. 371 din Codul de procedură penală, conform cărora, judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, reținând, totodată că, prin rechizitoriul întocmit în prezenta cauză, s-a dispus **disjungerea cauzei** cu privire la infracțiunea de favorizarea infractorului în legătură directă cu infracțiunea de „folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, faptă prevăzută și pedepsită de art. 264 din Codul penal din 1969 rap. la art. 17 lit. a) din Legea nr. 78/2000 în legătură directă cu art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 săvârșită de inculpat și constituirea unui nou dosar în vederea continuării cercetărilor penale pentru adoptarea unei soluții legale și temeinice.

Prin faptă arătată în actul de sesizare a instanței nu se poate înțelege simpla referire la o anumită faptă menționată în succesiunea activităților unei persoane, ci descrierea acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, de a învesti instanța, o atare condiție nefiind îndeplinită decât în cazul când fapta arătată prin rechizitoriu este însoțită de precizarea încadrării ei juridice și de dispoziția de trimitere în judecată pentru acea faptă (a se vedea, *mutatis mutandis*, C.S.J., s. pen., dec. nr. 4427 din 10 octombrie 2003).

I.4. Referitor la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din Codul penal din 1969 rap. la art. 5 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 78/2000, Înalta Curte reține următoarele:

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul N. **a pretins și primit** de la martorul denunțător T. suma de 2.000 euro lăsând să se creadă că are influență reală asupra completului de judecată de la Tribunalul care judeca apelul declarat de acesta din urmă împotriva unei sentințe penale de condamnare a Judecătoriei, suma de bani fiind remisă pentru obținerea unei soluții de achitare a denunțătorului.

Înalta Curte constată că **fapta reținută în sarcina inculpatului nu corespunde tipicității obiective a infracțiunii de trafic de influență**, în virtutea considerentelor ce vor fi expuse în continuare.

Din punct de vedere al laturii obiective, se constată că, potrivit art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1969, traficul de influență se comite prin: “Primirea, pretinderea de bani sau alte foloase, ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.

Drept urmare, elementul material este prevăzut în mod alternativ (primire/pretindere/acceptarea promisiunii) însă, pentru existența infracțiunii de trafic de influență și pentru întrunirea condițiilor de tipicitate, este necesar ca fiecare din aceste acțiuni să îndeplinească anumite condiții esențiale.

Relevant pentru prezenta cauză este faptul că, indiferent de modalitatea alternativă, elementul material al infracțiunii de trafic de influență (*primirea/pretinderea/acceptarea promisiunii*) trebuie:

- să se realizeze prin invocarea, expresă sau tacită, a unei influențe (are sau lasă să se creadă că are influență) asupra unui funcționar sau salariat;
- acțiunea să fie realizată în scopul determinării funcționarului sau salariatului să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Infracțiunea este comisivă și instantanee, deci se consumă în momentul comiterii oricăreia dintre acțiunile prevăzute în mod alternativ, respectiv, când persoana care *are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar sau salariat*, primește ori pretinde bani sau alte foloase, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, sau acceptă daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, *pentru a determina pe un funcționar să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.*

Rezultă, astfel, că ***indiferent de modalitatea alternativă a elementului material, trebuie îndeplinită, în același timp, și cerința esențială*** ca autorul să ***aibă influență sau să lase să se creadă că are influență*** asupra unui funcționar sau salariat, ***pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.***

Traficul de influență se consumă prin simpla pretindere de bani sau bunuri ori prin acceptarea promisiunii de bani, bunuri sau alte foloase.

În speță, astfel cum reiese din actul de sesizare, comiterea infracțiunii a fost reținută în două modalități alternative, respectiv, *pretindere și primire.*

Cum infracțiunea de trafic de influență poate fi săvârșită, sub aspect obiectiv, în trei modalități normative *alternative (primire, pretindere sau acceptare)*, aceasta semnifică faptul că, în ipoteza în care infracțiunea a fost reținută ca fiind săvârșită în forma *pretinderii*, primirea ulterioară a sumei de bani pretinsă nu reprezintă o activitate infracțională distinctă, ci doar un fapt probatoriu, ce ar putea duce la concluzia de pretindere anterioară primirii sumei de bani.

În aceeași ordine de idei, Înalta Curte constată că ***una din cerințele esențiale atașate elementului material al infracțiunii de trafic de influență este aceea ca acțiunea incriminată să fie însoțită de promisiunea autorului că își va utiliza influența asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.***

Aceasta este, de altfel, rațiunea primirii/pretinderii/acceptării promisiunii foloaselor, autorul acestei infracțiuni traficându-și influența și obținând foloase necuvenite în schimbul acestei promisiuni pe care o oferă cumpărătorului de influență.

Potrivit legii noi, respectiv art. 291 din Codul penal, infracțiunea de trafic de influență constă în „Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și ***care promite că îl va determina*** pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri”.

În doctrină a fost exprimată opinia în sensul că ”principala modificare adusă textului ține de adăugarea unei condiții suplimentare și anume, promisiunea persoanei care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public că îl va determina pe acesta să adopte conduita dorită de cumpărătorul de influență” (G. Bodoroncea, în Codul penal, Comentarii pe articole, Ed. C.H. Beck, București 2014, fila nr. 636).

De asemenea, s-a arătat că ”promisiunea determinării reprezintă un element de condiționare suplimentar față de vechea incriminare” (V. Cioclei, în Curs universitar, Drept penal, Partea specială II, Curs tematic, Ed. C.H. Beck, București, 2016, fila nr. 235).

Aceleași observații se regăsesc și în cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr. 489 din 30 iunie 2016 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal privind traficul de influență (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 661 din 29 august 2016), respectiv: ”Curtea observă că noua lege penală a preluat textul din Codul penal anterior cu unele modificări” (paragraf 48).

”... în actuala reglementare a infracțiunii de trafic de influență, legiuitorul a adăugat o nouă condiție de tipicitate (nouă cerință esențială) necesară pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii ... În aceste condiții, Curtea reține că prin reglementarea, în plus, a cerinței precitate, doar actul de pregătire care se apropie suficient de mult de lezarea valorii sociale ocrotite urmează a fi sancționat penal, din această perspectivă legea nouă fiind legea penală mai favorabilă, totodată, noul Cod penal reglementând într-un mod mai clar și previzibil infracțiunea de trafic de influență” (paragraf 65).

În opinia Înaltei Curți, condiția promisiunii determinării funcționarului la conduita solicitată de cumpărătorul de influență, chiar neprevăzută expres de dispozițiile legii vechi (art. 257 din Codul penal din 1969), rezulta din interpretarea acestei norme de incriminare și era necesară pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență.

În mod evident, așa cum reiese din conținutul art. 257 din Codul penal din 1969, traficul de influență reprezintă o speculare, o exploatare a influenței pe care făptuitorul o are sau lasă să se creadă că o are asupra unui funcționar public. Din norma de incriminare reiese ***cerința ca autorul să invoce această influență pentru a-l determina pe funcționar să facă sau să nu facă un act***, ceea ce echivalează cu o promisiune de exercitare a influenței, care, dintotdeauna, a fost de esența acestei infracțiuni. Acțiunea de primire/prețindere/acceptare a promisiunii foloaselor trebuie să fie însoțită de promisiunea de exercitare a influenței în scopul mai sus-menționat.

În caz contrar, potrivit legii vechi, infracțiunea de trafic de influență ar fi putut fi reținută în sarcina oricărei persoane despre care s-ar fi știut că are influență asupra funcționarului în atribuțiile căruia intra îndeplinirea actului, deci în absența oricărei manifestări din partea autorului infracțiunii de trafic de influență, fără ca acesta să promită/să dea asigurări privind exercitarea influenței, deci ***fără cercetarea titlului cu care s-a făcut primirea*** unor foloase, bani, bunuri, deci chiar dacă nu aveau legătură cu exercitarea influenței, ceea ce nu poate fi acceptat.

Or, traficarea influenței implică nu doar invocarea, ci și afirmarea/garantarea folosirii influenței, fiind vorba despre o prestație din partea ambelor părți: cumpărătorul de influență promite/ofere/dă foloasele, iar vânzătorul primește/pretinde/acceptă promisiunea foloaselor oferind în schimb, ca și contraprestație, promisiunea că își va folosi influența potrivit solicitării cumpărătorului de influență.

Deși nu se prevedea în mod expres, pentru existența infracțiunii nu era suficientă doar invocarea influenței, ci și folosirea acesteia în scopul de mai sus, aceasta fiind "finalitatea demersului infracțional din punct de vedere al laturii obiective" (în acest sens, V. Cioclei în Curs universitar, Drept penal, Partea specială II, Curs tematic, Ed. C.H. Beck, București, 2016, fila nr. 237).

Pe cale de consecință, promisiunea exercitării influenței era o condiție de tipicitate specifică traficului, nefiind introdusă decât formal, prin noua reglementare, prin prevederea expresă a acesteia.

Conchizând cu privire la chestiunea analizată, Înalta Curte constată că, între vechile și actualele dispoziții de incriminare a traficului de influență nu există deosebiri esențiale. În opinia instanței, modificarea constând în introducerea sintagmei „și care promite că îl va determina” nu constituie decât o precizare necesară a normei de incriminare, pentru o mai bună caracterizare a faptei prevăzută de legea penală.

În concret, în cursul procedurilor, **martorul T.** este adus la sediul parchetului, printr-o dispoziție de transfer de la Penitenciarul Craiova la Penitenciarul Colibași, dată de procurorul de caz, iar în prezența acestuia din urmă a formulat un **denunț**, la data de **26 iunie 2012**, în care a arătat că **este de acord să formuleze “un denunț împotriva judecătoarei L.** din cadrul Tribunalului – Secția Penală”; că a “formulat recurs împotriva sentinței penale date de Judecătoria (n.r. prin care a fost condamnat la 8 luni închisoare), la Tribunalul – Secția Penală” și a avut apărător pe avocatul N., **care i-a promis că îl ajută să obțină o soluție favorabilă, că este un complet bun și dacă îi dă “suma de 2.000 euro, din care 500 euro pentru el și 1.500 euro pentru judecători îmi va obține o soluție de amendă administrativă”**.

În continuare, în denunțul formulat, martorul T. a precizat următoarele:

“Întrucât în perioada respectivă aveam permisul de conducere suspendat, autoturismul meu era condus de un prieten, A. ... Astfel, am venit în Pitești cu acesta având la mine suma de 2.000 euro, cu precizarea că banii i-am dat să-i păstreze A.

Eu i-am spus lui A. că banii îi am pentru a-i remite avocatului N. pentru ca acesta la rândul lui să intervină la completul de judecată în vederea adoptării unei soluții favorabile față de mine.

Nu îmi aduc aminte dacă la momentul când am venit la avocatul N. aveam sau nu termen la Tribunalul, însă în mod sigur cred că **era prin luna noiembrie 2010.**

După ce am ajuns în Pitești am mers la biroul avocatului N. care se afla în apropierea Tribunalului, după ce în prealabil am luat suma de bani de la A., respectiv 2.000 euro, formată din bancnote de 50 euro ... am mers în biroul avocatului N. singur ...

În biroul avocatului nu se mai afla altă persoană și i-am înmănat suma de 2.000 euro, acesta promițându-mi că va interveni pentru a obține o soluție favorabilă mie, în schimbul sumei de 2.000 euro, lucru care s-a și întâmplat ...

... pentru suma de 2.000 euro avocatul N. nu mi-a dat niciun document de încasare a sumei, cu precizarea că eu îi plătisem înainte acestuia onorariul pentru a mă reprezenta în instanță și cred că am dat suma de 800 sau 1.000 lei
...

Tot cu ocazia audierii mi se prezintă o planșă foto cu fotografiile a 5 persoane, și **recunosc** din aceste persoane la fotografia de la poziția 2, **pe L., aceasta fiind una dintre judecătorele care au participat la judecarea mea în completul Tribunalului – Secția Penală**".

Înalta Curte reține, din cuprinsul denunțului, că inculpatul nu putea să pretindă martorului denunțator sume de bani pentru a-și exercita influența asupra membrilor completului de judecată, în condițiile în care, la data la care denunțatorul a afirmat că a remis inculpatului suma de bani (noiembrie 2010), dosarul nu era înregistrat pe rolul Tribunalului, ci doar inculpatul formulase apel împotriva sentinței prin care martorul fusese condamnat de către Judecătoria

Ulterior, la **13 august 2012**, T. dă prima depoziție în calitate de martor în prezenta cauză, în faza de urmărire penală, în cuprinsul căreia menține denunțul formulat anterior și precizează că:

"După ce am primit acea pedeapsă cu executare, *avocatul N. mi-a spus să așteptăm să vedem la cine pică dosarul pentru că, în funcție de complet, mă poate ajuta.*

Din câte îmi amintesc, după ce a văzut completul la care picase dosarul la Tribunalul, avocatul N. ... mi-a spus că, la instanța de apel, mă costă 2.000 euro pentru ca să-mi obțină o hotărâre de achitare cu aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ.

Mi-a spus că poate interveni la judecătoria L., din cadrul Tribunalului și că-mi poate obține o hotărâre de achitare. Din discuțiile purtate cu avocatul, *acesta mi-a dat de înțeles că practic 500 euro i-ar rămâne lui, iar 1.500 i-ar da judecătorei ...*

Suma de bani i-am remis-o avocatului N. la momentul la care instanța a luat în pronunțare dosarul, în cursul lunii februarie 2011 ...

În momentul în care am mers în biroul avocatului N., am mers fără suma de bani, care a rămas în posesia prietenului meu A.

Când am intrat în birou, am discutat cu avocatul N., mi-a spus că se va rezolva problema, m-a întrebat dacă „sunt pregătit”, eu i-am spus că da, după care am mers la mașină, am luat suma de 2.000 euro de la prietenul meu și i-am remis-o avocatului N.

La momentul discuției cu avocatul N. nu se mai afla nimeni în birou, *a fost o persoană*, dar acesta a așteptat ca acea persoană să plece, *și-a închis telefonul și a scos bateria ...*".

Înalta Curte constată că această primă declarație a martorului diferă, în mod substanțial, în raport de conținutul denunțului formulat de același martor. Astfel, martorul face referire în cuprinsul depoziției, deși în denunț nu făcuse această precizare importantă, că inculpatul, după pronunțarea sentinței instanței

de fond, i-a spus să aștepte pentru a vedea cine va judeca dosarul în apel și, în funcție de membrii completului, îi va comunica dacă îl poate ajuta sau nu și abia după ce a aflat membrii completului, i-a comunicat suma pe care trebuia să o remită pentru a obține o soluție favorabilă.

Pentru prima dată, martorul afirmă că inculpatul i-a indicat numele judecătorului la care poate interveni și i-a “dat de înțeles” că, din suma totală de 2.000 euro, 1.500 îi va da judecătorului nominalizat, și nu membrilor completului de apel, astfel cum arătase în denunț.

De data aceasta, martorul denunțator precizează, creând impresia că știe cu exactitate, că suma de bani a remis-o inculpatului la momentul la care instanța de apel a rămas în pronunțare (în cursul lunii februarie a anului 2011), deși în denunț arătase că nu își aduce aminte dacă, la data la care a remis avocatului suma de bani, avea sau nu termen la tribunal, însă în mod sigur crede că era prin luna noiembrie 2010.

În cuprinsul declarației din 13 august 2012, denunțatorul arată că a mers în biroul avocatului fără a avea asupra sa cei 2.000 euro, care au rămas în posesia martorului A., și abia după o primă discuție avută cu inculpatul – care l-a asigurat că se va rezolva și l-a întrebat dacă este pregătit – martorul s-a deplasat la mașină, a luat suma de bani și s-a întors în cabinetul de avocat al inculpatului. În denunț, martorul nu a făcut referiri cu privire la cele două deplasări pe care afirmă că le-a făcut la biroul avocatului.

De asemenea, deși în denunț afirmă că în cabinetul inculpatului nu se mai afla nicio altă persoană, în declarația din 13 august 2012 martorul arată că se mai afla o persoană, însă inculpatul a așteptat ca aceasta să plece.

Pentru prima dată, martorul afirmă că inculpatul, înainte de a discuta, “și-a închis telefonul și a scos bateria”, dar și că a pretins suma de bani într-o discuție telefonică, de la un aparat care avea un alt număr decât cel folosit frecvent.

La **27 septembrie 2012** martorul denunțator dă o nouă declarație, tot în cursul urmăririi penale, în care menține depozițiile date anterior și precizează că inculpatul i-a spus că va remite suma de bani „judecătoarelor” de la tribunal (L. și Vârtopeanu Valerica), pe care le-a identificat după planșa foto. În cuprinsul aceleiași depoziții, denunțatorul revine asupra celor menționate mai sus și precizează că inculpatul nu i-a comunicat numele celor doi judecători, ci doar că este un complet bun. Totodată, este de acord ca, în situația în care va fi *eliberat*, să participe la efectuarea unei înregistrări ambientale cu avocatul N. cu referire la condițiile în care i-a remis suma de 2.000 euro.

Ulterior acestei ultime depoziții a martorului denunțator, la data de **22 octombrie 2012**, s-a dispus începerea urmăririi penale față de N., pentru săvârșirea infracțiunilor de „*folosire în orice mod, direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații*”, faptă prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000; favorizarea infractorului în legătură directă cu infracțiunea asimilată unei infracțiuni de corupție anterior precizată, faptă prev. și ped. art. 264 din C.pen. rap. la art. 17 lit. a din Legea nr. 78/2000 în legătură directă cu art. 12 lit.b din Legea nr. 78/2000; **trafic de influență**, faptă prev. și ped. art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000 și

trei infracțiuni fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșite în legătură cu infracțiunea de trafic de influență, faptă prev. și ped. art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din C.pen. în legătură directă cu art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, toate cu aplic. art. 33 lit. a din C.pen. (vol. 1, filele nr. 13 – 21, dosar de urmărire penală).

În continuare, martorul denunțator T. este audiat de către organele de urmărire penală, la **16 septembrie 2013**, de data aceasta în prezența apărătorului ales al învinuitului N. (martorul P.). Luând cunoștință că este audiat în calitate de martor în cauza în care se efectuează urmărirea penală față de avocatul N., T. arată că nu mai menține denunțul formulat la data de 26 iunie 2012 și solicită ca audierea sa să aibă loc în prezența unui apărător ales.

Cu această ocazie martorul a precizat că **“la momentul în care am formulat denunțul am fost transferat la Penitenciarul cu circa două săptămâni înainte de a intra în comisia de liberare condiționată.** La momentul respectiv eram supărat pentru că nu știam pentru ce am fost transferat.

Situația prezentată în denunț nu este adevărată și am făcut acest denunț întrucât eram supărat pe avocatul N..

Cu privire la declarațiile date sub prestare de jurământ, arăt că aceste declarații nu sunt reale și au fost făcute din aceleași motive ca și denunțul, în sensul că eram supărat și voiam să mă răzbun pe acest avocat”.

În declarația din **27 septembrie 2013** – în prezența apărătorului ales, dar și a avocatului ales al învinuitului N. – martorul denunțator a arătat că **nu menține declarațiile date până în prezent în calitate de martor**, precizând că apărătorul său N. nu i-a spus că va obține o soluție favorabilă prin influența pe care o are asupra judecătorilor ori că este în relații apropiate cu unul dintre judecătorii cauzei în apel (L.) și că poate să-i obțină o soluție favorabilă.

A mai arătat martorul că a formulat denunțul și a făcut declarațiile sub prestare de jurământ deoarece era supărat pe avocat – pentru că nu l-a reprezentat la Curtea de Apel, în calea de atac a recursului și în contestația în anulare – și a vrut să se răzbune, considerând și că denunțul și declarațiile l-ar putea ajuta pentru o eventuală liberare condiționată întrucât urma să intre în comisia de liberare din penitenciar.

În cuprinsul depoziției din 27 septembrie 2013 denunțatorul a mai precizat că martorii propuși de el și audiați la parchet – T. și C. – au făcut declarații așa cum le-a spus că a declarat el, cele relatate de către martori fiind aflate de la denunțator.

Prin ordonanța din **09 octombrie 2013**, s-a dispus extinderea cercetărilor penale și **începerea urmăririi penale față de învinuitul T.**, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de **mărturie mincinoasă**, prev. și ped. de art. 260 alin. 1 din C.pen. și **favorizarea infractorului**, prev și ped. de art. 17 lit. a din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 264 din C.pen., în legătură directă cu infracțiunile de trafic de influență, prev. și ped. de art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplic. art. 33 lit. b din C.pen. (vol. 1, filele nr. 348 – 352, dosar de urmărire penală).

În declarația din **30 octombrie 2013**, dată în calitate de **învinuit** – în prezența avocatului ales al învinuitului N. – denunțatorul a arătat că revine la declarația pe care a dat-o ultima oară în calitate de martor, precizând că, la data

de 15 septembrie 2013 (cu o zi înainte de a se prezenta, în vederea audierii, la parchet), seara, în jurul orelor 21²⁰, a fost apelat de la un număr de telefon necunoscut, de către un bărbat care nu s-a recomandat, care i-a spus că vrea să se întâlnească cu el în fața blocului în care locuia denunțatorul.

În continuarea depoziției, martorul denunțator a arătat că s-a întâlnit cu două persoane de sex masculin care au coborât dintr-un autoturism de teren, de culoare închisă, și care i-au spus să-și lase telefonul în mașina lor, pentru că și ei vor proceda la fel. Una dintre cele două persoane i-au spus că la Craiova urma să se prezinte un procuror mai în vârstă, că nu mai este procurorul de la Pitești și că trebuie să-și schimbe declarația deoarece este aranjat cu procurorul care a preluat dosarul, în fața acestuia urmând să solicite un termen în vederea audierii sale în prezența unui avocat ales, timp în care vor discuta “mai multe”. Aceeași persoană l-a întrebat ce sumă de bani vrea, martorul răspunzând că vrea banii pe care i-a dat avocatului N. degeaba.

Mai departe, învinuitul T. a arătat că, după audierea sa din 16 septembrie 2013, “am ieșit din sediul D.N.A. Craiova și avocatul lui N., care cred că se numește P. și care a participat la audiere, m-a întrebat dacă mergem la cafea, eu fiind de acord cu propunerea.

Acesta mi-a spus că are mașina parcată în apropiere, iar în drum spre mașină am văzut că în interior se afla o persoană rasă în cap, dându-mi seama că este avocatul N. ...

... N. l-a întrebat pe acesta (n.r. avocatul P.) “R. ce zicea”, **făcând referire la procurorul de caz,** iar avocatul P. i-a zis că s-a văzut că acesta știe despre ce este vorba, însă nu putea să spună mai mult deoarece mai era cu un coleg.

N. mi-a spus să nu mă sperii, să-mi schimb declarația și să declar că am dat înainte declarații la nervi și din dușmănie că nu m-a reprezentat la Curtea de Apel mi-a spus că în aceeași zi, seara, o să mă sune cineva și o să treacă pe la mine să-mi dea banii, fiind vorba de banii pe care îi dădusem eu anterior pe timpul judecării dosarului în care am fost condamnat la închisoare.

Menționez că eu îi dădusem avocatului N. suma de 2.000 euro pentru a obține o soluție favorabilă la Tribunalul când s-a dat pronunțarea la Judecătoria, avocatul N. mi-a spus să așteptăm să vedem la cine pică dosarul ... iar **la primul sau al doilea termen mi-a spus să-i dau suma de 2.000 euro pentru a-mi obține o soluție favorabilă,** adică amenda administrativă.

Avocatul N. **nu mi-a spus că va da banii cuiva, spunându-mi numai că-mi va obține o soluție favorabilă** ... eu **am bănuir** că avocatul N. așteaptă să vadă completul la care pică dosarul și după ce a văzut care este completul de judecată mi-a spus că mă costă 2.000 euro și că o să iau o amendă administrativă, că poate să intervină la judecător ...

În aceeași zi, seara, am fost sunat pe telefonul mobil de un bărbat care m-a întrebat unde sunt, iar eu i-am spus că sunt la scara blocului, iar acesta mi-a zis că ajung și ei imediat ...

Cu acel prilej am observat că au venit aceeași bărbați care mă căutaseră cu o seară înainte ...

Același bărbat cu care vorbisem mai mult cu o seară înainte mi-a spus să nu mă sperii chiar dacă se fac presiuni, fără să-mi dau seama la ce se referă ... ne-am întors la mașină, prilej cu care bărbatul cu care am discutat și care

conducea autoturismul, a luat din interiorul acesteia un fișic cu bancnote de 100 lei care era prins cu un elastic pe care mi i-a înmânat.

Acesta nu mi-a spus despre ce sumă de bani este vorba și ce reprezintă însă când i-am numărat în casă am constatat că era vorba de suma de 8.000 lei ... am realizat că mi se restituie suma de bani pe care i-o dădusem avocatului N. pentru a-mi obține o soluție favorabilă la Tribunalul i-am dat avocatului N. suma de 500 euro pentru a mă reprezenta la toate fazele de judecată ... am revenit la declarațiile inițiale întrucât pe de o parte m-am simțit amenințat, iar pe de altă parte am crezut că avocatul N. s-a înțeles cu procurorul de caz și se va încheia dosarul ...”.

Așadar, de această dată, fiind audiat în calitate de **învinuit**, martorul denunțator afirmă că a solicitat restituirea sumei de bani pe care o dăduse avocatului “degeaba” și că la primul sau la al doilea termen de judecată în apel inculpatul i-a solicitat suma de 2.000 euro pentru a-i obține o soluție favorabilă, însă nu i-a spus că va da banii cuiva.

În fraza imediat următoare din aceeași declarație, denunțatorul precizează că a “bănuț” că avocatul așteaptă să afle membrii completului de judecată și abia după aflarea numelor acestora i-a spus cât îl costă și că va primi o amendă administrativă, întrucât poate să intervină la judecător (de data aceasta, la un singur judecător, nenominalizat).

Deși a primit de la un bărbat necunoscut – care i-a spus să nu se sperie, chiar dacă se fac presiuni (însă martorul, deși nu a înțeles la ce anume se referă, nu a solicitat lămuriri) – o sumă de bani, denunțatorul nu a întrebat care este cuantumul acesteia și nici ce anume reprezintă. Martorul, în schimb, afirmă că a realizat că i se restituie suma de bani pe care o dăduse avocatului pentru a-i obține o soluție favorabilă în apel.

De asemenea, deși în depozițiile anterioare arătase că nu-și mai aduce aminte exact ce sumă a plătit cu titlu de onorariu, însă cuantumul oscila între 800 și 1.000 lei, de data aceasta, învinuitul T. își amintește brusc cuantumul exact al acestei sume, respectiv 500 euro pentru reprezentarea sa în toate fazele de judecată.

În continuare, la **15 noiembrie 2013**, denunțatorul dă o nouă declarație în calitate de **învinuit** în care arată identitatea celui cu care a discutat și de la care a primit suma de 8.000 lei în persoana martorului P., precizând că i-a fost teamă să dezvăluie identitatea acestuia. De data aceasta, denunțatorul afirmă că a fost însoțit de prietenul său M. la cea de-a doua întâlnire avută cu P., deși anterior arătase că a fost singur.

Cu ocazia audierii sale în fața instanței de fond, la termenul din **31 martie 2015**, martorul denunțator a arătat că, *având delegație din partea sa*, inculpatul i-a susținut interesele și a declarat apel, comunicându-i că trebuie să aștepte pentru a afla completul unde va fi repartizat dosarul, iar *după repartizare avocatul i-a spus că poate primi o soluție favorabilă pentru suma de 2.000 euro*. Ulterior, după încarcerarea sa, a solicitat soției să ceară restituirea sumei de bani de la inculpat, însă acesta din urmă a spus că *bunii nu-i mai are pentru că i-a dat unde trebuia ...*

În momentul angajării avocatului, dânsul a completat un borderou, un act, plătindu-i acestuia **onorariu de 500 – 700 lei** (nu mai știu sigur suma) ...

“Avocatul N. mi-a cerut ... suma de 2.000 euro și mi-a spus că 500 sunt ai lui, despre restul nu mi-a spus nimic, că îi va da cuiva. Mi-a spus că cei 2.000 euro sunt pentru o soluție favorabilă.

Avocatul N. nu a pomenit numele judecătoarei ... Domnul avocat nu mi-a spus cui va da suma de 1.500 euro ... Când i-am dat suma de 2.000 euro eu i-am spus avocatului N. că nu mă interesează ce face cu banii și că i-am dat lui pentru a-mi rezolva cazul și **nu ca să promoveze calea de atac a recursului**. Eu i-am spus că, dacă dau 2.000 euro, trebuie să se soluționeze definitiv la tribunal. Eu nu am fost șantajat să dau declarație împotriva avocatului N. ...

Spunându-mi că va rezolva cazul meu cu suma de 2.000 euro, avocatul N. mi-a lăsat impresia că are influență asupra completului ... cu atât mai mult cu cât mi-a spus “să lăsăm, să așteptăm repartizarea dosarului, să vedem la ce complet cade dosarul” ...

În fața instanței de apel, la termenul din **09 octombrie 2017**, după ce i s-au reamintit declarațiile date în cursul urmăririi penale, a arătat că menține declarațiile din 13 august 2012 și 27 septembrie 2012, nu și pe cea din 16 septembrie 2013, motivat de faptul că, înainte cu o seară de a fi citat la D.N.A. Craiova (n.r. 15 septembrie 2013), avocatul a trimis pe martorul P. la Craiova și acesta i-a transmis că va aranja inculpatul cu procurorul să accepte noua sa depoziție în care să declare că a fost supărat și că a dat declarația “la nervi”, așa încât să-l favorizeze pe inculpat.

“Inculpatul N. îmi restituise suma de 2.000 euro și **m-a rugat să îl ajut ca să nu facă pușcărie** ...

Pe avocatul N. mi l-a prezentat un prieten, iar la momentul la care l-am angajat, i-am plătit onorariu, nu mai știu cât, dar **cu certitudine am primit chitanță** ...

Înainte de a se fixa termen în apel, inculpatul mi-a zis că trebuie să așteptăm să vedem la ce complet nimereste dosarul. Cu o seară înainte de data fixată pentru proces la tribunal, am fost sunat de către avocat de la un număr de telefon mobil despre care mi-a zis că aparține tatălui său și m-a anunțat **să vin cu suma de 2.000 euro, a doua zi, pentru a-mi aranja să primesc amendă administrativă.**

Inculpatul nu mi-a spus numele judecătorilor din completul de apel ... după ce s-a fixat termenul în apel, inculpatul a zis că este un „complet bun” și îmi poate obține amenda administrativă ...

În afară de discuția pe care am relatat-o cu referire la așteptarea termenului la instanța de apel pentru a vedea dacă este vorba de un complet bun sau nu, nu am mai avut nicio discuție cu inculpatul.

L-am angajat în calitate de avocat pe inculpatul N. pentru că acesta mi-a promis că, în schimbul sumei de 2.000 euro, îmi poate obține o soluție favorabilă, respectiv amendă administrativă ...

... D.N.A. m-a citat în vara lui 2012 și mi-a prezentat, cred, un rechizitoriu cu privire la inculpat ... **Denunțul făcut de mine nu a fost din proprie inițiativă** ... Din acel rechizitoriu rezulta că D.N.A. cunoștea situația de fapt din acest dosar. **Nu mi-a sugerat nimeni să fac denunțul. Am formulat denunțul după ce mi s-au arătat acele acte de către D.N.A. Pitești.**

Inculpatul N. mi-a detaliat cum urma să împartă suma de 2.000 euro, în sensul cât urma să dea judecătorului și cât urma să își oprească el'.

Din această ultimă depoziție dată în cauză de către martorul denunțator nu rezultă faptul pretinderii sumei de 2.000 euro, cu titlu de trafic de influență, ci doar existența unei convorbiri telefonice purtate de către inculpat cu martorul denunțator, în care acesta din urmă pretinde că a fost chemat să aducă avocatului suma de bani, fără a indica titlul cu care s-au dat banii, în condițiile în care, același martor a arătat că o altă discuție între el și inculpat în legătură cu suma de bani nu a avut loc ulterior.

Conchizând, Înalta Curte reține caracterul inconsecvent, contradictoriu și, ca atare, nesincer, al depozițiilor martorului T. date pe parcursul procesului penal, depoziții care diferă, prin conținut, în mod substanțial, atât unele de altele, dar și în raport cu denunțul inițial formulat în cauză, astfel cum s-a arătat anterior.

Contradictorialitatea depozițiilor denunțatorului derivă, în principal, în legătură cu un aspect esențial al cauzei, acela al pretinderii unei sume de bani, cu titlu de trafic de influență (pretinderea de bani de către o persoană care lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească un act contrar îndatoririlor sale de serviciu).

Înalta Curte reține și caracterul interesat al denunțului și al declarațiilor ulterioare ale martorului, T. fiind interesat în a obține, mai întâi, dreptul (vocația) la liberarea condiționată și ulterior, o soluție favorabilă cu privire la acuzațiile de mărturie mincinoasă și favorizarea infractorului pentru care parchetul dispusese începerea urmăririi penale la data de 09 octombrie 2013.

În aceeași zi în care este audiat pentru prima dată, în calitate de martor, denunțatorul, respectiv **13 august 2012**, parchetul procedează și la ascultarea soției acestuia, **martora T.** care confirmă faptul că a avut o întâlnire, la solicitarea sa, cu inculpatul, în cabinetul de avocat al acestuia din urmă, întâlnire în cadrul căreia a solicitat inculpatului restituirea sumei de 2.000 euro, „sumă despre care *soțul meu T. îmi spusese* că i-a dat-o pentru ca avocatul să intervină la judecător de la Tribunalul pentru ca soțul meu să obțină o hotărâre favorabilă.

Avocatul N. mi-a spus că nu-mi mai poate restitui această sumă de bani, deoarece la rândul lui a dat-o judecătorilor de la Tribunalul care au judecat apelul soțului meu ...”.

În fața instanței de fond, la termenul din **31 martie 2015**, martora T. a menținut declarația pe care a dat-o în faza de urmărire penală, precizând că: “știu că soțul meu i-a dat avocatului N. suma de 2.000 euro pentru o soluție favorabilă la Tribunalul, și nu ca onorariu de avocat ...

Ulterior încarcerării acestuia *i-am spus avocatului N. să-mi dea cei 2.000 euro înapoi, însă acesta mi-a spus că banii au fost dați acolo unde trebuie și că nu mai pot fi înapoiți ...*

Nu mai știu dacă avocatul N. a folosit sintagma „judecător” sau „acolo unde trebuie” ...

Avocatul N. a restituit suma de 2.000 euro prin intermediul unor persoane de la care soțul meu a primit un telefon ... persoanele respective *i-au cerut*

soțului meu să schimbe declarația pentru că, în cauza penală s-a schimbat procurorul și că la noul procuror care instrumentează cauza are pile. După arestare, soțul meu mi-a spus că a dat avocatului suma de 2.000 euro ... pentru a o da unei doamne judecător de la Tribunalul Nu știu dacă doamna judecător făcea sau nu parte din completul de judecată care l-a judecat pe soțul meu la Tribunal. ***Nu mi-a spus numele judecătoarei respective ...***

... La discuția pe care am avut-o cu domnul avocat N. a mai fost A. ...”.

Cu ocazia audierii sale în fața Înaltei Curți, la termenul din **09 octombrie 2017**, martora a menținut declarațiile date anterior, precizând că știa de la soțul ei că i-a dat inculpatului suma de 2.000 euro pentru a o da mai departe unei judecătoare de la Tribunalul, în vederea obținerii unei soluții favorabile, și nu ca onorariu de avocat și că ulterior încarcerării soțului, a luat legătura cu inculpatul pe care l-a întrebat despre suma de 2.000 euro, iar acesta i-a spus că a fost dată acolo unde trebuia, la discuțiile avute cu avocatul martora fiind însoțită de A..

Din declarațiile martorei T. se desprind, așadar, două idei principale, și anume: după încarcerare, denunțatorul (soțul martorei) i-a destăinuit că a dat suma de 2.000 euro inculpatului pentru ca acesta să intervină la un judecător din cadrul Tribunalului în scopul obținerii unei soluții favorabile (aplicarea unei amenzi administrative), magistrat al cărui nume nu i l-a comunicat și i-a solicitat să-i ceară inculpatului restituirea sumei de bani, lucru pe care martora l-a și făcut, însă a fost refuzată, avocatul spunându-i că nu este posibil întrucât suma de bani a fost dată acolo unde trebuia **sau** judecătorilor de la Tribunalul care au judecat apelul și nu mai poate fi înapoiată.

Martorul A. a arătat în cursul urmăririi penale, la data de **13 august 2012**, că a însoțit-o – o singură dată – pe T. la o întâlnire cu inculpatul, în vara anului 2011, după încarcerarea martorului denunțător, când aceasta i-a spus că trebuie să vorbească cu avocatul N.. După discuția dintre cei doi, discuție la care martorul nu a asistat, T. i-a spus că soțul ei i-a dat inculpatului suma de 2.000 euro pentru ca acesta din urmă “să-l scape de pușcărie”.

„Știu că T. s-a dus să-i reproșeze avocatului că i-a luat și banii și soțul său a fost condamnat să execute o pedeapsă cu pușcărie. Nu cunosc dacă i-a cerut să-i restituie banii ...

Pe perioada cât dosarul lui T. s-a judecat pe rolul instanțelor din județul, acesta a fost însoțit la termene de fratele meu A., iar la început, la câteva termene, la judecătoria, i-am însoțit și eu, după care am plecat din țară, la muncă.

... T. nu mi-a spus despre remiterea sumei de 2.000 euro către avocat, eu am aflat acest lucru de la soția acestuia”.

În fața instanței de fond, la termenul din **25 mai 2015**, martorul A. și-a menținut declarația dată în faza de urmărire penală, precizând că:

“T. mi-a spus că T., soțul său, i-a dat avocatului N. suma de 2.000 euro, dar nici ea nu știa motivul pentru care i-a fost înmănată acea sumă avocatului.

Nu am de unde să știu dacă suma respectivă a reprezentat onorariu sau altceva.

Nu îmi mai aduc aminte dacă T. i-a reproșat avocatului N. că i-a dat banii, fără ca acesta să rezolve ...

În timpul deplasării, T., din câte îmi amintesc, nu mi-a vorbit despre motivul deplasării și nici ce a vorbit cu avocatul ...

Nu îmi mai aduc aminte dacă T. mi-a spus că i-a dat banii avocatului ca să îl scape de pușcărie”.

Prin urmare, martorul A. confirmă că a însoțit-o, cu mașina, pe soția denunțatorului, la locul de întâlnire al acesteia cu inculpatul, însă nu a asistat la discuția dintre cei doi și că, după acea întâlnire, martora i-a spus că soțul ei i-a dat inculpatului suma de 2.000 euro pentru ca acesta din urmă “să-l scape de pușcărie”. Pe timpul deplasării, martora nu i-a comunicat motivul pentru care dorește să discute cu inculpatul.

În plus, martorul precizează că T. nu i-a spus despre remiterea sumei de 2.000 euro către avocat și că, abia după încarcerarea acestuia, a aflat de la soția acestuia, în condițiile arătate mai sus.

În legătură cu remiterea sumei de 2.000 euro, de către denunțator, avocatului N., **martorul A.** a arătat în cursul urmăririi penale, la data de **13 august 2012**, următoarele:

“La un termen din luna februarie 2011, m-am deplasat cu T. în municipiul Pitești, acesta spunându-mi că trebuie să vorbească cu avocatul, iar la momentul la care am ajuns în apropierea biroului avocatului, acesta mi-a lăsat suma de 2.000 euro și a intrat în cabinetul avocatului.

Suma de 2.000 euro a rămas asupra mea pe perioada deplasării din Craiova în municipiul Pitești până la momentul în care T. a plecat cu aceasta către biroul avocatului care îl asista.

Nu cunosc care este motivul pentru care T. mi-a cerut ca suma de 2.000 euro să o țin eu asupra mea.

Acesta a intrat pentru scurt timp în biroul avocatului, după care a revenit la mașină, mi-a cerut suma de 2.000 euro și mi-a spus că merge să o remită avocatului.

Nu-mi mai amintesc dacă T. mi-a spus pentru ce îi remite suma de bani avocatului N. ... însă nu contest susținerile lui T. că mi-ar fi declarat adevăratul motiv pentru care i-ar fi remis avocatului din Pitești suma de 2.000 euro”.

În fața instanței de fond, la termenul din **31 martie 2015**, martorul A. și-a menținut declarația dată în faza de urmărire penală, precizând că:

“În luna februarie 2011 m-am deplasat cu T. în apropierea biroului avocatului N., însă numai T. a intrat în cabinetul avocatului după ce mi-a lăsat suma de două mii de euro ...

T. a revenit la mașină și mi-a cerut suma de două mii de euro spunându-mi că merge să o dea avocatului, fără a-mi spune însă motivul ... ”.

În fața instanței de apel, la termenul din **22 ianuarie 2018**, martorul și-a menținut declarațiile date anterior în cauză.

În consecință, Înalta Curte constată că martorul A. a declarat în mod constant că, în luna februarie 2011, l-a însoțit pe denunțator în apropierea biroului inculpatului, că pe timpul deplasării a ținut asupra sa suma de 2.000 euro pe care i-o înmânase martorul T. – însă nu cunoaște motivul pentru care acesta din urmă procedase în acest mod – , că denunțatorul s-a deplasat singur la

cabinetul avocatului, apoi s-a întors la mașină, i-a cerut suma de bani și s-a dus, din nou, la biroul inculpatului. Martorul nu și-a amintit dacă denunțatorul i-a comunicat motivul remiterii sumei de bani către inculpat.

În faza de urmărire penală, **martorul P.** (avocat în cadrul Baroului) a arătat că, în data de 16 septembrie 2013, într-un birou din sediul D.N.A. Craiova, persoana audiată în calitate de martor (n.r. denunțatorul T.) i-a spus că nu-și mai menține denunțul și declarațiile date în calitate de martor și că va da o declarație completă în prezența unui avocat. După finalizarea depoziției, înainte să iasă din birou, martorul a spus că nu a vrut să facă denunț, că a dorit să se răzbune, fiind amenințat.

În continuare, martorul a arătat că ulterior, în autoturismul său, inculpatul l-a întrebat pe denunțator de ce a formulat denunț împotriva sa, iar acesta din urmă i-a răspuns că îi pare rău că s-a ajuns aici, că nu a vrut să-i facă rău, dar a fost amenințat de un procuror D.N.A.. Mai departe, la masa de la terasa unde s-au oprit, denunțatorul îi spunea inculpatului, repetând, că procurorul l-a amenințat când era în penitenciar, în sensul că, nu va fi liberat condiționat dacă nu-l denunță pe N..

Martorul a avut impresia că denunțatorul, repetând lucrurile menționate mai sus, încerca să se scuze față de inculpat.

Mai târziu, la aceeași masă, inculpatul l-a întrebat pe martor care este sancțiunea în ipoteza în care un martor își schimbă declarația, P. înțelegând întrebarea respectivă ca pe o provocare juridică (declarație din **13 noiembrie 2013**).

În cursul cercetării judecătorești în fond, la termenul din **31 mai 2016**, martorul P. și-a menținut depoziția dată la parchet, precizând că, la terasă, denunțatorul i-a spus inculpatului că “îmi pare rău, nu am vrut să-ți fac rău”, “m-au amenințat că nu mă voi elibera condiționat la împlinirea fracției”, iar în rest cei doi au vorbit familial, despre preocupările denunțatorului (sport, box).

A mai arătat martorul că denunțatorul a repetat, de mai multe ori, că nu ar fi făcut niciodată acest lucru dacă nu ar fi fost condiționat de acordarea beneficiului liberării condiționate și că a fost vizitat la penitenciar de persoana care i-a spus că nu se va libera la împlinirea fracției, dacă nu face denunțul. De asemenea, denunțatorul i-a reproșat inculpatului că l-a lăsat singur la unul din termenele unui proces.

În faza de cercetare judecătorească în apel, la termenul din **11 iunie 2018**, martorul și-a menținut declarațiile date anterior în cauză, reiterând regretul martorului T. raportat la formularea denunțului, acesta repetând întruna inculpatului că îi pare rău și că nu a vrut să-i facă rău; faptul că denunțatorul a afirmat că a fost șantajat de procurorul de caz, în sensul că, în timp ce se afla în executarea pedepsei, a fost vizitat de procuror care i-a spus că nu va intra sau va fi amânat de comisia de liberare condiționată, dacă nu va formula denunț împotriva inculpatului.

Prin urmare, din depozițiile constante ale martorului P., a cărui probitate morală nu poate fi pusă la îndoială, rezultă că martorul denunțator T. a arătat, la data de 16 septembrie 2013, că nu a formulat de bună voie denunțul din 26 iunie 2012, că a fost forțat să-l formuleze, întrucât a fost amenințat – în condițiile în care se afla, la acel moment, foarte aproape de termenul pentru propunerea de

liberare condiționată – că nu va intra în comisie **sau** că va fi amânat de comisia de liberare condiționată.

A mai reieșit din depozițiile martorului și faptul că denunțatorul și-a manifestat regretul formulării unui astfel de denunț, afirmând, în mod repetat, că îi pare rău și că nu a dorit să-i facă rău inculpatului.

Martorul P. a declarat în faza de urmărire penală, la data de **09 septembrie 2012**, că l-a condus pe denunțator la biroul avocatului N., care i-a dat să semneze o împuternicire avocațială și a încasat, cu titlu de onorariu, suma de 600 lei. Mai târziu, a fost apelat telefonic de soția denunțatorului care i-a comunicat că acesta din urmă a fost arestat și, întâlnindu-se la “o cafea”, martora T. i-a spus că este supărată pe avocatul N. pentru că nu a urmărit dosarul soțului său, în sensul că inculpatul nu s-a mai interesat ce s-a întâmplat cu dosarul în recurs.

A mai arătat martorul că nu cunoaște nimic legat de o sumă de 2.000 euro care ar fi fost remisă inculpatului, însă știe că T. era interesată de găsirea unei soluții pentru ca soțul său să iasă din penitenciar.

Cu ocazia reaudierii sale în cursul urmăririi penale, la data de **13 noiembrie 2013**, martorul P. și-a menținut depoziția dată anterior în cauză.

Prin ordonanța din **19 noiembrie 2013**, s-a dispus extinderea cercetărilor penale și **începerea urmăririi penale** față de **învinuitul P.**, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de **mărturie mincinoasă, prev. și ped. de art. 260 alin. 1 din C.pen. și favorizarea infractorului, prev și ped. de art. 17 lit. a din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 264 din C.pen., în legătură directă cu infracțiunile de trafic de influență, prev. și ped. de art. 257 din C.pen. rap. la art. 5 alin. 1 și art. 6 din Legea nr.78/2000, ambele cu aplic. art. 33 lit. b din C.pen.** (vol. 4, filele nr. 197 – 201, dosar de urmărire penală).

A doua zi – **20 noiembrie 2013** – P. este audiat în calitate de **învinuit**, în prezența apărătorului ales al inculpatului N., ocazie cu care, a reiterat faptul că T. i-a “spus că este supărată pe avocatul N. deoarece nu s-a ocupat de dosar și vrea să îi ceară banii înapoi”.

A arătat martorul că nu știe “despre ce sumă de bani era vorba și nici ce reprezentau aceștia. Chiar m-a rugat să o însoțesc, însă am refuzat-o.

Cu câțva timp înainte să fiu audiat în anul 2012 de către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, în calitate de martor, am avut o discuție cu inculpatul N. care mi-a reproșat „uite ce mi-ai făcut”, referindu-se la faptul că i-am făcut cunoștință cu T.. Pentru că nu știam la ce se referă l-am întrebat „ce ți-am făcut?” și atunci inculpatul mi-a spus că T. a formulat plângere penală din penitenciar împotriva sa pentru mită, respectiv pentru că i-ar fi dat niște bani inculpatului N..

... În urmă cu cca. două luni – două luni jumate am purtat o discuție cu inculpatul N. ... iar acesta m-a întrebat dacă nu pot să trec și pe la T. ... să-l întreb pe acesta ce vrea “și de ce a făcut denunțul ăsta” ... dacă vrea ceva bani de la inculpat. Atunci inculpatul mi-a mai spus să îi spun lui T. să-și retragă denunțul, dacă vrea, că s-a schimbat procurorul de caz.

... T. mi-a povestit că **în timp ce era arestat la Craiova a fost la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, unde “i s-a pus în față pentru ce a fost adus”** ... el nu mai vrea să continue “chestia asta” pentru că nu

are timp să stea să piardă timpul pe la tribunal și că vrea să-și angajeze un avocat, să meargă cu avocatul acolo.

... Inculpatul N. mi-a spus că este totul în regulă și m-a rugat să merg ... să-i duc niște bani lui T. ...

Cu acel prilej inculpatul mi-a dat suma de 300 lei pentru motorină la autoturismul pe care îl utilizam, precum și suma de 8.000 lei ce urma să o înmânez lui T..

Inculpatul N. mi-a spus că a discutat personal cu T., în Craiova, la o cafea și că ***“nu este chiar ce credea el”***, respectiv că susnumitul ***a fost forțat să formuleze denunțul.***

... în momentul în care inculpatul N. mi-a dat banii pentru a-i duce lui T. ... mi-a spus ***“e un băiat amărât și merită banii ăștia!”*** ... ”.

În fața instanței de fond, la termenul din **28 ianuarie 2016**, martorul P. și-a menținut depozițiile din faza de urmărire penală. A arătat că, după ce denunțatorul a fost încarcerat, soția acestuia din urmă l-a rugat să o însoțească la biroul avocatului ca să-i dea banii înapoi pentru că nu s-a ocupat de dosar. “Eu nu am înțeles de la aceasta dacă suma de bani pe care o cerea reprezenta onorariu plătit sau obiectul influenței. Din ce am înțeles eu *această sumă se referea la cheltuielile ocazionate de transport* (șofer și protocoale, suportarea cheltuielilor pentru servirea mesei).

... *Inculpatul mi-a spus că această sumă de bani i-o dă lui T. pentru întreținerea zilnică, acesta din urmă neavând bani și mi-a mai spus inculpatul să îi transmit că nu este supărat pe T..*

... ***Inculpatul nu m-a rugat niciodată să merg la T. să îl întreb de ce a făcut denunțul și să îi dau o sumă de bani.***

Eu l-am întrebat pe T. de ce s-a ajuns aici cu formularea denunțului, iar acesta mi-a spus că ***a fost nemulțumit de faptul că inculpatul nu s-a ocupat de dosarul lui și nu l-a reprezentat la Curtea de Apel și că fiind dus la DNA i s-au pus două denunțuri în față ... că de fapt ținta denunțurilor nu ar fi fost avocatul ... că vrea să își retragă denunțul cu prima ocazie ...***

Niciodată nu mi-a cerut inculpatul să mă duc la T. să își retragă denunțul.

... *Nu cunosc dacă T. i-a dat bani inculpatului pentru completul de judecată.*

... *Niciodată T. nu mi-a spus că i-ar fi dat bani inculpatului cu titlu de trafic de influență sau pentru a exercita vreo influență.* Întotdeauna T., referindu-se la bani, îmi spunea că “a mâncat bani, a cheltuit” referindu-se la propria persoană, ca și cum inculpatul l-a pus pe drumuri, nu s-a ocupat de dosar și nu a depus diligențele unui avocat ...

Inculpatul nu mi-a spus că are vreun aranjament cu procurorul de caz ca să soluționeze favorabil cauza ...”.

În cursul cercetării judecătorești în apel, la termenul din **05 martie 2018**, martorul P. a precizat că menține doar ultima declarație dată în cauză, cea din 28 ianuarie 2016 de la Curtea de Apel și că ***“declarațiile date anterior la DNA au fost luate sub presiunea mascaților și a unui ofițer de judiciară, care consemna declarația la parchet și care glumea cu mine spunând că nu o să mai plec și o să ajung în arest.***

... Este reală mențiunea de la fila 2 – final declarație DNA din 9 noiembrie 2012 în sensul că ***inculpatul l-a pus pe T. să semneze o împuternicire avocațială și a încasat cu titlu de onorariu suma de 600 lei.***

Este real și ceea ce am menționat în continuare, în sensul că ***martora T. mi-a comunicat că este supărată pe inculpat pentru că acesta nu s-a ocupat de dosarul soțului său ... Nu cunosc nimic de o sumă de 2.000 de euro care ar fi fost remisă avocatului N.***

... În ceea ce privește declarația dată în calitate de învinuit la 20.11.2013, fac următoarele precizări: ***inculpatul nu își explica de ce T. formulase acel denunț și era curios dacă acesta dorește ceva bani.*** L-am interpellat pe T. și acesta a zis ***că se afla în Penitenciar la Craiova și mai avea câteva zile până se elibera și s-a prezentat la el în arest cineva de la DNA în urma unui denunț făcut de un coleg de celulă al lui T. care l-a amenințat că, dacă nu formulează denunț împotriva lui N. și a unei judecătore, nu va mai fi liberat condiționat din penitenciar.*** Din câte îmi amintesc, avea pe rolul unei instanțe din Craiova cererea de liberare condiționată ... ***T. mi-a spus că îi pare rău că a formulat acel denunț și că urmează să și-l retragă.***

În ceea ce privește declarația dată în calitate de învinuit, în special mențiunile de la fila 5, fac precizarea că domnul procuror a insistat ca eu să arăt că inculpatul N. m-a rugat să îi transmit lui T. că s-a schimbat procurorul de caz. Eu nu cred că i-am spus așa ceva lui T., nu aveam de unde să știu despre procurorul de caz.

În ceea ce privește solicitarea inculpatului de a-l întreba pe T. dacă vrea ceva bani, aceasta este reală, ***T. a zis că vrea onorariul pentru că nu are bani, abia a ieșit din penitenciar, are un copil și alte probleme. T. mi-a spus că inculpatul nu s-a ocupat de dosar și nu s-a prezentat la Curtea de Apel pentru susținerea dosarului său.***

Ulterior, la rugămintea inculpatului, m-am deplasat la Craiova și i-am înmânat lui T. suma de 8.000 lei. Inculpatul mi-a zis că a vorbit cu T. la Craiova și că ***nu este chiar ce credea el, și că a înțeles că altcineva vrea să îi facă rău, iar suma*** aceasta de bani, ***de 8.000 lei, i-o dă de milă.***

... în primele declarații date în calitate de martor la DNA am denaturat adevărul deoarece nu voiam să le fac rău nici lui T. nici inculpatului pentru că eram prieten cu amândoi, iar în declarația de învinuit nu am vrut să îmi fac mie rău.

... T. mi-a precizat că vrea banii dați avocatului înapoi întrucât acesta nu s-a ocupat de dosarul soțului său. Aceasta mi-a spus că este vorba de sumele cheltuite, inclusiv plata șoferului care conducea mașina cu care se deplasau soții T. și mesele servite de toți trei.

... ***soții T. nu mi-au spus vreodată că i-au dat bani inculpatului pentru a influența soluția în dosarul lui T.***

... ***Referitor la suma de 600 lei*** la care am făcut referire în preambulul depoziției de azi, arăt că ***a fost dată cu titlu preliminar pentru ca inculpatul N. să studieze dosarul și să își exprime o părere cu privire la speță***”.

Din declarațiile date de martorul P. pe parcursul procesului penal – cu mențiunea că depoziția din 20 noiembrie 2013 va fi luată în considerare numai în măsura în care se coroborează cu celelalte declarații ale martorului, dată fiind

calitatea de **învinuit** în care a dat această depoziție – rezultă următoarele aspecte:

- inculpatul N. a încasat de la martorul T., cu titlu preliminar, suma de 600 lei constând în onorariu pentru studierea dosarului și exprimarea unei prime opinii referitor la speță și a întocmit împuternicire avocațială, semnată de către denunțător;

- martora T., după încarcerarea soțului său, era supărată pe inculpat pentru că acesta nu a urmărit dosarul/nu s-a ocupat de dosar (nu s-a mai interesat ce s-a întâmplat cu dosarul în recurs) și era interesată de găsirea unei soluții pentru ca soțul său să iasă din penitenciar.

Totodată, T. voia să ceară avocatului N. restituirea banilor, însă martorul P. nu știe despre ce sumă este vorba și ce anume reprezenta și nu cunoaște nimic de o sumă de 2.000 de euro care ar fi fost remisă avocatului. Din câte a înțeles martorul, conform celor spuse de T., această sumă ce se cerea a fi restituită se referea la cheltuielile ocazionate de transport (șofer și protocoale, suportarea cheltuielilor pentru servirea mesei);

- T. a povestit martorului P. că, în timp ce era deținut la Craiova, a fost la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, unde “i s-a pus în față pentru ce a fost adus”; că a fost nemulțumit de faptul că inculpatul nu s-a ocupat de dosarul lui și nu l-a reprezentat la Curtea de Apel; că, fiind dus la DNA, i s-au pus două denunțuri în față; că de fapt ținta denunțurilor nu ar fi fost avocatul, că îi pare rău că a formulat acel denunț și că vrea să și-l retragă cu prima ocazie; că se afla în Penitenciar la Craiova și mai avea câteva zile până se elibera și s-a prezentat la el în arest cineva de la DNA, care l-a amenințat că nu va mai fi liberat condiționat, dacă nu formulează denunț împotriva inculpatului și a unei judecătore.

Niciodată denunțătorul nu a spus martorului P. că ar fi dat bani inculpatului cu titlu de trafic de influență sau pentru a exercita vreo influență: “Întotdeauna T., referindu-se la bani, îmi spunea că “a mâncat bani, a cheltuit” referindu-se la propria persoană, ca și cum inculpatul l-a pus pe drumuri, nu s-a ocupat de dosar și nu a depus diligențele unui avocat”.

Martorul nu cunoaște dacă T. i-a dat bani inculpatului „pentru completul de judecată”

T. i-a spus că vrea restituirea onorariului pentru că nu are bani, abia a ieșit din penitenciar, are un copil și alte probleme, iar inculpatul nu s-a ocupat de dosar și nu s-a prezentat la Curtea de Apel pentru susținerea dosarului său;

- soții T. nu i-au spus vreodată martorului că au dat bani inculpatului pentru a influența soluția în dosarul privindu-l pe T.;

- inculpatul N. a comunicat martorului că a discutat personal cu T. și că “nu este chiar ce credea el”, respectiv că susnumitul a fost forțat să formuleze denunțul, că a înțeles că altcineva vrea să îi facă rău, iar suma de bani i-o dă “de milă”, pentru întreținerea zilnică, întrucât denunțătorul “e un băiat amărât și merită banii ăștia”, transmitându-i lui T., prin intermediul martorului, că nu este supărat pe el.

Inculpatul nu l-a rugat niciodată pe martor să-l întrebe pe T. de ce a formulat denunțul ori să-i ceară să și-l retragă. De asemenea, inculpatul nu a

spus martorului că are vreun aranjament cu procurorul de caz în vederea soluționării, în mod favorabil, a cauzei.

Cu ocazia audierii sale în cursul urmăririi penale, la data de **20 noiembrie 2013**, **martorul C.** a arătat că, din discuția purtată cu P. în luna septembrie a anului 2013, a înțeles că T. i-ar fi dat o sumă de bani inculpatului ca *să-l reprezinte bine la instanța de judecată și că acesta nu și-ar fi făcut datoria*, că *denunțatorul i-a cerut avocatului niște bani pentru că nu îl reprezentase cum trebuie și fusese condamnat*, și că P. va „face să fie bine”, și pentru inculpat, și pentru denunțator, spunându-i, într-un final, că i-a dat bani lui T..

În faza de cercetare judecătorească în fond, la termenul din **17 martie 2015**, martorul C. și-a menținut depoziția dată la parchet, însă de data aceasta, și-a amintit că T. l-a angajat pe avocatul recomandat de către P. “cărui i-a dat 2.000 euro și un computer, însă avocatul nu s-a ridicat la nivelul exigențelor sale” și că “avocatul i-a restituit o parte din bani lui T., dar nu pe toți”, cele două chestiuni cunoscându-le de la P..

A mai arătat martorul că, „în concret, P. mi-a spus că T. l-a plătit cu suma și obiectul menționate „pentru proces””. Prin această sintagmă înțeleg că T. i-a plătit avocatului onorariu, și nu alte servicii.

... P. nu mi-a dat de înțeles că banii aceștia și computerul trebuiau să ajungă undeva anume pentru rezolvarea favorabilă a procesului.

... În mașină, în discuția pe care am avut-o cu P., acesta nu mi-a spus că banii au fost „spagă” ”.

În ceea ce îl privește pe inculpatul N., se constată că, în afară de declarațiile date în faza actelor premergătoare și în fața instanței de fond cu referire la prima acuzație adusă acestuia (“folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000) și analizată la subpunctul I.3. din prezenta hotărâre, apelantul s-a prevalat, în cursul urmăririi penale (la data de **07 noiembrie 2012**) și în cursul cercetării judecătorești în fond (la termenul din **25 septembrie 2014**), de “dreptul la tăcere”.

În fața instanței de apel, la termenul din **11 iunie 2018**, apelantul inculpat N. a precizat că regretă “doar că l-am cunoscut pe T.. De fapt, dosarul meu a început ca urmare a disensiunilor create între procurorul șef de la Serviciul Teritorial Pitești și președinta Tribunalului, doamna L., care pronunța soluții de achitare, spre deosebire de alți colegi ai săi.

Apreciez că ținta acestui dosar era doamna L., care s-a pensionat. Din denunțul formulat de T. rezultă că acesta înțelege să formuleze denunț împotriva doamnei L., astfel cum este menționat în preambulul denunțului.

T. mi-a fost recomandat de către P.. I-am solicitat suma de 500 lei pentru studiere dosar și, văzând că este recidivist, i-am spus că singura sa speranță este amenda administrativă. Pentru asistarea la fond i-am solicitat suma de 1.000 euro. Nu mi-a achitat suma. Am discutat cu acesta la telefon, l-am întrebat dacă formulez apel și, la indicațiile clientului, am formulat apel. În vederea primului termen de judecată, am solicitat un nou termen pentru angajarea unui apărător ...

În ceea ce privește primul termen de judecată, arăt că eu nu m-am prezentat pentru că nu aveam delegație, și nici martorul T.. ***În biroul meu, la acel prim termen, am purtat o discuție cu T. căruia i-am spus că nu îl pot reprezenta atâta timp cât nu își plătește vechea datorie de 1.000 euro pentru fond plus 1.000 euro pentru apel. A spus că va face rost de bani, motiv pentru care am încheiat delegație avocațială, nu și contract de asistență juridică, și în baza acelei delegații am formulat o a doua cerere în numele meu și în baza delegației pentru studiere dosar.***

La termenul din 28 februarie 2011, martorul T. s-a prezentat la biroul meu și mi-a spus că o să îmi dea onorariul după ce se va pronunța Tribunalul Nu am acceptat. A zis că vine cu banii. Eu am plecat spre judecătoria și, înainte de a ieși din birou, ***T. s-a prezentat cu cei 2.000 euro, aveam deja motivele de apel în scris, așa încât m-am prezentat la tribunal și am susținut apelul. T. mă tot întreba dacă are șanse și dacă am relații cu completul care soluționează apelul. Era un complet mai blând în soluții, care dăduse și achitări, și i-am spus că are o șansă.*** Regret că nu m-am întors la birou, pentru că mă grăbeam, și trebuia să eliberez chitanță, și faptul că am nimerit la un complet bun.

Ulterior am fost sunat de T. care mi-a spus că a primit citație să se prezinte la Curtea de Apel Am formulat cerere de lipsă de apărare, cu acordul lui T., pe care am trimis-o pe fax. La primul termen de judecată, T. nu s-a prezentat, eu am așteptat să se prezinte la biroul meu pentru a mă angaja, însă acesta nu a venit și nu l-am reprezentat la Curtea de Apel ***Îi comunicasem în prealabil că îl costă încă 1.000 euro pentru recurs. După câteva săptămâni, am fost sunat de soția lui T. care mi-a comunicat că a fost încarcerat.*** Am studiat dosarul în baza vechii mele delegații și am constatat că în recurs a fost judecat fără să fie citat și am formulat o contestație în anulare. I-am dat acea cerere soției lui T. pentru a fi depusă la dosar, iar aceasta a angajat un alt avocat din Craiova pentru a-l apăra pe soțul său. ***Soția lui T. mi-a cerut restituirea sumei din onorariu, spunând că nu are bani. Am refuzat, spunând că nu este vina mea pentru ce s-a întâmplat,*** dar i-am formulat totuși acea contestație în anulare, care a și fost admisă. Din acel moment nu am mai avut nicio legătură cu acel dosar.

După aprox. un an m-a sunat T. și m-a întrebat de ce a fost mutat soțul său la Penitenciarul Colibași, urmând să fie audiat la DNA. I-am comunicat că nu știu”.

Conchizând, Înalta Curte constată că depozițiile martorului denunțator T., contradictorii și inconsistente în legătură cu o împrejurare esențială a cauzei, și deopotrivă interesate, astfel cum s-a arătat mai sus, nu se coroborează cu alte mijloace de probă administrate în cauză și, ca atare, nu pot fi luate în considerare la soluționarea cauzei.

Deopotrivă, declarațiile soției denunțatorului (martora T.) sunt apreciate de către instanța de apel ca fiind interesate, contradictorii și nesusținute prin depozițiile martorilor A. (indicat de către martoră) și P., așa încât, nu pot servi la aflarea adevărului în cauză.

În fine, din analiza depozițiilor celorlalți martori audiați în cauză (A., A., P., P. și C.) se constată că nu se susține acuzația de trafic de influență întrucât martorii nu au relevat elemente de fapt care să servească la constatarea existenței

infracțiunii, în condițiile art. 97 alin. (1) din Codul de procedură penală. Astfel, deși martorul denunțator a purtat discuții cu fiecare dintre aceștia – cu excepția martorului C., care a relevat aspecte cunoscute de la P. – , nu a spus vreunua dintre ei că suma de 2.000 euro pe care a dat-o inculpatului ar fi avut destinația unui trafic de influență.

De altfel, așa cum însăși martora T. susține în depozițiile date, nici chiar soția denunțatorului nu a aflat decât după încarcerarea acestuia, când T. i-a spus că a dat avocatului suma de 2.000 euro “*pentru a o da unei doamne judecător de la Tribunalul*”.

În sfârșit, din **procesul verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiental la data de 25 octombrie 2013** purtată între inculpatul N. și martorul denunțator T. (vol. 4, filele nr. 57 – 78), Înalta Curte reține că, într-adevăr, astfel cum se susține și în rechizitoriu (filele nr. 22 – 23), rezultă că martorul (învinuitul) P. s-a întâlnit cu T. la Craiova și că inculpatul a primit de la denunțator suma de 2.000 euro, din discuție reieșind că, despre acest aspect, mai are cunoștință și martorul A.. Or, toate aceste împrejurări au rezultat și din depozițiile martorilor audiați în cauză, dar și din declarația inculpatului dată în cursul cercetării judecătorești în apel. De altfel, inculpatul nici nu a contestat împrejurările de fapt reținute.

În esență, această discuție nu relevă aspecte diferite de cele care rezultă din conținutul celorlalte mijloace de probă (mai sus-analizate) sau alte elemente factice concludente cauzei, care să susțină acuzația penală.

Această convorbire nu evidențiază împrejurări concrete, relevante pentru a atrage răspunderea penală a inculpatului.

I.4.1. Înalta Curte constată că acuzația penală este lipsită de temeinice, sub mai multe aspecte:

I.4.1.1. Nu s-a dovedit că inculpatul N. a promis martorului denunțator T., exercitarea vreunei influențe sau că – în varianta reținută în rechizitoriu – a lăsat să se creadă că are o atare influență pentru a-i determina pe membrii completului de judecată să pronunțe o soluție favorabilă în apelul declarat de denunțator.

Astfel cum s-a afirmat în doctrină: ”Prin expresia *lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar sau salariat* se înțelege, în genere, că o persoană se laudă că are trecere pe lângă un funcționar sau alt salariat (afirmând, de exemplu, că datorită încrederii de care se bucură sau datorită rudeniei sau relațiilor personale pe care le întreține cu acel funcționar sau alt salariat poate determina la acesta o anumită atitudine ori poate obține o anumită rezolvare). A lăsa să se creadă că are influență există și atunci când o persoană, fără a se lăuda că are influență, nu dezmente afirmațiile altora cu privire la existența acesteia” (V. Dongoroz și alții, Explicațiile teoretice ale Codului penal român, vol. IV, Ed. a II-a, Editura Academiei Române, Editura All Beck, București 2003, fila nr. 134).

I.4.1.2. Prin probele administrate nu s-a demonstrat existența vreunei legături între pretinderea/primirea, de către inculpat, a sumei de 2.000 euro și o presupusă traficare a influenței.

***Suma de 2.000 euro nu are natura unui folos necuvenit*, în condițiile în care, în cauză, nu a fost probat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, **titlul** cu**

care a primit inculpatul, în calitate de avocat, suma de bani de la clientul său, martorul denunțator, lipsind, așadar, cerința esențială din conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență.

Astfel, pretinderea/primirea nu s-a făcut în considerarea exercitării influenței, ca și contraprestație a comiterii unei asemenea fapte, ci titlul a fost contravaloarea prestației avocațiale.

Conchizând, instanța de apel constată că **fapta reținută în sarcina inculpatului nu este prevăzută de legea penală**, ceea ce impune achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală.

I.5. Cu referire la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzută de art. 290 din Codul penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969 (trei acte materiale), Înalta Curte reține următoarele:

În sarcina inculpatului N. s-a reținut că, la data de 04 noiembrie 2010, a redactat și a semnat în fals declarația de apel împotriva sentinței penale nr. 2133 din 02 noiembrie 2010 a Judecătorei ... și la datele de 14 decembrie 2010 și 09 mai 2011, a redactat și a semnat în fals două cereri de amânare a judecării cauzei în vederea angajării unui apărător, fără ca apelantul inculpat să fie împuternicit în acest sens, faptele fiind săvârșite în realizarea scopului urmărit prin săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Potrivit art. 290 alin. (1) din Codul penal din 1969, “falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.

Conform dispozițiilor art. 322 alin. (1) din Codul penal, „falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul dintre modurile prevăzute în art. 320 sau art. 321, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă”.

În cauză, s-a reținut falsificarea înscrisurilor sub semnătură privată (o declarație de apel și două cereri de amânare a judecării cauzei), cu prilejul întocmirii acestora de către inculpat, prin **contrafacerea scrierii și semnăturii martorului denunțator**.

Concret, în actul de acuzare s-a reținut că inculpatul, fără a avea o împuternicire scrisă sau acordul verbal al martorului, a întocmit în numele acestuia cele trei cereri și a semnat pentru denunțator (fila nr. 25 din rechizitoriu).

Tot procurorul reține, însă, că: “ ... din examinarea dosarului instanței de judecată, rezultă cu certitudine că la următorul termen de judecată al celui din 16 decembrie 2010, respectiv la termenul din data de 27 ianuarie 2011, inculpatul N. l-a reprezentat pe martorul denunțator T. în baza unei împuterniciri avocațiale din aceeași dată, solicitând cu această ocazie un alt termen pentru studiul dosarului, cu toate că ... în aceeași cauză inculpatul a reprezentat pe martorul denunțator și la instanța de fond ... depunând aceleași concluzii” (fila nr. 27 din rechizitoriu).

În prima declarație de martor dată în faza de urmărire penală, la **13 august 2012**, **T.** arată următoarele:

“... Am formulat apel împotriva acelei sentințe, apelul urmând să se judece la Tribunalul – Secția Penală, motiv pentru care l-am angajat ca avocat pe numitul N. din cadrul Baroului

... Inițial în acest dosar a existat un avocat din oficiu, după care s-a prezentat avocatul N., care mi-a susținut interesele.

... Inițial am fost citat la Curtea de Apel pentru data de 5 mai 2011 și am luat legătura în acest sens cu avocatul N.. Acesta mi-a spus că se va prezenta la instanță și va depune împuternicirea avocațială și va solicita, totodată, acordarea unui nou termen ...”.

În cursul urmăririi penale, la data de **27 septembrie 2012**, martorul T. face următoarele precizări: “... nu mi-am exprimat acordul ca avocatul N. să formuleze în numele meu astfel de cereri și nu l-am împuternicit pe acesta să întocmească și să semneze pentru mine astfel de cereri ...”.

Ulterior, martorul denunțator revine cu o nouă declarație, la data de **27 septembrie 2013**, în cuprinsul căreia afirmă că: “... Am făcut apel împotriva sentinței penale a Judecătoriei prin apărătorul ales, avocat N. ...”.

În fața instanței de fond, la data de **31 martie 2015**, martorul precizează următoarele:

“... Având delegație din partea mea, domnul avocat mi-a susținut interesele și a declarat apelul la tribunal ...

Exercitându-se recurs, am primit citație pentru primul termen de judecată la Curtea de Apel și l-am sunat, din acest motiv, pe avocat. Avocatul N. mi-a spus că va face cerere de lipsă de apărare pentru primul termen de judecată.

... Angajându-l pe domnul avocat N. în proces, acesta a formulat cereri, inclusiv a exercitat căile de atac ...

Nu am contestat niciodată la parchet că domnul avocat ar fi semnat în locul meu cereri sau memorii adresate instanței de judecată pe parcursul procesului.”

În cursul cercetării judecătorești în apel, la data de **09 octombrie 2017**, martorul a arătat că, după ce s-a declarat recurs, “l-am anunțat pe avocat, care a spus că se ocupă el, precizând că va solicita un termen pentru apărare”.

În fața Înaltei Curți, la data de **11 iunie 2018**, inculpatul N. a arătat următoarele:

“... Am discutat cu acesta la telefon, l-am întrebat dacă formulez apel și, la indicațiile clientului, am formulat apel. În vederea primului termen de judecată, am solicitat un nou termen pentru angajarea unui apărător. În cererea adresată instanței am semnat în numele lui T., cu acordul acestuia. Se procedează în acest mod atunci când clienții sunt din altă localitate. Știu că nu este ortodox, dar se mai practică.

În ceea ce privește primul termen de judecată, arăt că eu nu m-am prezentat pentru că nu aveam delegație ...

Ulterior am fost sunat de T., care mi-a spus că a primit citație să se prezinte la Curtea de Apel Am formulat cerere de lipsă de apărare, cu acordul lui T., pe care am trimis-o pe fax ...”.

Înalta Curte reține că, pentru ca un înscris sub semnătură privată, falsificat, să poată justifica răspunderea penală pentru săvârșirea unei infracțiuni de fals, este necesar ca acel înscris să prezinte anumite caracteristici. Mai întâi, **este necesar ca înscrisul să aibă valoare probatorie**. Orice fals în înscrisuri presupune falsificarea unui act care poate da naștere, la persoanele cărora le va fi prezentat, unei convingeri contrare realității sau care, cu alte cuvinte, poate servi ca probă.

În al doilea rând, este necesar ca *înscrisul falsificat să aibă semnificație juridică*, sau, cu alte cuvinte, în raport cu conținutul său, să poată genera consecințe juridice. Au semnificație juridică numai acele înscrisuri – instrumente – care au fost întocmite pentru a crea, modifica sau stinge un drept sau un raport juridic.

Pentru a constitui obiectul material al falsului în înscrisuri sub semnătură privată, un înscris trebuie să îndeplinească patru cerințe esențiale:

- să emane de la o persoană particulară, condiție care este îndeplinită dacă înscrisul întocmit de o persoană privată este semnat și datat de aceasta;
- să fie producător de consecințe juridice, adică să poată servi ca dovadă a conținutului său, chiar dacă nu a fost întocmit în acest scop;
- să aibă putere probatorie, adică să fie susceptibil de a proba faptul în dovedirea căruia este invocat și
- să aibă semnificație juridică.

În privința infracțiunii vizate de art. 322 din Codul penal (respectiv, art. 290 din Codul penal din 1969), instanța de apel reține că aceasta *există numai dacă, după falsificarea înscrisului sub semnătură privată, autorul falsului folosește el însuși înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane, dar cu finalitatea de a-l folosi*.

Urmarea imediată constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale ocrotite (încrederea publică în valoarea probantă a înscrisurilor sub semnătură privată) decurgând din producerea efectivă a unui înscris sub semnătură privată cu aparența de înscris adevărat, care a fost folosit ori dat spre folosință. În cazul acestei infracțiuni, actul poate fi prezentat unei autorități sau unui particular, poate fi depus la o autoritate și poate fi invocat în fața acesteia.

Infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată se săvârșește cu *vinovăție sub forma intenției directe*, adică făptuitorul trebuie *să-și fi dat seama de natura și urmările faptei sale și să fi dorit producerea acestora*.

În virtutea acestor argumente teoretice de principiu cu privire la infracțiunea în discuție, se constată că, deși inculpatul a formulat cereri pentru martorul denunțator – care avea calitatea de inculpat în cauza respectivă – ca și când acestea ar fi fost scrise și redactate de către denunțator, nu a săvârșit o faptă de natură penală, în condițiile în care, în cuprinsul cererilor nu a contrafăcut scrierea martorului.

În concret, apelantul inculpat a redactat trei înscrisuri, pe care le-a depus la instanțe, în numele și pentru martorul denunțator, inculpat în diferite proceduri, înscrisuri care atestă, în contra realității, că ar fi fost întocmite de către martor, și nu de către inculpat.

Caracterul nereal al celor trei înscrisuri nu intră însă în tiparul infracțiunii reglementate prin dispozițiile art. 290 alin. (1) din Codul penal din 1969, din

moment ce inculpatul nu a contrafăcut scrierea martorului în scopul de a crea o aparență în legătură cu autorul înscrisurilor.

În consecință, instanța de apel constată că **fapta reținută în sarcina inculpatului nu este prevăzută de legea penală**, ceea ce impune achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală.

I.6. În ceea ce privește infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 25 din Codul penal din 1969 rap. la art. 260 alin. (1) din Codul penal din 1969, Înalta Curte reține următoarele:

În sarcina inculpatului N. s-a reținut că, în perioada 15 septembrie 2013 – 25 octombrie 2013, în mod direct sau prin intermediar, respectiv prin învinuitul P., l-a determinat pe martorul denunțator T. să-și retragă denunțul formulat împotriva sa și să facă declarații necorespunzătoare adevărului în fața organului de urmărire penală.

Conform dispozițiilor art. 260 alin. (1) din Codul penal din 1969, “fapta martorului care într-o cauză penală ... face afirmații mincinoase, ori nu spune tot ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebat, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani”.

Potrivit art. 273 alin. (1) din Codul penal, “fapta martorului care, într-o cauză penală ... face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă”.

Art. 25 din Codul penal din 1969, ca și art. 47 din Codul penal, stipulează că: “instigator este persoana care, cu intenție, determină o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală”.

În ce privește conținutul constitutiv al infracțiunii de mărturie mincinoasă, se constată că elementul material constă în acțiunea unei persoane de a face afirmații mincinoase.

Cerința esențială atașată elementului material este ca acțiunea sau inacțiunea să fie în legătură cu fapte sau împrejurări esențiale ale cauzei, cu privire la care martorul este întrebat. Faptele sau împrejurările esențiale sunt cele care au legătură cu fondul cauzei și care sunt importante pentru lămurirea acesteia, însă caracterul esențial al acestor împrejurări nu se determină în funcție de sentința pronunțată în cauza în care s-a dat mărturia mincinoasă, ci în funcție de obiectul probei. Altfel spus, pentru existența infracțiunii nu este nevoie ca instanța să se întemeieze pe mărturia mincinoasă pentru a pronunța hotărârea, fiind suficient ca declarația să fie aptă să servească la soluționarea cauzei.

Pe de altă parte, se constată că urmarea imediată a infracțiunii de mărturie mincinoasă constă într-o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției, fără să fie necesară producerea unui rezultat, așa încât, infracțiunea se consumă chiar la momentul în care martorul a făcut afirmațiile mincinoase cu privire la împrejurările esențiale și a semnat declarația, asumându-și-o.

Doctrina și practica judiciară sunt unanime în acest sens (V. Dongoroz și colectiv, *Explicații teoretice ale Codului penal*, vol. IV, Ediția a II-a, Ed. Academiei Române, Ed. All Beck, București, 2003, pag.161; *Codul penal – comentarii pe articole*, Ed. CH Beck, București, 2014, pag. 585-586; C. R., A. – R. Trandafir, V. Cioclei, *Curs Universitar – Drept penal*, Partea specială II, CH

Beck, București 2016, pag. 100-101; ICCJ, Secția penală, decizia nr. 1319/28.02.2006, publicată, www.scj.ro).

Raportând aceste considerații teoretice la speța de față, se constată că nici organul de urmărire penală și nici instanța de fond nu au stabilit, pe baza materialului probator existent la dosarul cauzei, în ce au constatat actele de determinare, directe sau indirecte, câte acte de acest gen au fost comise și, mai ales, când au fost săvârșite, în condițiile în care, se reține comiterea unei infracțiuni **continue** de instigare la mărturie mincinoasă, în perioada 15 septembrie 2013 – 25 octombrie 2013.

Totodată, nu s-a stabilit în ce a constatat afirmația mincinoasă făcută de către martorul denunțator, care să vizeze un element esențial pentru acuzația penală formulată împotriva inculpatului N., în legătură cu infracțiunea de trafic de influență, în condițiile în care, depozițiile lui T. pe tot parcursul procesului penal s-au caracterizat prin inconsecvență și contradictorialitate, diferind, prin conținut, în mod substanțial, atât unele de altele, cât și în raport cu denunțul inițial formulat în cauză, astfel cum s-a arătat la subpunctul I.4. din prezenta decizie.

Concret, martorul denunțator T. formulează inițial un denunț, iar apoi dă declarații în legătură cu faptele denunțate, mai întâi acuzatoare la adresa avocatului N. (la datele de **13 august 2012** și **27 septembrie 2012**), pentru ca ulterior, prima dată, la **16 septembrie 2013**, în depoziția dată în cursul urmăririi penale, își retrage denunțul formulat la 26 iunie 2012, motivând că declarațiile anterioare *“nu sunt reale și au fost făcute din aceleași motive* ca și denunțul, în sensul că eram supărat și *voiam să mă răzbun pe acest avocat”*.

De menționat că această ultimă declarație este dată ulterior începerii urmăririi penale, la data de **22 octombrie 2012**, față de N., pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii de trafic de influență, martorul declarând că a luat „cunoștință că este audiat în calitate de martor în cauza în care se efectuează urmărirea penală față de avocatul N.”.

În continuare, la data de **27 septembrie 2013**, martorul denunțator își menține declarația din 16 septembrie 2013 în care își retrăsese denunțul formulat, toate aceste depoziții fiind analizate de către instanța de apel la subpunctul I.4. din prezenta hotărâre.

Imediat după această ultimă declarație, prin ordonanța din **09 octombrie 2013**, s-a dispus *începerea urmăririi penale față de învinuitul T.*, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de *mărturie mincinoasă* și *favorizarea infractorului*.

În acest context, martorul T. dă o nouă depoziție, la **30 octombrie 2013**, de data aceasta în calitate de **învinuit**, în care arată că revine la declarația pe care a dat-o ultima oară în calitate de martor, precizând că, la data de 15 septembrie 2013 (cu o zi înainte de a se prezenta, în vederea audierii, la parchet), seara, în jurul orelor 21²⁰, a fost apelat de la un număr de telefon *necunoscut*, de către un *bărbat care nu s-a recomandat*, care i-a spus că vrea să se întâlnească cu el în fața blocului în care locuia denunțatorul.

În continuarea depoziției, martorul denunțator a arătat că s-a întâlnit cu două persoane de sex masculin care au coborât dintr-un autoturism de teren, de culoare închisă, și care i-au spus să-și lase telefonul în mașina lor, pentru că și ei

vor proceda la fel. Una dintre cele două persoane i-au spus că la Craiova urma să se prezinte un procuror mai în vârstă, că nu mai este procurorul de la Pitești și că trebuie să-și schimbe declarația deoarece este aranjat cu procurorul care a preluat dosarul, în fața acestuia urmând să solicite un termen în vederea audierii sale în prezența unui avocat ales, timp în care vor discuta "mai multe". Aceeași persoană l-a întrebat ce sumă de bani vrea, martorul răspunzând că vrea banii pe care i-a dat avocatului N. degeaba.

Mai departe, învinuitul T. a arătat că, după audierea sa din 16 septembrie 2013, "am ieșit din sediul D.N.A. Craiova și avocatul lui N., care cred că se numește P. și care a participat la audiere, m-a întrebat dacă mergem la cafea, eu fiind de acord cu propunerea.

Acesta mi-a spus că are mașina parcată în apropiere, iar în drum spre mașină am văzut că în interior se afla o persoană rasă în cap, dându-mi seama că este avocatul N. ...

... N. l-a întrebat pe acesta (n.r. avocatul P.) "R. ce zicea", făcând referire la procurorul de caz, iar avocatul P. i-a zis că s-a văzut că acesta știe despre ce este vorba, însă nu putea să spună mai mult deoarece mai era cu un coleg.

N. mi-a spus să nu mă sperii, să-mi schimb declarația și să declar că am dat înainte declarații la nervi și din dușmănie că nu m-a reprezentat la Curtea de Apel mi-a spus că în aceeași zi, seara, o să mă sune cineva și o să treacă pe la mine să-mi dea banii, fiind vorba de banii pe care îi dădusem eu anterior pe timpul judecării dosarului în care am fost condamnat la închisoare ...

În aceeași zi, seara, am fost sunat pe telefonul mobil de un bărbat care m-a întrebat unde sunt, iar eu i-am spus că sunt la scara blocului, iar acesta mi-a zis că ajung și ei imediat ...

Cu acel prilej am observat că au venit aceeași bărbați care mă căutaseră cu o seară înainte ...

Același bărbat cu care vorbisem mai mult cu o seară înainte mi-a spus să nu mă sperii chiar dacă se fac presiuni ... am revenit la declarațiile inițiale întrucât pe de o parte m-am simțit amenințat, iar pe de altă parte am crezut că avocatul N. s-a înțeles cu procurorul de caz și se va încheia dosarul ...".

În ceea ce privește identitatea acestei persoane "de legătură", organele de urmărire penală au ajuns la concluzia că este cea a martorului **P.**, luându-se în considerare și **completarea declarației de învinuit** a lui T. din **15 noiembrie 2013**, în care la finalul acesteia, s-a arătat că:

"... inițial, deși am hotărât să spun tot adevărul în fața organelor de urmărire penală, am evitat să spun numele persoanelor care mi-au restituit banii din partea avocatului N. întrucât mi-a fost teamă de aceste persoane.

De fapt, și în prezent am temeri în privința siguranței mele și a familiei mele".

Înalta Curte reține că, pentru existența instigării ca formă a participației penale se cere, în primul rând, condiția efectuării unei activități de determinare din partea instigatorului față de instigat. Determinarea presupune o operațiune de inoculare în conștiința instigatului a hotărârii de a săvârși o faptă prevăzută de legea penală (în speță, infracțiunea de mărturie mincinoasă) și, totodată, și însușirea hotărârii de a săvârși fapta penală de către instigat.

Activitatea de determinare trebuie să se situeze în timp **anterior** luării hotărârii de a săvârși fapta de către autor.

În consecință, Înalta Curte reține că, în ipoteza în care inculpatul N. R. l-a instigat pe martorul T. să își retragă denunțul și cele două declarații ulterioare acestuia, din 13 august 2012 și 27 septembrie 2012, care aveau caracter incriminator la adresa apelantului – inculpat, nu putea să o facă decât **la o dată anterioară zilei de 16 septembrie 2013**, când martorul și-a retras denunțul.

Or, anterior zilei de 16 septembrie 2013, inculpatul N. nu s-a întâlnit cu martorul denunțator și, ca atare, în raport de obiectul acuzației (l-a determinat “în mod direct sau prin intermediar”), singura variantă posibilă este aceea ca apelantul să-l fi determinat pe denunțator prin intermediul martorului P..

Prima depoziție apreciată de parchet ca fiind un mijloc de probă pentru dovedirea acuzației a fost dată de martorul P., în calitate de **învinuit**, la data de **20 noiembrie 2013**, la o zi după punerea acestuia sub acuzare pentru infracțiunile de favorizarea infractorului și mărturie mincinoasă.

În acea declarație învinuitul P. a arătat următoarele:

“Cu câțva timp înainte să fiu audiat în anul 2012 de către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, în calitate de martor, am avut o discuție cu inculpatul N. care mi-a reproșat „uite ce mi-ai făcut”, referindu-se la faptul că i-am făcut cunoștință cu T.. Pentru că nu știam la ce se referă l-am întrebat „ce ți-am făcut?” și atunci inculpatul mi-a spus că T. a formulat plângere penală din penitenciar împotriva sa pentru mită, respectiv pentru că i-ar fi dat niște bani inculpatului N..

... În urmă cu cca. două luni – două luni jumate am purtat o discuție cu inculpatul N. ... iar acesta m-a întrebat dacă nu pot să trec și pe la T. ... să-l întreb pe acesta *ce vrea* “și *de ce a făcut denunțul ăsta*” ... dacă vrea ceva bani de la inculpat. Atunci inculpatul mi-a mai spus să îi spun lui T. *să-și retragă denunțul, dacă vrea, că s-a schimbat procurorul de caz.*

... T. mi-a povestit că *în timp ce era arestat la Craiova a fost la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești, unde “i s-a pus în față pentru ce a fost adus”* ... el nu mai vrea să continue “chestia asta” pentru că nu are timp să stea să piardă timpul pe la tribunal și că vrea să-și angajeze un avocat, să meargă cu avocatul acolo.

... Inculpatul N. mi-a spus că este totul în regulă și m-a rugat să merg ... să-i duc niște bani lui T. ...

Cu acel prilej inculpatul mi-a dat suma de 300 lei pentru motorină la autoturismul pe care îl utilizam, precum și suma de 8.000 lei ce urma să o înmânez lui T..

Inculpatul N. mi-a spus că a discutat personal cu T., în Craiova, la o cafea și că *“nu este chiar ce credea el”*, respectiv că susnumitul *a fost forțat să formuleze denunțul.*

... în momentul în care inculpatul N. mi-a dat banii pentru a-i duce lui T. ... mi-a spus *“e un băiat amărât și merită banii ăștia!”* ... ”.

Or, din această depoziție nu rezultă că inculpatul N. ar fi exercitat efectiv, indirect, prin intermediul martorului P., acte de determinare a martorului denunțator la săvârșirea infracțiunii. Astfel, inculpatul, aflând că martorul P. intenționează să meargă la Craiova, l-a întrebat pe acesta dacă poate să treacă “și

pe la T. dacă tot merg acolo și să-l întreb pe acesta ce vrea “și de ce a făcut denunțul ăsta” ... dacă vrea ceva bani de la inculpat. Atunci inculpatul mi-a mai spus să îi spun lui T. să-și retragă denunțul, dacă vrea, că s-a schimbat procurorul de caz”.

Prin urmare, din cele relatate de învinuitul P. se înțelege, mai degrabă, că inculpatul era nedumerit, pentru că nu înțelegea ce vrea de fapt T., de ce a formulat un astfel de denunț și, știindu-l “amărât”, se întreba dacă vrea ceva bani, pentru ca, în final, să-i transmită că poate să își retragă denunțul, dacă dorește, întrucât s-a schimbat procurorul de caz.

Ulterior, după ce, prin rechizitoriu, s-au dispus soluții de netrimitere în judecată cu privire la martorul P., în cursul judecății în fond, acesta a revenit asupra susținerilor din declarația de învinuit, arătând că inculpatul nu l-a rugat niciodată să-l întrebe pe T. de ce a făcut denunțul și să-i dea o sumă de bani ori să-i ceară să își retragă denunțul. De asemenea, a precizat că inculpatul nu i-a spus că are vreun aranjament cu procurorul de caz pentru soluționarea, în mod favorabil, a cauzei.

În cursul cercetării judecătorești în apel, martorul P. a precizat că menține doar ultima declarație dată în cauză, cea din 28 ianuarie 2016 de la Curtea de Apel și că “declarațiile date anterior la DNA au fost luate sub presiunea mascaților și a unui ofițer de judiciară, care consemna declarația la parchet și care glumea cu mine spunând că nu o să mai plec și o să ajung în arest”.

În ceea ce privește declarația dată în calitate de învinuit, a menționat că procurorul a insistat să arate în depoziție că inculpatul l-a rugat să îi transmită denunțătorului că s-a schimbat procurorul de caz, însă nu crede că i-a spus așa lui T. pentru că nu avea de unde să știe despre procurorul de caz.

În continuare, martorul a arătat că: “în ceea ce privește solicitarea inculpatului de a-l întreba pe T. dacă vrea ceva bani, aceasta este reală, **T. a zis că vrea onorariul pentru că nu are bani, abia a ieșit din penitenciar, are un copil și alte probleme. T. mi-a spus că inculpatul nu s-a ocupat de dosar și nu s-a prezentat la Curtea de Apel pentru susținerea dosarului său.**

... în primele declarații date în calitate de martor la DNA am denaturat adevărul deoarece nu voiam să le fac rău nici lui T. nici inculpatului pentru că eram prieten cu amândoi, iar în declarația de învinuit nu am vrut să îmi fac mie rău ...”.

Astfel cum s-a arătat la subpunctul I.4., când au fost analizate depozițiile de martor și învinuit date de P. pe parcursul procesului penal, instanța de apel a apreciat, prin coroborare, aceste declarații, reținând că, din conținutul lor nu rezultă existența vreunui act de determinare din partea inculpatului, anterior datei de 16 septembrie 2013, la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Referitor la această ultimă acuzație, inculpatul a precizat, în cursul judecății în apel, că: “în anul 2013 m-am întâlnit cu P. ... și l-am întrebat dacă mai știe ceva de T., dacă s-a eliberat. La câteva zile P. a venit la biroul meu și mi-a spus că are treabă prin Craiova chiar cu martorul denunțător, întrebându-mă dacă să-i transmită ceva lui T.. I-am spus că nu am nimic să-i transmit, doar să îl întrebe ce a urmărit când a făcut acel denunț”.

În fine, din procesul verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiental la data de 25 octombrie 2013 purtată între inculpatul N. și

martorul denunțator T. (vol. 4, filele nr. 57 – 78), apreciat de asemenea de parchet ca fiind un mijloc de probă în susținerea acuzației (filele nr. 30 – 31), nu rezultă aspecte diferite de cele care reies din cuprinsul celorlalte mijloace de probă (mai sus-analizate) sau alte elemente factice concludente cauzei, care să susțină acuzația penală.

Această convorbire nu evidențiază împrejurări concrete, relevante pentru a atrage răspunderea penală a inculpatului.

De altfel, Înalta Curte apreciază că simpla existența a unor discuții cu conotații, fie ele și ilegale, ce nu sunt concretizate prin administrarea și a altor probe care să le confirme, nu este suficientă pentru stabilirea existenței faptei și a vinovăției inculpatului.

Potrivit art. 99 alin. (1) din Codul de procedură penală, în acțiunea penală sarcina probei aparține în principal procurorului. Totodată, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să o dovedească, și are dreptul de a nu contribui la propria acuzare.

În conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, după administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea inculpatului.

Din interpretarea textelor de lege sus menționate, rezultă că în procesul penal există o legătură indisolubilă între sarcina probei și prezumția de nevinovăție, în sensul că obligația de a oferi probe suficiente, care să fundamenteze o soluție de condamnare, îi revine acuzării.

Dat fiind că procurorul este cel care afirmă existența unei situații de fapt în acuzare, acestuia îi incumbă și sarcina probării acuzației aduse inculpatului trimis în judecată, intervenția instanței având caracter subsidiar, numai în situația în care administrarea probelor este imperios necesară pentru formarea convingerii sale.

În consecință, instanța de apel constată că **nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea**, ceea ce impune **achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală.**

II. Identificarea legii penale mai favorabile, având în vedere succesiunea de legi intervenită în cursul procesului și Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 06 mai 2014 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a, nr. 372 din 20 mai 2014.

Înalta Curte reține că, potrivit art. 13 alin. (1) din Codul penal din 1969, în cazul în care, de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.

Conform art. 5 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care, de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

Prin urmare, Înalta Curte constată că textul alin. (1) al art. 5 reia dispoziția art. 13 alin. (1) din Codul penal din 1969, astfel că, în această materie, regimul aplicabil rămâne același.

Determinarea caracterului „mai favorabil” are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: quantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură răspunderea penală, influența

circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă, concurs, etc.

Criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere, așadar, atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă.

Cu privire la pedeapsă pot exista deosebiri de natură (o lege prevede ca pedeapsă principală amenda, iar alta închisoarea), dar și deosebiri de grad sau quantum privitoare la limitele de pedeapsă și, evident, la modalitatea stabilirii acestora, în mod concret.

În ceea ce privește *individualizarea judiciară a executării pedepsei*, se constată că legea veche conține dispoziții favorabile în ceea ce privește aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei (art. 81 și urm. din Codul penal din 1969) ori a suspendării executării pedepsei sub supraveghere (art. 86¹ din Codul penal din 1969), în raport cu prevederile noii legi referitoare la amânarea aplicării pedepsei (art. 83 și urm. din Codul penal) și la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere (art. 91 și urm. din Codul penal).

Astfel, comparând dispozițiile referitoare la suspendarea condiționată a executării pedepsei din reglementarea anterioară cu cele privitoare la amânarea aplicării pedepsei, se constată că *legea veche este mai favorabilă* prin prisma cerințelor de acordare (nu există limită legală a pedepsei pentru aplicabilitatea ei, limita pedepsei concret aplicată pentru o infracțiune este mai ridicată, obligațiile de pe durata termenului de încercare sunt mai puține, etc.). Singurul element prin prisma căruia ar fi mai favorabilă reglementarea nouă este durata termenului de încercare, dar este insuficient pentru a califica noua reglementare ca fiind mai favorabilă.

În ceea ce privește alegerea legii penale mai favorabile în situația în care, potrivit ambelor coduri, ar fi aplicabilă suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, se constată că sfera obligațiilor impuse condamnatului și efectele suspendării potrivit legilor succesive au prioritate față de durata termenului de încercare sau supraveghere. În acest sens, se are în vedere faptul că noua reglementare instituie o obligație importantă, care nu se regăsește în vechiul Cod penal, și anume, munca în folosul comunității și, în plus, elimină efectul reabilitării de drept asociat suspendării sub supraveghere. Prin urmare, *reglementarea veche va fi mai favorabilă*, chiar și în situația în care condamnatul nu ar fi obligat la prestarea muncii neremunerate în folosul comunității în considerarea stării sale de sănătate, prin prisma efectului reabilitării de drept pe care îl atrage.

Din perspectiva incidenței *circumstanțelor atenuante judiciare*, singurele care pot fi reținute în cauză, Înalta Curte remarcă faptul că, noul Cod penal restrânge sfera și efectele circumstanțelor atenuante judiciare, în sensul că, prevede, în mod restrictiv, un număr de două circumstanțe, clar indicate, spre deosebire de Codul penal vechi care doar exemplifica anumite împrejurări ce pot constitui circumstanțe atenuante.

Cu referire la efectele circumstanțelor atenuante, Înalta Curte reține că, în prezența acestora, nu mai este obligatorie coborârea pedepsei sub minimul special, astfel cum prevedea vechiul Cod penal, efectul lor fiind limitat, în noul Cod penal, la reducerea limitelor legale de pedeapsă cu o treime.

În cazul concursului de infracțiuni, intrarea în vigoare a Noului Cod penal a adus două categorii de modificări: modificarea limitelor de pedeapsă aplicabile pentru fiecare infracțiune în parte și modificarea tratamentului sancționator prevăzut de lege pentru concurs, noul cod instituind obligativitatea aplicării, la pedeapsa de bază, a unui spor egal cu o treime din suma celorlalte pedepse, în cazul închisorii.

Determinarea legii penale mai favorabile cu privire la tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se face *in concreto*, comparând pedeapsa rezultată în urma contopirii, conform art. 34 alin. (1) lit. b) din Codul penal din 1969, a pedepselor stabilite potrivit legii vechi cu pedeapsa rezultantă în urma contopirii, conform art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, a pedepselor stabilite potrivit legii noi.

Și în privința *infracțiunii continuate*, intrarea în vigoare a Noului Cod penal aduce următoarele modificări: modificarea limitelor legale de pedeapsă pentru infracțiunea comisă; modificarea condițiilor de existență ale infracțiunii continuate, analizate la capitolul privind încadrarea juridică a faptelor și modificarea tratamentului sancționator prevăzut pentru infracțiunea continuată, noua reglementare reducând sporul de pedeapsă aplicabil la 3 ani, cu menținerea caracterului facultativ al acestui spor, conform legii vechi.

În concret, Înalta Curte constată că ***legea penală mai favorabilă inculpatului din prezenta cauză este Codul penal din 1969***, având în vedere *cuantumul pedepselor, concursul de infracțiuni, modalitatea de individualizare judiciară a executării pedepselor și incidența circumstanțelor atenuante judiciare*.

III. În ceea ce privește apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, instanța de control judiciar îl apreciază ca nefondat, având în vedere argumentele expuse mai sus și care conduc la o soluție de admitere a apelului declarat de inculpat și de achitare a acestuia cu privire la toate infracțiunile deduse judecății.

Cum apelul parchetului – vizând greșita individualizare a pedepselor și a executării pedepsei rezultante, omisiunea aplicării pedepselor complementare și aplicarea nelegală a pedepselor accesorii – este declarat în defavoarea inculpatului, Înalta Curte constată că este inutilă analiza motivelor invocate, în condițiile în care va admite calea de atac declarată de către inculpat.

Fată de considerentele expuse anterior, în baza art. 421 pct. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, va admite apelul declarat de inculpatul N. împotriva sentinței penale nr. 99/F din 11 august 2016 a Curții de Apel ... – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie.

Va desființa, în parte, sentința penală atacată și, rejudecând:

În baza art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, va schimba încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului N., *din trei infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșite în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență*, prev. de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din Codul penal din 1969 în legătură directă cu art. 257 din Codul penal din 1969 rap. la art. 5 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 78/2000 într-o *infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă*

continuată, prev. de art. 290 din Codul penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală, va achita pe inculpatul N. pentru săvârșirea infracțiunilor de: “folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, trafic de influență și fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzute de: art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, art. 257 din Codul penal din 1969 rap. la art. 5 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 290 din Codul penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969, constatând că faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, va achita pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 25 din Codul penal din 1969 rap. la art. 260 alin. (1) din Codul penal din 1969, constatând că nu există probe că a săvârșit infracțiunea.

Va înlătura obligarea inculpatului N. la plata contravalorii cheltuielilor avansate de stat în fond, în temeiul art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, având în vedere soluțiile de achitare dispuse și faptul că nu este incident cazul prevăzut de art. 275 alin. (1) pct. 1) lit. c) din Codul de procedură penală.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței.

În baza art. 421 pct. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, va respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești** împotriva aceleiași sentințe.

În baza art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile avansate de stat în fond și în apel vor rămâne în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

În baza art. 421 pct. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, admite apelul declarat de inculpatul N. împotriva sentinței penale nr. 99/F din 11 august 2016 a Curții de Apel Pitești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie.

Desființează, în parte, sentința penală atacată și, rejudecând:

În baza art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, schimbă încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului N., *din trei infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată* săvârșite în legătură directă cu infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 290 din Codul penal din 1969 în legătură directă cu art. 257 din Codul penal din 1969 rap. la art. 5 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 78/2000 într-o *infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată*, prev. de art. 290 din Codul penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală, achită pe inculpatul N. pentru săvârșirea infracțiunilor de: “folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații”, trafic de influență și fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzute de: art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, art. 257 din Codul penal din 1969 rap. la art. 5 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 290 din Codul penal din 1969 cu aplic. art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969.

În baza art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, achită pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 25 din Codul penal din 1969 rap. la art. 260 alin. (1) din Codul penal din 1969.

Înlătură obligarea inculpatului N. la plata contravalorii cheltuielilor avansate de stat în fond.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

În baza art. 421 pct. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești** împotriva aceleiași sentințe.

În baza art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile avansate de stat în fond și în apel rămân în sarcina acestuia.

Onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru apelantul intimat inculpat N. până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 70 lei, rămâne în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 29 octombrie 2018.